

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

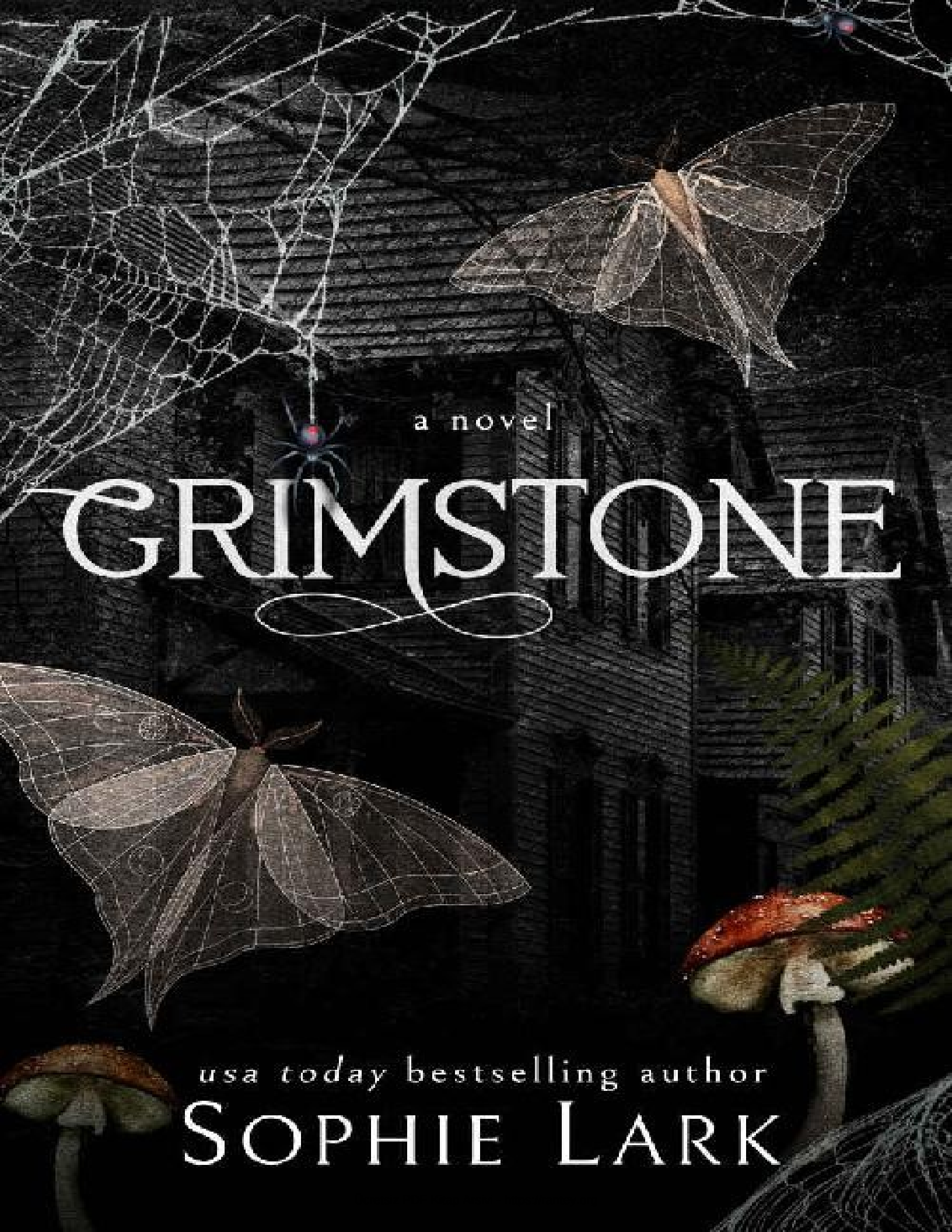
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GRIMSTONE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SOPHIE LARK

a novel

GRIMSTONE

usa today bestselling author
SOPHIE LARK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sn PH IE bA k K

powerful romance

Sevgili
okuyucu,

Bir Sophie Lark kitabı seçtiğiniz için teşekkür ederim!
Okuyucularımla benim için her şey demek; ve sizlerle bu
yüzyıllar aracılığıyla *bağlantı kurmayı* seviyorum.

Sana söz veriyorum:

- Powerful Zaccpe fi'nm st.ress. Hnr'k'larım kafanızda
görebileceğiniz bir film gibidir. İllüzyonlar ve R SÖlndtmek
ile tamamlanır. Orada olduğunuzu hissedeceksiniz.
- Peto orfiil, her birinin sYlio trtJvt'ini onaylar. smry'nin sonunda,
r:on} let orr- rriiC P r'.ri r' arid unit lmv rr-s w-hn

- **Powerful Love you can believe in. You deserve it in your
life—never settle for anything less.**

osf n 'All, I ht3p€- tn rHcl€- j-n I litii h Ulct12g't17e hvRy'... .if\$ long
Eğer seni üzersem beni affedeceğine söz ver.

Love you all,

Sophie

İLLÜSTRATÖR: LINE MARIA ERIKSEN
INSTAGRAM: @LINEMERIKSEN

KAPAK TASARIMI: EMILY WITTIG
INSTAGRAM: @EMILY_WITTIG_DESIGNS

Copyright © 2023 by Sophie Lark

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

GRIMSTONE

SOPHIE LARK

İÇİNDEKİLER

Grimstone Film Müziği

1. Remi Hayes
2. Dane Covett
3. Remi
4. Dane
5. Remi
6. Remi
7. Dane
8. Remi
9. Dane
10. Remi
11. Dane
12. Remi
13. Remi
14. Dane
15. Remi
16. Remi
17. Remi
18. Dane
19. Remi
20. Dane
21. Remi
22. Remi
23. Dane
24. Remi
25. Dane
26. Remi
27. Dane
28. Remi
29. Remi
30. Dane
31. Remi
32. Remi
33. Dane
34. Remi
35. Dane

Sonsöz

Günahkarlar Düeti

Teşekkür Sophie ile
tanışın

*Bu, korkunç bir hata yapmış olan herkes için... Ve
benimkilerin hepsini affeden Ry için* □

Xoxo

Sophie Larz

GRIMSTONE FİLM MÜZİĞİ

1. Oblivion - Grimes
2. Yangın - İki Ayak
3. Hush - The Marías
4. Dişler - Genç Açlık
5. Eyes on Fire - Blue Foundation
6. Yellow Flicker Beat - Lorde
7. Kurtlarla Koşmak - AURORA
8. Aşk Hikayesi - Sarah Cothran
9. Creep - Kina Grannis
10. Heads Will Roll - Yeah Yeah Yeahs
11. Bebeğim İçimdeki Ölü - KOPPS
12. Criminal - Fiona Apple
13. Kara Büyü - Sihirli Değnekler
14. Kurtadam Kalbi - Ölü Adamın Kemikleri
15. Şehvet - The Raveonettes
16. Wires - The Neighbourhood
17. Nightcrawlers - Widowspeak
18. Acı ve Hasta - Bir İki
19. The Hanging Tree - Angus & Julia Stone
20. Özel Ölüm - Mirah
21. Hayalet - Konfeti
22. Aurora - Nisan'da Kar

Müzik, yazma sürecimin büyük bir parçası. Bir ☐ gördüğünüzde bir şarkı çalmayı deneyin ve bir film müziği gibi sahneye uyacaktır.

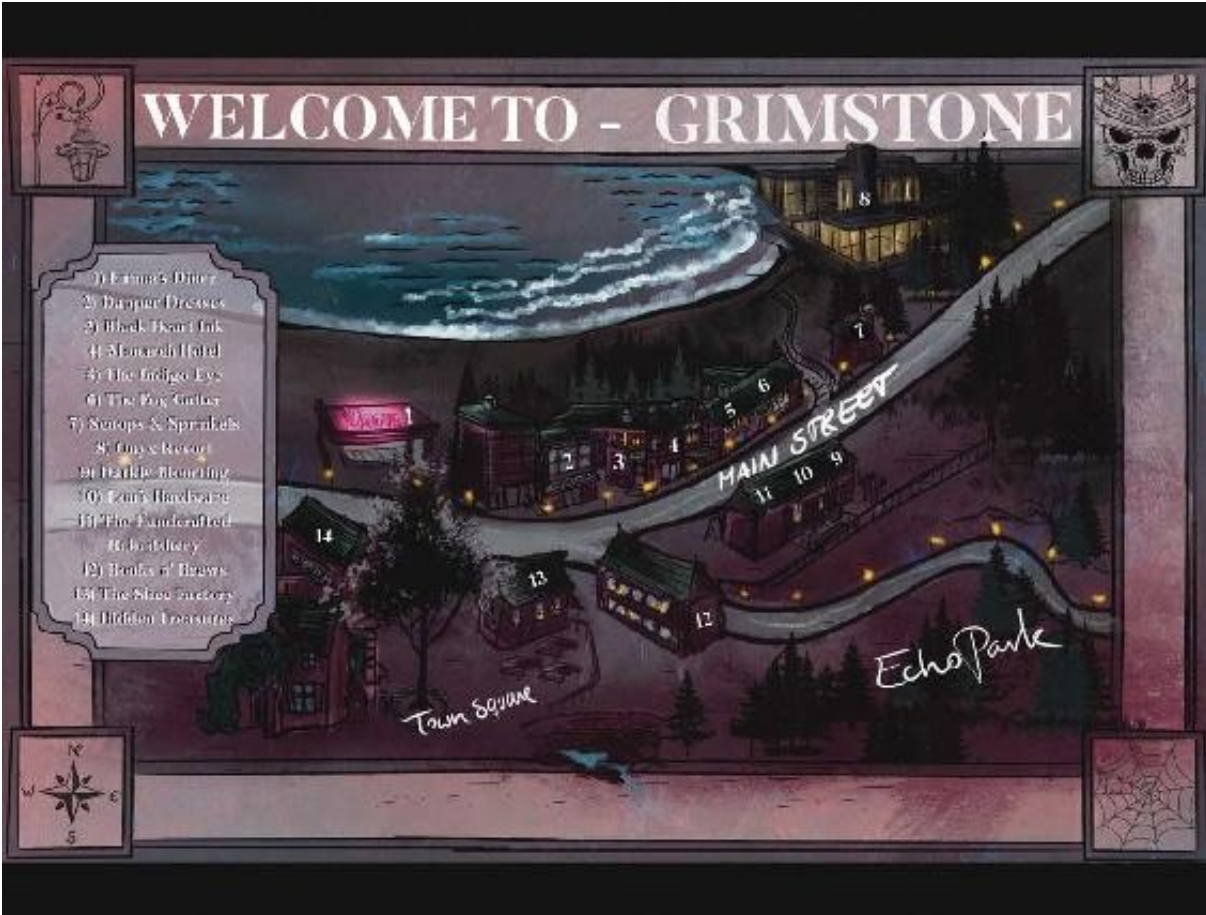
Spotify

Apple Music

Dün, merdivende
Orada olmayan bir adamla
tanıştım Bugün yine orada
değildi Ah nasıl da gitmesini
isterdim...

- WILLIAM HUGHES MEARNs

REMI HAYES

□ *Oblivion - Grimes*

W Yıkık malikanenin önüne geldiğimizde, beklediğimden daha kötüydü. Jude o kadar da kötü değilmiş gibi davrandı çünkü bunu zorlayan oydu.

"Ah evet..." diyor arabadan inip bacaklarını gererek. "Bu gerçekten... bir şey. Şu ağaçlara bak. Ve... kesinlikle büyük."

Buranın her santimetrekaresini yenilememiz gerektiğinde *büyük* olmak bir fayda sağlamıyor. "Biz" derken "ben "i kastediyorum -Jude çekiç bile tutamıyor.

"İyimser olma konusunda berbatsın," diye kardeşime bilgi veriyorum. "Bu sana yakışmıyor."

"Pekala," diye sırtıyor. "Burası kocaman bir bok yığını. Ve muhtemelen perili." Bu konuda endişelenmeme gerek yok, hayaletlere inanmıyorum.

Yine de, eğer bir ev perili olsaydı, burası mükemmel bir aday olurdu.

Eski Viktorya döneminden kalma binanın korkunç bir görüntüsü var; soyulan boyalar binaya hastalıklı bir görünüm veriyor, çok sayıda üçgen pencere karanlık ve panjurlu. Veranda bir ağız gibi esniyor, kırık basamaklar çarpık dişler gibi.

"Sence Ernie Amca bir katil olabilir mi?" Jude kulağıma fısıldıyor ve beni zıplatıyor.

Arkamı döndüm ve onu patlatacakmışım gibi yumruğumu kaldırdım.

"*Yapma* bunu!" Jude sırtıyor. Benim çok yumuşak başlı olduğumu biliyor. Hayatımda ona hiç vurmadım.

Gerçekten hak ettiğinde bile.

"Ernie Amca tekerlekli sandalyedeydi," diye hatırlatıyorum ona. "Muhtemelen bu yüzden çimleri kesmeye fırsat bulamadı."

Ön çim alan, çöpler ve kırık makinelerden bahsetmiyorum bile, bel yüksekliğinde yabancı otlardan oluşan bir orman. Burayı temizlemek için bir çalı çırpı makinesine ihtiyacım olacak; normal bir çim biçme makinesi iki adım bile gidemez.

Burayı yaşanabilir hale getirmek için yapılacak işleri şimdiden saymaya başladım bile. Bu görevlerin ağırlığı, cılız ön merdivenlerden sürünerek çıkan kendi zavallı küçük gölgeyle karşılaştırıldığında çok büyük.

"Anahtar sende mi?" Jude diyor ki.

"Evet."

Ama tokmağa dokunduğumda, ön kapı ürkütücü bir inleme sesiyle açılıyor.

"Oooo..." Jude titreyen ruh parmaklarını bana doğru uzattı. "Kapa çeneni." Onu itip geçiyorum.

Evin içi karanlık ve serin, havada rutubet var. Tek ışık, ölü yaprakların ve su hasarının içeri girmesine neden olan çatıdaki delikten geliyor. Çürüyen tahtalar ayaklarımızın altına batıyor.

Küf, siyah gözyaşları gibi duvarlardan aşağı akıyor. Uzaktaki kırışlerde bir kuşun çırpınısını duyuyorum. Ya da belki bir yarasanın.

Nemli soğuk ve bunu düzeltmeye çalışmanın ezici ağırlığı beni ezebilirdi. Ama ben o kadar kolay ezilmem.

"Odanı seçmek ister misin?"

Jude havayı kokluyor ve öğürür gibi bir ses çıkarıyor. "Arabada uyuyorum." "Hayır, uyumuyorsun."

"Green River'da beni arabada uyuttun."

Para hakkında düşünmek zorunda kaldığımda her zaman olduğu gibi boynum ısıyor. "Otel doluydu."

"Diğerini de kontrol edebilirdin."

"Diğeri pahalı görünüyordu. Sadece bir geceliğine Boise'de bir yer tuttum."

"Çünkü kokmaya başlamıştın." Jude burnunu kırıştırır.

Kardeşim gülünç derecede tutucudur. Arabada geçirdiği o bir gece, kamp yapmaya en çok yaklaştığı andı. Bu geceye kadar. Yatak odasının tavanında kaç delik olduğuna bağlı olarak, yıldızların altında uyuyabiliriz.

"Çantaları alır mısın?" Dedim. "Ben elektrik panosunu kontrol edeceğim."

Ben ana katı ararken Jude dışarı çıktı. Koridordaki dar kapıyı açmak ve mahzene inen basamakları inmek zorunda kalmayacağımı umuyordum ama tabii ki tam olarak gereken buydu.

Dik merdivenlerde boynumu kırmamak için telefonumun fenerini tutuyorum. Evin bu kısmı hiç bitirilmemiş; taş duvarlar su sızdırıyor ve bu sular çimento zeminde birikiyor.

Telefonum, gölgelerin devasa ve tehditkâr bir şekilde ortaya çıkmasını sağlayan zayıf bir ışığı mekânın etrafında gezdiriyor. Tozlu cam kavanozlar uzak duvarda sıralanıyor, bilinmeyen çamurlu maddelerle dolu. Uzak bir köşede bir şey hışırdıyor, dişlerim diken diken oluyor.

Penceresi ve kaçıışı olmayan küçük yerleri sevmiyorum. Sırtımdan aşağı soğuk ter damlıyor.

Kuru yapraklar ayak altında çıtırdıyor - ya da umarım sadece yapraklardır. Parlak mavi-siyah yapraklar, böcek leşleri gibi parıldayarak malikanenin içinde her yere yayılmış durumda. Bunlar, Ernie Amca'nın evine "Blackleaf" adını vermesinin nedeni olan, araziye çevreleyen dokuzbark korusundan geliyor.

Elektrik panosunu buluyorum, ama o kadar örümcek ağlarıyla dolu ki, hiçbir düğmeyi çevirme riskini almamam gerektiğinden daha da eminim. Bir profesyonel bakana kadar olmaz.

Kendi başıma halledebileceğim pek çok şey var; YouTube ve alet çantam varsa neredeyse her şeyi halledebilirim. Ama yangın riskini almak istemiyorum.

Sadece bu düşünce bile burnuma keskin bir duman kokusu getiriyor. Temizlemek için başımı sertçe sallıyorum, kalbim göğsümde kaskatı ve sarsıntılı.

Lanet olası yangın yok. Islak şeylerin bile yanabileceğini çok iyi biliyorum.

Buraya bir elektrikçi getireceğim. Bütçemi aşmamam gerekecek çünkü burayı yenilemek zaten biriktirdiğim her kuruşa ve daha fazlasına mal olacak; özellikle de Grimstone'a girerken güç gösterisi yapan bir şeriften yediğim hız cezası yüzünden zaten 78 dolar zarar ettiğim düşünülürse.

Ne pislik ama. Cezayı yazarken gömleğimin ön kısmına bakmıyormuş gibi bile yapmadı. Jude'un yolcu koltuğunda olmasına sevinmişim; Şerif Shane tarafından boş bir yolda tek başıma kenara çekilseydim neler olabileceğini düşünmek bile istemezdim.

Ama burayı başarıyla çevirebilirsek her şeye değecek.

Beynimin bir kısmı kırılan her pencereyi ve çürüyen döşeme tahtasını kataloglarken, diğer kısmı gözlemevindeki el değmemiş vitrayları ve mutfaktaki kesinlikle kurtarılabılır gümüş tavan döşemelerini not ediyordu...

Bu ev muhteşem olabilir. Doğru miktarda el emeği ile gerçekten özel bir şey olabilir. Ve sahip olduğum tek şey dirsekler.

Bir kez daha ana kata çıktığımda Jude çantaları almamıştı. Onu, eski günlerde hizmetçi odası olarak kullanılan ve tekerlekli sandalyeye bağlandıktan sonra Ernie Amca'nın yatak odası süiti haline gelen yeri kurcalarken buluyorum. Banyoya yandan açılan bir küvet ve tuvaletin yanına metal korkuluklar yaptırmıştı.

Tıbbi ekipmanları hâlâ hayatının son aylarını geçirdiği hastane yatağının yanında duruyor. EKG makinesinin üzerine bir kuş yuva yapmış. Boş lazımlıkların sincaplar tarafından mı yoksa boş bira kutularını ve kullanılmış prezervatiflerini bırakmak için en az bir kez buraya girdikleri belli olan gençler tarafından mı dağıtıldığını bilmiyorum.

"İğrenç," diyor Jude.

Hangi iğrenç şeyden bahsettiğinden emin değilim ama evet, katılıyorum.

"Anladığım kadarıyla bu odayı istemiyorsun?"

"Hiç şansın yok."

Önceki evimizde olduğu gibi ana süiti seçeceğini düşünmüştüm ama kardeşim beklentilerime meydan okumak için var oldu. Onun yerine kütüphanenin yanındaki en küçük yatak odasını seçti.

"Sence bu kitaplardan herhangi biri hâlâ okunabilir durumda mıdır?" Raflardan deri ciltli bir kitap çeker ve elinde hemen parçalanır.

"Tabii... eğer yüzünüzün tozla dolmasına aldırılmazsanız."

"Bunlardan bazıları değerli olabilir... Ernie Amca'nın zamanından çok öncesine aitler."

"Keyfine bak. Buradan satabileceğin her şey doğrudan üniversite fonuna gidecek."

Jude suratını ekşitti. Ona, evet, yüzde bin *kesinlikle* üniversiteye gideceğini ve artık bu konuda kavga etmediğimizi hatırlatmamdan nefret ediyor. Çünkü tekrar denerse onu gerçekten yumruklayabilirim.

"Ocak ayında başlayabilirsin. İlk sömestrini geçirmene yetecek kadar param var. Ve önümüzdeki sonbahara kadar burası kesinlikle satılmış olacak."

"Yıl ortasında başlamak istemiyorum. Hem zaten yardımına ihtiyacın olacak."

"Oh, gerçekten yardım edecek misin?"

"Ha, ha." Jude gözlerini deviriyor. "Eğer yardım etmiyorsam, o zaman nasıl oluyor da bir odayı bantlamayı ve boyamayı biliyorum?"

bu bilgiyi beynime mi
aktardın?" "Hiç kayıt
yapmadın."

"Seni yaparken gördüm. Ben de resim *yaptım*."

Beni orada yakaladı. Jude ara sıra resim yapar. Dikkatini verdiği sürece de bu konuda oldukça iyi.

Kardeşim denediği her şeyde çok başarılıdır; trajedi de bu. Ortaokulda satranç şampiyonuydu, çello dehasıydı ve lüks özel okulundaki her sınavda birinciydi. Ama sınıf birincisi değildi çünkü hiç ev ödevi vermemişti. Ya da birkaç telaşlı, takıntılı aydan daha uzun süre herhangi bir şey çalışmamış.

Onun dehasının bir zerresine sahip olmak için adam öldürürdüm. Ama tüm derslerden B+ alıyorum ve bu da elimden gelenin en iyisini yapmam ve kıcımlı yırtarak çalışmam sayesinde oluyor. Çalışma ahlakı olmasaydı, kim bilir ne kadar aptal olurdu.

"Kasabaya gitmem gerekiyor," diyorum Jude'a. "Yiyecek bir şeyler alacağım. Sen de gelmek ister misin?"

Cevabının otomatik bir evet olacağını düşünmüştüm çünkü asla öğrenmem. "Burada kalıp keşfedeceğim," diyor Jude.

"Tamam. Sadece dikkatli olun... Bu zeminlerin bazıları çok sağlam değil."

"Şimdi de altımdan zemin düşecek diye mi endişeleniyorsun? Tanrım, sana stres yapacak gerçek bir şey vermeliyim."

"Lütfen yapma."

Sadece şaka yaptığını biliyorum ama onu burada tek başına bırakmaktan nefret ediyorum, yüzü kasvetli ışıktaki ince ve solgun, gözleri kocaman, karanlık ve çocuksu. Kardeşim geçen hafta yirmi yaşına girdi ama çok daha genç görünüyor. Hep öyleydi.

Saçlarını karıştırdım. "Yakında döneceğim."

Uzun süredir acı çeken bir ifadeyle düzeltiyor. "Acele etme."

Grimstone'a gidip eski Bronco'ya yiyecek ve diğer birkaç malzemeyi yüklemem SADECE bir saatimi alıyor. Önümüzdeki haftalarda en çok alışveriş yapacağım yer olacağını bildiğim için yerel nalbur dükkanına üstünkörü bir göz atıyorum.

Ana Cadde'de iki yeni restoranın yanı sıra lüks görünümlü butikler görmekten memnunum. Tatil köyü geliyor, ki ben de tam olarak bunu istiyorum.

bu dönüşümü kârlı olmaktan çıkarıp hayat değiştirecek hale getirmeye güveniyor. Ernie Amca'nın evi artık o kadar da uzakta değil; doğru alıcı için "özel" sayılabilir.

Blackleaf'e giden uzun ve dolambaçlı yoldan geri dönerken kendimi oldukça iyi hissediyorum, ta ki son iki geçişimde kesinlikle burada *olmayan* zincirli ve asma kilitli bir kapıya gelene kadar.

"Ne oluyor lan?"

Bronco'dan indim ve sanki bir göz yanılsamasıymış gibi ona doğru yürüdüm. Elli yedi dakika önce kasabaya giderken buradan geçmiş, yolun iki yanındaki çit direklerini fark etmemiştim bile. Şimdi iki metre boyunda, paslı ama son derece sağlam bir demir kapıyla barikat kurulmuş. Sanki işe yarayacakmış gibi zinciri sallıyorum.

Bronco'nun arkasında, içinde çok büyük bir çift cıvata kesici bulunan alet çantam olmasaydı bu bir sorun olabilirdi.

Cıvata kesiciler muhteşemdir. Ancak, inç kalınlığındaki çeliği kesmeyi sihirli bir şekilde çocuk oyuncağı haline getirmiyorlar. Terliyorum, homurdanıyorum ve zinciri kırmayı başaramadan tişörtüm yırtılıyor.

"Bunun için seni vurabilirim."

Cıvata kesicileri ve zinciri bırakıyorum, sadece "küçük bir kız gibi çılgık atmak" olarak tanımlanabilecek bir ses çıkarıyorum.

"Arghhhhh, ne oluyor lan?"

Meşe ağacının gölgesinde duran adama ilk sözlerim bunlar oldu. Ya da *saklanıyor* diyebiliriz.

Uzun boylu, kalın, siyah saçları gümüş renginde. Kaç yaşında olduğunu söylemek zor. Yüzü soğuk, sert ve o kadar renksiz ki hasta olduğunu düşünüyorum -özellikle de öğleden sonra saat ikide sabahlık giydiği için. Ama sabahlığının altındaki çıplak göğüs hasta görünmüyor.

Eski paralar aklıma geliyor. Sadece o tür bir zengin pijamalarıyla kibirli bir şekilde orada durabilir. Kabul ediyorum, onun kadife bornozu ve işlemeli terlikleri benim sahip olduğum her şeyden on kat daha güzel. Ben yırtık gömlekli, ayak bileklerime zincir dolanmış, terli bir kabadayıyım.

Adam bana sakince, "Buralarda umursadıkları tek suç haneye tecavüzdür," dedi. "Sanırım şerifimiz *Emma'nın Yeri*'ndeki favori kabininden çıkıp soruşturmaya gelebilir."

Kalbim hâlâ kaburgalarımı dövüyor ama en azından sesimi geri kazandım. "Kendi arazinize izinsiz giremezsiniz."

Kaşını kaldırıyor. Şu ana kadar hareket eden tek yanı bu. Meşe ağacının gövdesine yaslanmış, kollarını solgun göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturmuş.

Cübbesinin kolları dirseklerinden geriye doğru sarkıyor, ön kollarının ve ellerinin erkeksi şeklini gösteriyor. Onunla ilgili çekici bir şey fark etmek istemiyorum ama fark etmemek imkânsız. Sade ve çarpıcı, acımasız ve güzel. Özellikle konuştuğunda, bana birçok çelişkili duygu hissettiriyor.

"Zekice bir gözlem," diyor kuru bir sesle. "Ama biz şu anda *benim* toprağım."

Kendine olan güveni o kadar güçlü ki ona planladığım cevabı veremiyorum, *yani siktir git seni deli*.

Bunun yerine, biraz daha kibar bir şekilde "Sen de kimsin?" diyorum.

"Dane Covett," diyor. "Bu benim evim. Ve tüm bunlar...." iki yanımızı işaret ediyor, "...benim mülküm."

Ağaçların arasından, bana miras kalandan çok daha iyi durumda olan görkemli bir malikânenin duvarlarını görüyorum. Her bir parçası -kiremitler, kiremitler, panjurlar- gece mavisine boyanmış. Bahçenin görünen kısımları tertemiz görünüyor.

"Tebrikler" diye hırlarken biraz kıskanıyor olabilirim. Hala yolun sahibi değilsin."

Dane gülümsüyor. Dişleri düz ve beyaz, ama yüzüne sıcaklık getirmiyorlar. Tam tersi.

"İnançla ilgili yanlış. Bunu tekrarlayanın onu doğru yapacağını mı sanıyorsun? Yolun ve her iki tarafındaki arazinin sahibi benim. Yolun karşısına bir kapı koyduğumda ve '*Uzak durun*' dediğimde bunun anlamı budur. Ama sanırım zincirler ve asma kilit biraz fazla inceydi."

Vay canına. Birinden ilk görüşte bu kadar nefret etmeyeli uzun zaman olmuştu. Keşke biraz mızımızlanmak yerine söyleyecek yıkıcı bir şeylerim olsaydı,

"O zaman evime nasıl gideceğim?"

Hafifçe kaşlarını çatarak ağaca karşı pozisyonunu değiştiriyor. "Hangi ev?" "Tam şurada..."

Durduğumuz yerden neredeyse görebileceğiniz Blackleaf yönünü işaret ediyorum. Aslında sadece evin etrafındaki karanlık ağaç halesini işaret ediyorum.

Dane doğruldu, ellerini cüppesinin ceplerine soktu, sanki şimdi benden daha da hoşlanmıyormuş gibi görünüyordu.

"Sen Rosemary'sin."

Bana verilen isimden duyduğu hoşnutsuzluk seviyesi neredeyse benimkiyle eşleşiyor. "Adım Remi."

"Peki sen burada ne yapıyorsun Remi?"

Bu adamın soru sorma şekli beni gerçekten kızdırmaya başladı. "Eve gitmeye çalışıyorum. Ama bir pislik yolu kapattı."

"Ve şimdi buna geri döndük." Bir elini saçlarında gezdiriyor, bu da cüppesini açarak sert, solgun göğsünü biraz daha göstermesine neden oluyor. Ondan nefret ediyorum ve zehirli bir yılan ya da zehirli bir mantar gibi ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Yolumu kapattım," diye tekrarlıyor, lanet olası bozuk bir plak gibi. "Kullanmak için erişiminiz yok."

"O zaman Ernie buraya nasıl çıktı?" Dane kendini beğenmiş bir şekilde, "Ona bir irtifak hakkı verdim," diyor. Patlayabilirim.

Bunun yerine, bu duyguyu içime atıyor ve en tatlı gülümsememi takınmaya çalışıyorum. Bu bir orangutanı güreşerek dolaba sokmaya çalışmak gibi bir şey - gülümsemem titrek ve daha çok diş gıcırdatmaya benziyor.

"O zaman lütfen *bana* da bir irtifak hakkı verir misiniz?" Cevabı soğuk, sakın ve ani: "Hayır."

Öfkeme hakim olmak hiç bu kadar önemli ya da ruhumu bu kadar mahvedici olmamıştı. Çok fena çığlık atmak istiyorum. Ama ciddi bir sorunum olduğundan şüphelenmeye başlıyorum.

Bu orospu çocuğu her şeyi mahvedebilir.

Sadece istediği için.

Sırf beni arabayla geçerken izlemekten hoşlanmıyor diye.

Keşke konuşmak için yola çıksa. Meşe ağacının altındaki gölgelerde gizleniyor, bu da medeni bir sohbet için yeterince yaklaşmak üzere yoldan ayrılıp ağaçların altında ona katılmam gerektiği anlamına geliyor.

Burası on derece daha serin ve çok daha karanlık. Birden diğer insanlardan ne kadar uzakta olduğumuzu hatırlıyorum. Günler, hatta haftalar geçiyor olmalı, bu yolda tek bir araba bile geçmiyor.

Yakından bakınca, Dane hem daha yakışıklı hem de daha itici.

Gözleri kehribar rengine ve dudakları yüzündeki tek yumuşak şey. Belki biraz fazla dolgun ve yumuşak - onları düşünmek beni ürpertiyor

bana dokunuyor. Ama bunu düşünüyorum.

Eğer komşum hem güzel hem de tehditkâr olmak zorundaysa, keşke ikisi aynı anda değil de biri ya da diğeri olsaydı, çünkü bu benim beynimi bozuyor.

Sıfırlamaya çalışıyorum:

"Dinle, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık. Blackleaf bana Ernie Amca'dan miras kaldı. O geçen yıl öldü."

"Biliyorum," diye araya giriyor Dane, her zamankinden daha soğuk. "Ben onun doktoruydum." Bu adamı bir doktor olarak hayal edemiyorum. Belki bir cenaze levazımatçısı.

"Bunu bilmiyordum."

"Hiç şaşırmadım." Dudakları kıvrılıyor. "Hiç ziyarete gelmedin."

Bu benim fitilimi ateşliyor. Bu yargılayıcı pislik hayatımın son on yılı hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Kırmızı gürültü kulaklarımda eşek arıları gibi vızıldıyor - tüm acı dolu anlar, yapmak zorunda kaldığım her şey, streslerim, korkularım - birikiyor, birikiyor ve asla serbest kalmıyorlar...

Ellerim yumruk oldu. Dane'in gözleri aşağı doğru kayıyor, eğleniyor, sanki kontrolümü kaybetmemi izlemek için sabırsızlanıyor.

Yapma!

Bir fısıltı gibi duyuyorum, daha iyi olan benliğimi.

Eğer patlarsam, bu onun eve girmesini engellemek için mükemmel bir bahane olacak.

Ama ben sakın olursam, o da makul olmak zorunda. Ben sakın kaldığım sürece o da kalmak zorunda.

Sakin ol bebeğim, sakın ol.

"Ernie Blackleaf'i bana bıraktı," diye tekrarlıyorum. "Ve ben de onu yenileyeceğim. Bu yüzden bu yola girip çıkmam gerekecek. Aslında çok fazla."

"Böyle bir şey olmayacak."

Diplomasi üzerindeki zayıf hakimiyetimi kaybetmem için gereken tek şey bu. "Neden olmasın? Cidden mi? Neden umursuyorsun ki?"

"Bu evi modernize edilmiş bir ucubeye dönüştürüp üç kuruşa satmanız için buraya bir sürü insanın gelmesini istemiyorum."

"Mürettebat olmayacak, sadece ben varım! Ve belki bir elektrikçi," diye itiraf ediyorum.

Bu onu duraklattı. Beni tekrar aşağı yukarı süzüyor, gözleri gömleğimdeki delikte kalıyor.

"Tüm tadilatı kendiniz mi yapacaksınız?"

İnançsızlığa alışkınım. 1.80 boyunda, mor saçlı ve piercing'li biriyim ve Jude kadar genç görünmesem de "sorumlu yetişkin" diye bağırıyorum, her ne kadar çoğu kişiden daha uzun süredir tam olarak öyle olsam da.

"Evet, kendim yapacağım. Çünkü elektrikli aletler konusunda muhteşemimdir."

Bu ondan bir gülümseme hayaleti çizer. Dişleri görünmüyor ama az bir farkla bir öncekinden daha güzel.

"Tebrikler," diyor. "Hâlâ umurumda değil."

"Lütfen!" Artık gerçekten çaresizim. Bu lanet yola ihtiyacımız var. "Amcam sana irtifak hakkı için ne verdi?"

"Yılda on bin."

Sanki o kadar para onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, bunu düz ve gelişigüzel bir şekilde söylüyor. Muhtemelen etmiyordur.

Ya da yalan söylüyor. Nasıl öğrenebilirim?

Yalan söylemiyor. Bu tam olarak benim şansım.

Vücudum kurşundan yapılmış. "On bin dolarım yok."

Dane her zamanki gibi hiç siklemiyor. "O zaman evi nasıl yenileyeceksin?"

"Elimdeki her kuruşa ihtiyacım var ama yine de yetmeyecek. Lütfen, sadece ben ve kardeşim varız. Size yalvarıyorum! Buna ihtiyacımız var."

Acınacak haldeyim ve umurumda değil. Gerekirse dizlerimin üstüne çökeceğim, Jude söz konusu olduğunda gururum yok.

Dane bundan hoşlanacak gibi görünüyor. Aslında, bundan zevk aldığını biliyorum. Yoksa neden bir şey söylemeden önce zinciri bağlayıp çözmemi izlesin ki? Neden elleri cebinde, sanki bütün gün bunu yapmak istiyormuş gibi orada duruyor?

Çünkü yapardı.

Şuna bak, zevk alıyor.

Onun iyi doğasına hitap etmeyin; muhtemelen öyle bir doğası yoktur. Daha akıllı ol.

Ona gerçekten istediği şeyi teklif et.

Bu benim en kötü yanımdır, ama bu sefer doğru olduğunu düşünüyorum.

Jude ve ben her şeyimizi buraya yatırdık. Bu işi yürütmek zorundayım. Ne pahasına olursa olsun.

"On bin dolarım yok ama size ödeme yapmak için yapabileceğim bir şey olmalı, sizin mülkünüzde? Ben sadece ev tamirati yapmam. Çimlerinizi kesebilirim, çöplerinizi taşıyabilirim, her şeyi yapabilirim..."

Kasıtlı olarak aşağılayıcı görevleri sıralıyorum çünkü bu sadist orospu çocuğunun en çok ilgisini çekecek şeyin bu olduğunu hissediyorum. Bunu başımın üstünde tutmayı seviyor.

Gözleri yüzümde, vücudumda, dudağımdaki terde, gömleğimdeki yırtıkta geziniyor... Benden nefret mi ediyor yoksa beni yemek mi istiyor anlayamıyorum.

"Pekâlâ," diyor aniden ve ben sığıyorum. Bu onun da gülümsemesine neden oldu. "Yani... yolu kullanabilir miyim?"

"Her lanet gün." "Ve... ne yapmam gerekiyor?"

Bu gülümseme en kötüsüdür çünkü en gerçek olanıdır.

"Ne istersem yapacaksın. Yarın akşam gel ve alet çantanı da yanında getir."

DANE COVETT

I Kıza bu kolaylığı sağlamayı planlamamıştım, özellikle de onun ihmalkâr bir yeğen olduğunu fark ettiğimde.

Verdiği bakış yüzünden o anda seçim yaptım.
her şeyi yapabileceğimi söylediğinde.

Bu kısmen çaresizlik, kısmen inatçılıktı ve yüzde yüz karşı konulamayacak kadar cazipti. Zihnim sapkın fantezilerle dolup taşıtı.

Ayrıca, zinciri kesmek için terleyen ve zorlanan vücudunun görünüşü de hoşuma gitmişti. Güneş ince gömleğinin içinden parlıyor, koyu renk meme uçlarının şeklini ve yüzüklerin gümüş ışıltısını ortaya çıkarıyordu.

Onunla ilgili aklıma gelen ilk iğrenç düşünce buydu - onu yatağa bağlama dürtüsü, böylece halkaları yavaşça çekip bükebilecektim...

Bunu bir düzine daha izledi. Baştan çıkarıcılar sert ve hızlı bir şekilde geldi, onun elleriyle, ağzıyla yapmak istediğim şeylerin görüntüleri...

Bu beni şaşırttı çünkü çok uzun zamandır böyle bir şey hissetmemiştim. Aç bile değildim ve birdenbire on çeşit ziyafet arzuluyordum... Ondan arzuluyordum...

Paslı turuncu Bronco ve o gülünç mor saçlar... Göz yakıcı ve bundan nefret etmeliyim, ama sanki tamamen yeni bir lezzet kombinasyonu keşfetmişim gibi saplandım, kendinizi bir avuç daha uzanırken bulana kadar neredeyse tükürmek isteyeceğiniz bir şey...

Onun mülkümde çalışmasını, ne istersem yapmasını izlemek istiyorum. Onu benim için kaldırırken, taşıırken ve ter dökerken izlemek istiyorum.

Yolumdan geçen birinin verdiği rahatsızlık, çaresiz bir kızda yarattığı baskı için ödenecek küçük bir bedel.

Öğleden sonra sığaında uyuklamak için içeri geri dönüyorum. Akşam yemek yapıyorum ve sonra kitap okuyorum çünkü bu gece randevum yok.

Tabağımdaki yemeği üst güverteye çıkardım. Buradan, siyah bir okyanus lekesiyle sınırlanmış yeşil bir halıya bakıyorum. Tanrı'ya şükür Grimstone'u ya da o çirkin tatil köyünü göremiyorum ama doğuda Blackleaf parlıyor.

Pencerelerden birinde ışık yanmayalı üç yıl oldu. Sadece yeğenlerim olduğunu bilsem de, sanki Ernie de oradaymış gibi bir sıcaklık hissediyorum. Bazen vücut beyne kulak asmıyor.

Blackleaf'e gitme dürtüsünü hissettiğimde hangisinin sorumlu olduğunu bilmiyorum - muhtemelen beynimin güneyindeki bir kısım çünkü güneş ışığında terleyen kızı hayal ettiğimde düşük bir zonklama hissettiğim yer orası.

İki ev arasındaki ormanı ve tarlaları geçiyorum, karanlıkta bile tanıdık bir yürüyüş. Ama Blackleaf'e geçmişte hiç yapmadığım gibi, önden değil yandan yaklaşıyorum.

Kardeşleri, fenerlerinin odadan odaya sallanan ışıklarından bulmak çok kolay.

Ana kattaki pencerelerin yarısı kırılmış. Çalışkan Remi çoktan yeni tahtalar çakmış. Sesi kalaslardaki boşluklardan sızıyor.

"-bu yüzden yarın gece oraya gidiyorum."

"*Onun evini* onarıırken bizimkini nasıl onaracaksın?" diye öfkeli bir ses geliyor - muhtemelen kardeşi. "Peki neden gece gidiyorsun?" "Bilmiyorum, muhtemelen gündüzleri çalışıyordur. Ve başka seçeneğim de yok Jude, sana söyledim-" odadan çıkarken sesi bir an boğuklaşıyor, hala konuşuyor ve bir dakika sonra geri dönüyor, "-elimden gelenin en iyisini yapıyorum" diye bitiriyor.

yap."

Remi ağır bir şeyi odanın içinde sürüklerken kardeşinin cevap olarak söylediği her şey kaybolur. Homurdanarak yere bırakıyor, sonra kaba, tekrarlayan bir kazıma sesine başlamadan önce biraz takırdıyor. Daha iyi görebilmek için yandaki pencereye doğru ilerliyorum.

Bu pencere kırılmamış, kabarcıklı cam kurşun şeritlerle ikiye bölünmüş. Aradan bakınca, resmi yemek odasındaki iki kardeşin sulu görüntüsünü görüyorum. Akşam yemekleri fıstık ezmeli sandviçti. Kavanoz masanın üzerinde açık duruyor, bıçak sapı yukarıya doğru fıstık ezmesine saplanmış, bir şişe ucuz şarabın yanında. Jude kadehini doldurmadan önce kız kardeşine hızlı bir bakış atıyor.

İnce yapılı, yakışıklı, soluk saçlı ve koyu renk gözlü. Hareketlerinde hızlı ve sabırsız, bir kitabı alıyor, yere koyuyor, gözleri sık sık kız kardeşi çalışırken ona dönüyor.

Remi karşı köşede diz çökmüş, uzun, soyulabilir şeritler halinde duvar kağıdını kazıyor. Koyu yeşil, bordo çiçekli ve lacivert çizgili en az iki önceki duvar kağıdını kaplıyordu. Kıvrılmış kağıt yığınları, harcadığı saatleri gösteriyor.

İnatçı, durmaksızın duvara saldırıyor. Yüzünden ter damlıyor ve gömleği sırtına yapışıyor. Mor saçlarını bağlamış, ensesinin savunmasız kısmını ortaya çıkarmış.

"Benim için bir şeyler çal, Jude," diye yalvarıyor.

Ağabeyi, kapağı çatlamış, çürümeye yüz tutmuş bir kuyruklu piyanoya bakıyor. "Çaldığından şüpheliyim."

"Yine de dene."

Kız kardeşini görmezden geliyor ve onun yerine kanepeye yayılıp taftingin gevşeyen düğmelerini karıştırıyor. Bir süre sonra, "Gideon'un sana mesaj attığını gördüm," diye mırıldandı.

Remi başını kaldırmadan, "Telefonumu karıştırma," diye cevap veriyor. "Bakmıyordum. Yanından geçerken mesajın geldiğini gördüm."

Remi kazımaya devam ediyor, öncekinden biraz daha agresif. Yüzü kızarıyor.

"Onu engellediğini sanıyordum," diye ısrar ediyor kardeşi. "Engelledim. Engelleyeceğim de."

"Seni tekrar içine çekmeye çalışıyor." "*Biliyorum.*"

Remi'nin Jude'a mı yoksa bu Gideon'a mı daha çok kızdığını anlayamıyorum.

Ağabeyi birkaç kez bekledikten sonra, "Öyle bir kadın olmak istemezsin-" diyor.

"Jude, yeter." Sesi alçak ve bitkin. "Bana mesaj atması önemli değil. Her şey bitti."

Kardeşi cevap vermiyor ama omuzları gevşemiş gibi görünüyor. Bir süre sonra, öncekinden daha yumuşak bir sesle, "Boş ver Remi, o bir pislik. Sen her zaman onun için fazla iyiydin, bunu söylemedim mi?"

Gülüyor ama bu bile kulağa üzücü geliyor. "Önyargılısın."

Kâğıdı eskisi kadar gayretle kazımıyor.

Jude bir süre daha izledikten sonra aniden ayağa kalkıp piyanoya doğru ilerler ve gıcırdayan bankın üzerine oturup çalmaya başlar.

Kız kardeşi çalışmasına ara verip dönüyor, yüzünde şimdiden bir gülümseme beliriyor.

Gülümsemesi görünüşüyle ilgili her şeyi değiştiriyor. Glmsemeden güzel sayılmaz ama sırtışı lunaparkta şalteri indiriyor ve tüm yüzü neon ışıltısıyla aydınlanıyor.

Piyano eski ve akortsuz ama Jude'un parmakları çılgın bir dehayla tuşlara vuruyor. Beyninden fırlamış gibi dans eden alaycı bir melodi çıkartıyor.

Remi dinliyor, gözleri kardeşine kilitlenmiş, yüzünün her yerinde zevk var. O oynarken bir milim bile kıpırdamıyor, kazıyıcısı kucağında gevşekçe duruyor. Bitirdiğinde ellerini çırpıyor, sonra iki parmağını ağzına götürüp ıslık çalıyor.

Jude saçlarını yüzünden savurur. "Devam et, devam et..." Kendini yelpazeliyormuş gibi yapıyor.

Remi'yi izliyorum.

Gözleri parlıyor ve yüzü hayranlıkla ışılıyor.

Kardeşinin neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum.

Aşk bir uyururucudur, özellikle de kr eden aşk.

Onu ığlık attırmak istediğimi sanıyordum ama şimdi glmsetmek de istiyorum. Hangi sırada olduğu önemli değil.

Remi'nin bana böyle bakmasını istiyorum. Aslında, onu yapabilirim.

REMI

B İlk gecenin sonunda akan suyumuz var, ancak suyun paslı koyu renk yerine berrak akması yirmi dakika sürüyor. Ben çivi çakarken Jude odasını süpürüp kamp yatağını kurdu.

Duvarlardaki, pencerelerdeki ve tavanlardaki en korkunç deliklerin üzerine tahtalar.

Ana süitte yaşarken gerçekten çok iyi olacağımı düşünmüştüm ama seçimimden pişman olmam uzun sürmedi. Mekan çok büyük, fenerim bırakın odanın geri kalanını, yatağın etrafını bile zor aydınlatıyor. Ahşap paneller bir madenin kalbi kadar siyah, büyük dört direkli yatak ise hemen indirdiğim küflü asmalarla çevrili. Yatağın tam ortasında kötü bir leke var, bu yüzden onu çekip çıkarıyorum ve şişme yatağımla değiştiriyorum.

Rüzgâr bacanın üzerinden inliyor ve şöminenin içine doğru fısıldıyor. Küller sanki görünmez parmaklar tarafından yerinden oynatılmış gibi kıpırdıyor.

Gündüz vakti hayalet fikri gülünç geliyordu ama gece yarısı o kadar da değil. Kafamda dolaşan binlerce proje ve yeni komşumla ilgili rahatsız edici düşünceler yüzünden uykuya dalmakta zorlanıyorum.

Neden seksilik ve götlük el ele gidiyor?

Muhtemelen kimse o aristokrat burnu yumruklamaya cesaret edemeyeceği içindir.

Dane birçok insanın gözünü korkuttuğu gibi benim de gözümü korkutuyor. Korkunç biri. Eminim kimse ona bir şey demiyordur.

Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim.

Karşılaşmamız boyunca o çok sakın ve kontrollüydü, ben ise patlamamak için kendimi zor tutuyordum. Elbette, onun istediği de tam olarak buydu - her şeyi kafamı karıştırmak ve beni üzme için ayarlamıştı.

Peki yarın ne istiyor?

Muhtemelen bana karşı kozunu kullanmak ve bunu yüzüme vurmak için.

Onun gibi adamlar tanıyorum. İnşaatta çalışırken çok karşılaştım.

-Beni küçük hissettirerek kendilerini büyük hissetmek isteyen adamlar. Ben de küçüğüm. Ama kimsenin beni küçük hissettirmesine izin vermem.

Tamir edeceğim, temizleyeceğim ya da ne gerekiyorsa yapacağım. Sonra bu evin çekini bozdururken ona iki orta parmağımı havaya kaldıracacağım.

Evini görmeyi merak ediyorum. Ağaç tepelerinin arasından sadece çatı katlarını görebiliyordum ama Blackleaf'in karmakarışık, soyulmaya yüz tutmuş haline kıyasla karanlık, havadar ve zarif görünüyordu.

Acaba gerçekten amcamın doktoru muydu? Ernie ondan hiç bahsetmedi. Ama o kadar da yakın değildik, yılda sadece birkaç kez mektuplaşırdık. Ernie "eksantrik"ten daha fazlasıydı. Bu ev o hastalanmadan çok önce yıkılmaya başlamıştı.

Amcam kendini bir mucit olarak görüyordu ve yıllar içinde yüzlerce terk edilmiş proje ve düpedüz başarısızlıklar arasında birkaç şey icat etti - değiştirilebilir başlıklı bir bahçe aleti ve renk değiştiren şekerler.

Kulübesi hala eski ekipmanlar ve beherlerin yanı sıra çılgın karalamalarıyla dolu defterlerle dolu.

Ernie'yi severdim çünkü bana torna ve daire testere kullanmayı öğreten ilk kişi oydu. Çocukken onu ziyaret ettiğimizde bize her yeri gezdirir ve kullanmadığı tüm boru ve tahta parçalarıyla uğraşmama izin verirdi.

Annemle babam kesinlikle pratik bir şeyler yapmayı bilmiyorlardı. Babam vakıf fonu bebeğiymiş ve annem güneyli bir dilberdi - kotilyon yaptı ama hayatında hiç gerçek bir işte çalışmadı.

Yine de bizi sevdiler. Tanrım, bizi nasıl da severlerdi. Ailemle ilgili en iyi şey buydu; hayat bir oyundu, tamamen eğlence içindi. Bizi Afrika'ya safariye, Tayland'a yavru filleri yıkamaya, Brezilya'ya karnavala, Paris'e Noel'e götürdüler...

Onlarla her gün oyun ve kahkaha, annemin şakaları, babamın omuzlarıma sarılan kolları vardı.

Hayalet olmadığını bu şekilde biliyorum. Annemle babam ellerinden gelse bize bir mesaj gönderirlerdi.

Yıllarca izledim. En zor, en berbat zamanlarda bile bir fısıltı bile duymadım. Sırtında serin bir el kadar bile hissetmedim.

boynumdan. Nereye gittilerse, geri dönüşleri yok.

Yine de, yerleşmekte olan evin gıcırtiları ve iniltileri rahatsız edici derecede canlı geliyor. Yarasalar, sincaplar, rakunlar olabilir... Buranın tek sakinleri biz değiliz. Ama bazı hareketler ağır geliyor.

Şişme yatağın üzerine oturup elektrik lambasını bir kez daha yakıyorum.

Ana süit üçüncü katta. Biz geldiğimizde çift kapı kilitliydi, yani gençlerin tahribatından kurtulmuştu. Kilidi bir tornavidayla açtım ve onlarca yıldır mühürlenmiş gibi hissettiren bir alana girdim.

Buradaki tüm pencereler sağlam, ancak perdeler o kadar tozla dolu ki onları açık bıraktım. Ağaçlar eve yakın duruyor, dalları camın hemen dışında sallanıyor. Bu hareket kafamı çevirmeme neden oluyor, birinin pencereden içeri baktığını düşünüyorum.

Alt katta, biri ana kattan geçiyormuş gibi tahtalar kayıyor. Rüzgar bacada mırıldanıyor.

Kendime bir şey olmadığını söylüyorum, eski evler gürültülüdür, özellikle de ayakta zor duran evler ve şişme botumun üzerine uzanıyorum. Ta ki keskin bir gıcırtilı beni bir kez daha ayağa kaldırana kadar.

Bekliyorum, dinliyorum.

Aşağıdaki koridordan iki uzun gıcırtilı ve bir inilti sesi geldi; sanki biri durmuş ve zemindeki yumuşak noktanın etrafında adım atıyordu.

Ardından gelen sessizlik gürültüden daha kötü. Zihnim boşlukları her türlü dehşetle dolduruyor.

"Ben sadece... hızlıca bir göz atacağım," diye fısıldıyorum yüksek sesle. Kendi kendime konuşmak, tavsiye alabileceğim daha yaşlı ve bilge biri olmadığında edindiğim kötü bir alışkanlık.

Çıplak ayaklarımı battaniyenin altından çıkarıyorum ve yerde spor ayakkabılarımı buluyorum. Her şey burada yatıp kendimi delirtmekten iyidir. Bir şey olmadığını kanıtlamak için evin etrafında bir tur atacağım ve sonra uyuyabileceğim.

Gece tavan arasını arayacak kadar cesur değilim ve zaten ses aşağıdan geliyordu.

İlk basamakları inip Jude'un ikinci kattaki yatak odasına çıkıyorum. Dinliyorum, sonra sessizce kapının tokmağını çeviriyorum, battaniyenin altında sırtının şeklini teyit etmek için içeriye bakıyorum. Sonra kapıyı kapatıp mandalı yavaşça bırakıyorum, duvarlarda koşuşturan farelerden daha az ses çıkararak.

Jude'un uykuya dalmakta sorun yaşamamasına sevindim, sadece horlamamasına şaşırdım.

Yandaki kütüphanenin rafları boşluklarla dolu, eksik kitaplar yere düşmüş kuşlar gibi yayılmış. Gümüşü bir aynada kendi yansımam beni ürkütüyor. Kendime bakmak için odanın karşısına geçiyorum, büyük boy bir DMX tişörtünün içinde çıplak bacaklıyım. Tişört Gideon'a aitti. Hiç pişmanlık duymadan çaldım, en azından bana borcu vardı.

Bir gıcirtı daha beni topuklarımın üzerinde döndürüyor, fener dönerken gölgeler de dönüyor. Yemek odasının aşağısından piyano tuşlarının belirgin sesi geliyor...

Kafa derim geriliyor ve cildim soğuyor.

Bir nota çalar, sonra bir başkası, sonra bir başkası: *bing, bong, bing...*

Yerimde donup kaldım, kalbim göğsümde bir buz kütlesi gibi. Sonra bir anda merdivenlerden aşağı koşmaya başlıyorum, fener çılgınca sallanıyor. Alttaki kırık basamakların üzerinden atlıyorum, ancak fayanslardaki ıslak bir yama üzerinde kayıyorum ve yayılıyorum. Fenerim duvara çarpıyor.

Kendimi toparladım ve yemek odasına topallayarak girdim.

Boş. Açık piyanonun tuşları ay ışığında kemik gibi parlıyor. Oda sıkıca kapatılmış, kırık pencereler tahtalarla kapatılmış.

Yine de boşluğu araştırıyorum, kalbim artık tamamen uyanık ve çarpıyor. Burada birinin hareket ettiğini duydum. Ve o piyanonun çaldığını duyduğumu *biliyorum*.

El yordamıyla mutfığa girip tezgahın üzerinde bıraktığım kibrit ve mumları arıyorum. Mum ışığı fenerden daha az güçlü, yüzümün sadece birkaç metre önünü aydınlatıyor. Önce arka kapıyı, sonra ön kapıyı ve hatta cam kış bahçesinin kapısını kontrol ediyorum. Üçü de kilitli ve sürgülü.

Ev şimdi boş, karanlık ve sessiz. Pencereler kapalı, tüm kapılar sıkıca kilitlenmiş.

İçime doğan bir hisle arabamın anahtarlarını alıp Bronco'ya atlıyorum ve bu evden uzaktaki tek yol boyunca geri dönüyorum. Demir çit direklerinin olduğu noktaya yaklaştığımda farlarımı kapatıyorum ve biraz daha yaklaşıyorum. Sonra park edip dışarı çıkıyorum.

Yıldızlı bir gökyüzüne karşı boşluklar olan koyu mavi duvarlara doğru ormana yürüyorum.

Burada, karanlıkta tek başıma, her zamankinden daha fazla korkuyor olmam gerekirdi ama garip bir kesinlik beni harekete geçiriyor. Ayaklarım dalların ve ölü yaprakların üzerinde çıtırdıyor.

Saat sabahın ikisini geçti.

Yine de, tam da şüphelendiğim gibi, Dane'in evinde tek bir ışık yanıyor.

Onunla hemen o anda yüzleşmek isterdim ama pantolonum olmadığı için kendimi biraz savunmasız hissediyordum.

Onun yerine eve döndüm, birkaç saat uyudum, kot pantolonumu ve temiz bir tişörtümü giydim, sonra da kapısını çalmak için geri döndüm.

Dane cevap veriyor, buruşuk ve son derece sinirli görünüyor.

"On iki saat erken gelmişsin." Bir elini kalın, dağınık saçlarında gezdiriyor, bu da saçlarının daha da kabarmasına neden oluyor. Üzerinde aynı bornoz var, gömlek yok, bol pantolon, çıplak ayak. Uykusunun sıcak, baharatlı kokusunu alıyorum ve çarşaflarının altına girmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Nedense yataktan yeni kalkmış gibi daha da iyi görünüyor. Saçları dağınık ve yüzü hafifçe kızarmış halde biraz daha insani görüldüğü için olabilir. Cildi daha yumuşak görünüyor, ama midesi bir şey yemeden önce daha sert.

Korkutucu bir şekilde güzel, bir buzul ya da kılıç gibi, o altın gözler yırtıcı bir kuş kadar acımasız. Tüm bunlar son derece dikkat dağıtıcı ve eğer bu beni sığ biri yapıyorsa, evet, öyle olmalıyım. Çünkü cümle kurmak çok zor, üstelik sadece üç saatlik uykudan değil...

"Dün gece benim evimde miydin?" diye sordum.

Dane bana okuyamadığım uzun bir bakış attı. "Beni evinde gördün mü?"

"Bu soruya cevap vermek için garip bir yol..."

"Sabahın yedisinde kapımı yumruklaman kadar tuhaf değil. Merak ediyorsan söyleyeyim, bu bana kendini sevdirmek için berbat bir yol."

"Kendimi sevdirmeye çalıştığımdan emin değilim." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "İçeri zorla girip girmediğine bağlı."

"Bunu neden yapayım ki? Burada kendi evim var."

Gülümsemiyor ama ses tonundaki bir şey bana bunun onun şaka versiyonu olduğunu düşündürüyor. Bu kesinlikle arkasındaki evin devasa, güzel ve mükemmel durumda olduğunu, benimkinin ise hurda yığını olduğunu hatırlatıyor. Bir hayalet bile bu seçenek varken bana musallat olmaktan daha iyi bir zevke sahip olurdu.

"Aşağıda birinin sesini duydum," dedim biraz ezikçe. "Piyano çalıyordu."

"Hangi şarkıyı?"

Bu beni yine şaşırttı. O çok... sinir bozucu.

"*My Heart Will Go On*'u çalmıyorlardı," diye çıktım. "Birkaç notaydı."

"Belki bir fare anahtarların üzerinden geçmiştir." Dane sıkılmış görünüyor ve kahve içmek ya da biraz daha uyumak için eve dönmeyi tercih eder gibi. Gözlerinin altındaki gölgelerden ikincisini tercih ettiğini tahmin ediyorum.

"Fare değildi," diyorum ama artık o kadar da emin değilim. Sabahın cafcaflı ışığında, birinin piyano çalmak için evime girmesi fikri hayaletler kadar aptalca geliyor.

"Ben de değildim." Dane esniyor ve bunu örtbas etme zahmetine girmiyor. "O zaman neden uyanıktın?"

Gözleri keskinleşiyor ve esnemesi kayboluyor. "Uyanık olduğumu nereden biliyorsun?"

"Arabayla buraya geldim. Işığı gördüm."

Ağzı hafifçe kıvrılıyor. "Şimdi kim kimi takip ediyor?"

Kapının pervazına yaslanıyor, bu da bornozunun açılmasına ve uzun, zayıf vücudunun daha fazla ortaya çıkmasına neden oluyor. İki adım ötedeki gerçek bir insanda değil, sadece dergilerde gördüğüm türden bir kas yapısına sahip. 3D'de çok daha yoğun. Aslında 4D - ne zaman hareket etse, sıcak yatak kokusundan bir esinti alıyorum ve yüzüm daha da kızarıyor.

"*Takip* etmiyordum." Çıplak ayaklarına bakıyorum, aslında bir erkeğin ayakları için gerçekten güzeller - temiz ve pürüzsüz, tıpkı onun geri kalanı gibi. Kendimi onun yerine yüzüne bakmaya zorluyorum, bu kadar yakınımaya eğildiğinde özellikle korkutucu oluyor. "Belki Ernie sana bir anahtar vermiştir diye düşündüm."

"Doktorunuza evinizin anahtarını veriyor musunuz?"

Sakinliği beni aptal gibi hissettiriyor. Onu pijamaları dışında hiç görmediğim halde bu adam nasıl oluyor da üstünlüğünü koruyabiliyor?

"Arkadaş olabileceğinizi düşünmüştüm."

"Biz arkadaşlık," diyor beni şaşırtarak. "Tanrı biliyor ya, ihtiyacı vardı."

Yüz ifadesi yine sert ve küçümseyici bir hal aldı.

Bu kadar yeter.

"Evet, keşke ben de onu ziyaret edebilseydim." Bağırarak istememe rağmen sesimi alçak ve sabit tutmaya zorluyorum. "Ne yazık ki iki bin mil uzakta yaşıyor, üç işte çalışıyor ve kardeşimin okuldan atılmasını engellemeye çalışıyordum."

"Siz onun kız kardeşi misiniz yoksa annesi mi?"

"İkisi de! On sekiz yaşına girdikten bir hafta sonra ona bakmak zorunda kaldım ve bu çok zor oldu."

Amcam yalnız öldüğü için zaten yeterince boktan hissediyorum!"

Gözlerimin yaşardığını ve yüzümün muhtemelen ezilmiş bir domates rengine dönüştüğünü fark ettiğim için aşağılandım. Bu adamı ve lanet yargılarını sikeyim.

Dane'in sesi beni geri çağırdığında çoktan arkamı dönmüştüm.

"Bu akşam saat 7'de. Kapıya vurmanıza gerek yok; bekliyor olacağım."

Döndüğümde JUDE mutfakta, çalışan bir ocak, buzdolabı ya da tost makinesi olmadan yapabileceği en iyi kahvaltıyı yapıyordu. Bir muz düzgün dilimler halinde kesmiş ve her birinin üzerine bir topak fıstık ezmesi koymuş. Dilimleri bir çatalla mızraklıyor ve dikkatlice ağzına yerleştiriyor. Jude küçüklüğünden beri ellerinin yapış yapış olmasından nefret eder. Pizzayı bile bıçak ve çatalla yiyor.

"Bu kadar erken nereye gittin?" diye mırıldanıyor, ağzı dolu.

Ona komşumuzla karşılaşmamın kısa bir özetini yapıyorum. Jude yüzüme gülüyor, bu da ruh halimi iyileştirmiyor.

"Onu evimize zorla girmekle mi suçladın? Tanrım, Remi, işte bu yüzden hiç arkadaşın yok."

"Arkadaşlarım var!"

"Evet, ama ben senin en iyi arkadaşınım." Sırıttıyor. "Bu biraz acınası bir durum." "Neden acınası olsun ki?" Saçlarını karıştırıyorum. "Sen benim en sevdiğim kişisin."

Kaçlarını çatarak saçlarını düzeltiyor. "Kendini Dane'in en sevdiği kişi yapsan iyi olur yoksa mahvoluruz."

"Bahse girerim en sevdiği kişi Ted Bundy'dir."

"O zaman bıçaklamaya başla - çünkü onun gözüne girmemiz gerekiyor."

"Bu hiç komik değil."

"Ne pahasına olursa olsun, senin sloganın bu değil mi kardeşim?" "Sanırım."

Jude'un mantralarını bana karşı kullanmamasını dileyerek bir muz ve kızarmamış bir parça ekmek alıyorum.

Yemeğimi, ilk inşaat malzemelerimizi almak için kasabaya dönerken yiyorum.

"Döndünüz mü?" diyor tezgâhın arkasındaki kadın. Altmışlı yaşlarında, üzerinde "Rhonda" yazan yeşil bir önlük ve çerçevelerinin köşelerinde mücevherler olan kedi gözü gözlükler takıyor.

"Muhtemelen beni çok sık göreceksiniz. Blackleaf'in evini yeniliyorum."

"Gerçekten mi?" Rhonda eşyalarını tararken duraklıyor ve bana çok daha yoğun bir şekilde yukarı aşağı bakıyor. "Nerede kalıyorsun?"

"Blackleaf'te."

"İçeride mi?" Titriyor. "Beni o yerin elli mil yakınında bile yakalayamazsın."

"Nasıl olur?"

"Ürkütücü tabii ki! Sadece görünüşü bile tüylerimi diken diken ediyor."

"O kadar da kötü değil."

İşim bittiğinde olası alıcıların Rhonda gibi hissetmemesini umuyorum.

"Ve daha önce orada yaşayan adam..." Yüzünü buruşturdu. "Çorbalı sandviç kadar deliydi."

"Ernie benim amcamdı." Bunu bir sitem gibi söylememeye çalışıyorum ama yine de bu bayana biraz kızgınım. Ernie deliydi ama aynı zamanda sıcak, komik ve cömertti. Rhonda'nın onu tanıdığından şüpheliyim.

"Ah, özür dilerim," diyor tatlı, yüksek bir sesle, özür dilemeye yaklaşmayan bir sesle. "Buralarda herkes ona böyle derdi-Çılgın Ernie."

Amcamı savunma dürtüsü ile buradan mümkün olduğunca çabuk çıkma arzusu arasında kaldım. Bu bayanı azarlamak isterdim ama Ernie burada değil ve muhtemelen tadilat bitene kadar Rhonda'yı haftada üç kez görmem gerekecek. Kasabadaki tek hırdavatçı burası.

"O inanılmaz bir amcaydı" diyerek kendimi tatmin ediyorum. Ve bana evini bıraktı."

Rhonda homurdanıyor. "Ormanda Doktor Ölüm'ün yanında yaşamak bir iyilik miydi bilmiyorum."

Sinsi, yaşlı bir dedikoducu ama yine de ürperiyorum. "Ona neden öyle diyorsun?"

"Şey..." Rhonda yakınlarda sadece bizim olduğumuzdan emin olmak için mağazanın etrafına bakıyor.

Yaşlı bir adam balıkçılık malzemeleriyle uğraşıyor, Rhonda'nın kocası da çivileri yeniden yerleştiriyor ama ikisi de bizimle ilgilenmiyor. Şu anda

En azından tırnakların oradaki kocası olduğunu varsayıyorum -aynı yeşil önlükleri giymiş Bay ve Bayan Patates Kafa birbirlerine çok benziyorlar, tek fark gözlüklerinin kare olması.

Rhonda taşıma bandında bekleyen diğer malzemeleri bıraktı. Gözlüklerinin üstünden bana bakıyor ve ne kadarını anlatacağına karar verir gibi dudaklarını büzüyor.

"Diğer herkes ona Gece Doktoru diyor, çünkü geceleri meydana gelen vakalarla ilgileniyor. Elm'deki klinik saat altıda kapanıyor ve Grimstone'un dışında yaşayanlar için hastaneye gitmek bir saatten fazla sürüyor. Ama yeryüzünde stetoskopu olan son kişi bile olsa evime girmesine izin vermezdim."

"Neden olmasın?" diye sormamı bekliyor.

Sonra neşeyle fısıldar, "Çünkü karısını öldürdü! Ve küçük oğlunu da."

Midem bulandı. Beklediğim bu değildi.

"Şimdi Rhonda..." Kocası doğruldu, sanki bunu bekliyormuş gibi ellerini sırtının alt kısmına bastırdı. "Bunu insanlara söyleyemezsin."

Rhonda kaşlarını kaldırır ve dudaklarını büzer. "Şey... o yaptı." "Bunu bilemezsin."

"Biliyorum! Kuzenim Annie morgda çalışıyor ve bana o söyledi."

Rhonda'nın kocası, "Sana adamın karısını öldürdüğünü söylemedi," diye tekrarlar.

sabırla. Belli ki bu konuşmayı birçok kez yapmışlar.

"Bana adli tabibin raporunun değiştirildiğini söyledi, sence Billy neden değiştirdi? Eğer Dane Covett için yapmadıysa, o zaman kendi yapmasına izin verdi, çünkü bir doktordan başka kim nasıl düzeltereğini bilebilir ki?"

"Herhangi bir rapor görmediniz." Kocası başını sallıyor ve bir kova daha çivi alıyor. Bana özür dileyen bir bakış attı. Rhonda bakışı görüyor ve bir tavuk gibi kabarıyor.

"Annie gördü ve bana söyledi! O bebek ölüyor ve bir ay sonra karısı da mı ölüyor? Adam bebeği öldürdü ve kadın da bunu biliyordu, bu yüzden onu da öldürdü!"

"Böyle şeyler söyleyemezsin." Kocası başını o kadar sert sallıyor ki, ters çevrilmiş bir oyuncak kafaya benziyor. İki elini de tırnaklarının arasına sokuyor ve sanki her şey bitmiş gibi yeniden stok yapmakla meşgul oluyor.

Rhonda için henüz sona yaklaşmadı. Kızarmış ve parlak gözlü, sözünü söylemeye kararlı.

"Sana söylüyorum, o bebeği hiç istemedi!" Parmağıyla kocasının sırtını işaret ettikten sonra bana döndü. "Herkes onun ne yaptığını biliyor. Ve bu yüzden orada tek başına yaşıyor, sadece geceleri dışarı çıkıyor. Utanıyor, olması gerektiği gibi."

Midem çalkalanıyor. Rhonda'dan zerre kadar hoşlanmıyorum ama son derece emin görünüyor.

Ama o da Ernie'den emindi ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ama Ernie biraz deliydi.

Hastayım, elim ayağım tutmuyor ve sadece buradan gitmek istiyorum.

"Kart kabul ediyor musunuz?" Rhonda'ya çıkış yapmak istediğimi hatırlatmak için soruyorum. "Tabii ki." Taramasına devam ediyor.

"Amerikan hariç hepsi

Express. Kim olduklarını sanıyorlar da yüzde üç talep ediyorlar?"

Eşyalarımı ekstra bir gayretle tarıyor, sanki onları doğrudan Amex'teki açgözlü şirket yöneticilerinin ellerinden koparıyormuş gibi çantaya atıyor.

Dane hiçbir şeyden utanıyor gibi görünmüyor.

Ama biraz karısını öldürebilecek birine benziyor. Ve benden evine gelmemi istedi. Tek başıma. Bu gece.

DANE

T Bronco saat 18:58'de öksürerek yola çıktı. Yeni komşum dakikmış. Ya da bu işi bitirmeye hevesli.

Pencereden bahçeye park edişini ve arabasına binişini izliyorum. alet çantasını bagajdan çıkardı. Alet çantası onun küçük bedenine kıyasla gülünecek kadar büyük, ama onu çekip çıkarıyor ve şaşırtıcı bir güçle merdivenlerimi tırmanıyor. Küçük bir Fransız midillisi gibi güçlü.

Bugün saçlarını toplamış, mor parçalar aşağıya sarkıyor ve kulaklarının kenarlarındaki gümüş halkaları burnundakilerle, alt dudağındakilerle ve meme uçlarıyla uyumlu bir şekilde ortaya çıkarıyor. Bu da bana başka bir yerinde piercing olup olmadığını merak ettiriyor...

Kot şort, iş botları ve kolları kesilmiş bir tişört giyiyor. Tişört gri, ama hareket ettiğinde altında sütyen olmadığını görebiliyorum. Muhtemelen göğüsleri çok küçük olduğu için sütyene ihtiyacı olmadığını düşünüyor ve sanırım tek derdi etrafta zıplayan büyük göğüslerse ihtiyacı yok. Ama yakınımda olduğu her an sikimin hazır ola geçmesini istemiyorsa kesinlikle ihtiyacı var.

Kapıyı açtığımda "Oh," dedi. "Kendi kıyafetlerin var."

"Bu ikimizden biri yapar." Kaşlarımı kaldırıp şortuna ve tişörtüne bakıyorum, ikisi de bir makasla parçalanmış.

"Yerlerinizi fırçalamak için en iyi Pazar kıyafetimi giymediğim için üzgünüm."

"Evde çalışmıyorsun." Verandaya çıktım ve ön kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. "Bunu kendim yapabilirim."

"O zaman ben ne yapıyorum?"

Remi gergin ve sinirli görünüyor, bu sabah kapımı yumruklarken olduğundan çok daha gergin. Ona doğru bir adım attığımda geri çekiliyor.

Acaba şehirde konuştular mı? Tabii ki konuştular.

Yüzümün sertleştiğini hissedebiliyorum.

"Başlangıç olarak, şu çiti tamir edebilirsin." Meyve bahçemin çevresindeki çiti gösteriyorum. Yaklaşık bir mil uzunluğunda ve o kadar eskimiş ki çitelerin yarısı eksik ya da sarkıyor.

Remi önündeki muazzam miktardaki işi soğukkanlı bir ifadeyle gözden geçirir. "O zaman başlasam iyi olur."

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döner ve alet çantasını çitlere doğru çeker.

Verandanın gölgesinde durup onu izliyorum, gülümsememi bile saklamıyorum çünkü o kararlı bir şekilde bana bakmıyor.

İçinin tamamen berbat olduğu apaçık ortadayken, güçlü ve sakin görünmeye bu kadar niyetli olmasına bayılıyorum.

Birini tanımak için biri gerekir, bebeğim.

Çantasından bir balyoz çıkarıyor ve çitin kırık çitelerini kırmaya başlıyor. Çekici sallarken kaşlarını çatıyor, tüm gücüyle çiteleri kırıyor. Eminim her biri benim yüzümmüş gibi davranıyordur.

İçeri geri dönüyorum, ama sadece polarize camlardan onu daha rahat izleyebilmek için. Öfkeli temposunu sürdürmesini beklemiyorum ama çekici tam iki saat boyunca bu şekilde sallamaya devam ediyor. Dayanıklılığı etkileyici, özellikle de bütün gününü kendi evinde çalışarak geçirdiğini bildiğimden beri.

Kendim görmek için yanına gitmesem bile bunu bilirdim. Belli ki kendi bedenini yakıt olarak kullanan, stresini doğumda atan bir tip. Ayrıca fazla seçeneği de yok. Arabası bile ne kadar meteliksiz olduğunu gösteriyor. Tamponu iple bağlı.

Su molası vermek için bile duramadan güneş batıyor. Yüzünden aşağı ter damlıyor. İnşaat işçilerinin kullandığı türden bir metal matara çıkarıyor, büyük bir yudum içiyor, sonra kalanını başından aşağı döküyor.

Gömleği zaten sıırıslılandı, ama başını arkaya atmış, gözleri kapalı, göğsü öne doğru itilmiş pozu bana soğuk suyun yüzüne çarptığı ve meme uçlarının kalem ucu gibi sertleştiği anı gösteriyor. Su, güçlü kalçalarına ve botlarına kadar akıyor.

Gömleğinin önünü kaldırarak yüzünü alt taraftaki tek kuru bölgeye sürüyor. Bu hareket çıplak göğüslerinin alt kısmından küçük bir dilimi ortaya çıkarıyor.

Parlama bir saniyeden az sürdü ve tamamen kasıtsızdı, ancak Remi beni bir kuyruk dönüşüne göndermek için daha sinsî bir yol tasarlayamazdı. Göğüs altını her zaman göğüs dekoltesinden on kat daha seksi bulmuştumdur.

Sikim o kadar sertleşti ki artık insan eti gibi hissetmiyorum - daha çok geri kalanımı tam olarak gitmek istediği yere sürüklemeye kararlı bir güdümlü füze gibi.

Ellerimi pantolonumun içine sokuyorum ve tabanının etrafını sertçe sıkıyorum.

Çitimi düzeltirken vücudunun her kıvrımında ve esnemesinde sikim zonkluyor. Sırlıslıkla gömleği göğüslerine yapışıyor. Çıplak teni güneşte parlıyor. Dışarıda geçirdiği uzun saatlerin derin bronzluğu ve boş zamanlarında değil, çalışırken olduğunu gösteren kırık tırnakları ve morarmış dizleri var.

Grimstone'da o kadar güneş görmüyoruz. Belli ki buralı değil.

Konuşma tarzından, etrafa bakışından bunu anlayabilirdiniz.

O bir rüyada yaşıyor.

Rüya görmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Hayaller sizi besler. Ne kadar sıkı çalıştığına bakın... çünkü yaptığı şeye inanıyor. Bir şey inşa ettiğini düşünüyor.

O çit neredeyse her zaman güneş altında; bu yüzden onu tamir etmedim.

Remi pençe başlı bir çekiç kullanır, böylece dağınık çivileri kaldırabilir.

Onu çalışırken izlemek çok tahrik edici. Benim için eğilmesini, hareket etmesini ve terlemesini izlemek.

Ona başka neler yaptırabileceğimin hayalleri içinde kayboldum. Benim yolumdan geçmesi benim suçum değil.

Neredeyse kapımı çalacaktı.

Elimi öfkeli şaftımda hafifçe yukarı ve aşağı vuruyorum.

Bu kız normalde çekici bulacağım birine benzemiyor. Dövmeler, piercingler ve saçma renkli saçlarla ilgilenmiyorum.

Ama onda canlı bir şeyler var, havai fişek gibi, taze sıkılmış portakal suyu gibi. Ağzımı onun üzerine koyup dilime karşı çatırdayıp çatırdamadığını görmek isterdim.

Çivileri çekip çevirirken çekiç kayıyor. Pençe bacağına iniyor ve kalçasında bir yara açıyor. Onu sıkıştırıyor

Ama parmaklarından şok edici bir hızla kan sızıyor.

O daha kıpırdamaya fırsat bulamadan bahçeyi koşarak geçiyorum, onu kollarıma alıp eve taşıyorum. Onu içeri sokmak gibi bir niyetim yoktu ama içgüdüsel bir şeydi.

"Kahretsin," diyor elini kaldırarak. "Çok fazla kan var." "Üzerine bastırmaya devam et!" Elimini onun elinin üzerine bastırarak bağıriyorum.

Kollarımda katı, güneşten sıcak. Kanı bile parlak ve canlı.

Benim kendi alet çantam var, onunkinden çok daha şık. Doktor çantamı aldım ve onu oturma odamdaki kanepeye yatırdım.

"Yastıklara kan bulaştıracağım." Ayağa kalkmaya çabalıyor.

"Kapa çeneni ve arkana yaslan." Onu aşağı itiyorum. "Yastıklar umurumda değil ve sanırım sen de bu şortları umursamıyorsun."

Onları makasla kesip altındaki iç çamaşırını ortaya çıkardım. Beyaz pamuklu bir tanga giyiyordu ve tanga'nın am dudaklarına ve aradaki küçük çıkıntıya nasıl yapıştığını fark etmemem için ölüme çok daha yakın olması gerekirdi...

Profesyonellik devreye girmeden önce sapıklık yapmak için bu kadar zamanım var. Kirli elini hareket ettiriyorum, atardamar püskürmesi olmadığını, sadece düzensiz bir kesikten ağır kanama olduğunu görerek rahatlıyorum.

İç uyluğundaki yarayı sulayıp kir ve kıymıkları temizliyorum.

Remi sessiz ve hareketsiz kalıyor, yüzü griye dönmüş olsa da. Sanırım bu kan kaybından değil, ürkeklikten; gözlerini dikmiş yaraya bakıyor.

"Daha önce hiç... kendi içimi görmemiştin," diye mırıldanıyor.

Çiğ et çok daha kötü olabilirdi -büyük damarlardan birini kesmemiştin.

"Sana bir iğne yapacağım, böylece bu kadar acımayacak."

Başını sallıyor, alt dudağı titriyor.

Yaranın etrafına Novocaine enjekte ediyorum, sonra da sakinleşmesi için koluna Demerol iğnesi yapıyorum. Dikişleri hazırladığımda nefes alıp vermesi yavaşlamıştı.

Bacaklarını uzatarak minderlerin üzerine oturur. Gözleri açıkta kalan iç çamaşırına kayıyor ve yüzü kızarıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Beni iyileştirdiğin için." "Bahçemde ölmene izin vermem."

Yukarı baktığımda, yüzlerimiz beklediğimden daha yakındı.

Daha önce hiç başıma gelmemiş bir şeyle mücadele ediyorum...

Gerçekten tahrik oldum.

Daha önce de tahrik olmuşum elbette ama bir hastayla ilgilenirken hiç olmamıştım. Kendini incitmeden iki saniye önce sikimi okşadığım için mi bilmiyorum ama hala aşırı derecede tahrik oluyorum.

Kan beni rahatsız etmiyor. Beni etkileyen şey Remi'nin ter kokusu ve ellerimin altındaki sıcak teni. Vücudu o kadar emekten dolayı sıkı ve aşırı ısınmış, kokusu havada her yerde, ter ve bakır ve kendi eşsiz teni.

Sadece basit dikişler atmak için hiç bu kadar odaklanmak zorunda kalmamıştım. Aletim sakinleşmiyor - ellerim vücuduna her dokunduğunda şiştiği gerçeğini gizlemek için ağırlığımı değiştiriyorum.

Bacaklarını açmış, yaralı bacağına minderlerin üzerine koymuş, yaralı olmayan bacağına da kanepenin kenarına doğru eğmiş. Yere diz çöküyorum, ellerim bacağına üzerinde, amının dar deltası yüzümden birkaç santim uzakta. Sadece milimetrelerce pamuk, başımı çevirip dilimi onun en sıcak, en ıslak yerinde gezdirmemi engelliyor. Burnumdan yavaşça nefes alırsam, onun tatlı amının en hafif kokusunu alabiliyorum.

Dudaklarını öpmeden önce hiç bir kadının amını koklamamıştım. Parmağımı pamuklu köşebentin altından geçirip yana çekmemek için her şeyimi harcıyorum, böylece amının teninin geri kalanı gibi kadifemsi olup olmadığını görebiliyorum... içi pembe mi yoksa meme uçları gibi koyu mu...

Dikişler bile beni tahrik etmeye başladı. İğneyi etine batırıp sıkıca çekiyorum ve yarayı kapatıyorum. Isırıcı çelik ve ince iplikle içine giriyorum, dikişler çıkana kadar önümüzdeki yedi ila on gün boyunca içinde bana ait bir şey bırakıyorum.

Remi izliyor, gözleri ellerime sabitlenmiş. Başka tarafa bakmıyor. Keşke baksaydı, böylece am dudaklarının arasındaki küçük çıkıntının metal mi yoksa et mi olduğunu teyit edebilirdim...

Sözlerimi bitirdiğimde gözleri yüzüme kayıyor. Mavi morfo kelebeğinin kanatları gibi irisin etrafında siyah halkalar olan mavi yeşil gözleri var. Gerçekten güzel diyebileceğim tek özelliği bu ve yine de hiç böyle bir çekim hissetmemiştim. Tırnaklarımın altında onun kanı var. Kokusu ciğerlerimi dolduruyor.

"Çok şey istediğimi biliyorum," diyor. "Ama bir pantolona da ihtiyacım olacak."

REMI

Dane bana ilk iki karşılaşmamızda giydiği yumuşak pamuklu pantolondan bir çift veriyor. Paçalarını kıvrıp büzgü ipini sıktıktan sonra bile bana çok büyük geliyor. En az 1.80 boyunda, bu da bizi Aralarında tam bir ayak boyu fark var. Muhtemelen yaşları da en az on yıl, ancak bunu söylemek zor. Saçları kalın ve yay gibi, erken ağarmış olabilecek türden.

Acaba bu pantolon geçen gün giydiği pantolonun aynısı mı? Ve altına iç çamaşırı giyip giymediğini.

Bu, katil olabileceğini yeni öğrendiğim biri hakkında düşünmek için biraz aptalca bir düşünce, ama zaten potansiyel katilin evinin içinde olduğum için, yakın zamanda sikine dokunmuş olabilecek kumaş hakkında sapıkça düşüncelerimin olması muhtemelen önemli değil.

Hormonlarım bu karşılaşmanın koşullarını umursamıyor gibi görünüyor. Birinin kanepesinin her tarafını kanatmak seksi olmamalı, özellikle de çok acıyorsa, ama Dane'in ellerinin vücudumda ne kadar seksi durduğunu fark etmemek için bütün bacağımı kaybetmem gerekirdi sanırım.

Eller benim sapkınlığımdır; bir erkeğin yetkinliği hakkında her şeyi gösterirler. Hareket etme şekilleri, dokunma şekilleri.... direksiyonun üzerinde duran ya da vites değiştiren iyi şekillendirilmiş bir el... Sadece bunu düşünerek bile boşalabilirim.

Dane'in elleri sadece bir cerrahın değil, aynı zamanda bir sanatçının ellerine sahip. Pürüzlü kesiğimi zarif bir şekilde düzgün, pürüzsüz bir çizgiye dikerken büyülenmiştim.

Belki de dokunuşunun bu kadar iyi hissettirmesinin nedeni acıydı. Isı avuçlarından yayılıyor, kanıma bulaşıyor, beynimi ateşe veriyor gibiydi...

Dikişlerin bitmesini hiç istemedim.

Dane hakkında öğrendiklerimi düşünürsek bu çok çılgınca. Buna inanıyor muyum?

Rhonda dedikoducu yaşlı bir kaltak, ama bu haksız olduğu anlamına gelmez. Tıbbi bir raporu tahrif ederek paçayı kurtaracak biri varsa, o da bir doktordur. Ve ben sadece 12 saat önce burada Dane'i evime zorla girmekle suçluyordum.

Ama şimdi bana bir içki ve sandviç hazırlıyor. Ve ben rüşvete çok yatkınım.

"Ye," diye emretti, sanki iyi bir sandviğin ziyan olmasına izin verme şansım varmış gibi. "Çok kan kaybettin. Ve orada çok zorlandın."

"Beni mi izliyordun?"

Belli ki öyleydi. Kendimi yaraladığım anda kaçtı. Ve bunu inkar etmeye çalışmıyor.

"Bütün çiti bir gecede tamir etmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyordu." "Yapıyordum. Bir şeyleri halletmeyi seviyorum."

"O çiti karanlık çökmeden bitirmek için bir ordu gerekir." "Yine de deneyebilirim."

"Bu... biraz hayalperestçe."

"Ben buna motive olmuş diyorum."

Ağzı, gülümsemelerinden biri olduğunu düşündüğüm aşağı doğru komik bir hareket yapıyor. Aşağı dönük tarafında bir gamze belirliyor, soğuk ve sert yüzünde şaşırtıcı bir müdahil. Çok sevimli.

Eminim karısı da böyle düşünmüştür.

Kapa çenenin Rhonda. Gerçekten bir karısı olup olmadığını bile bilmiyorum.

Evet, söyledi. Kocasını söyledi.

Küçük kasaba dedikodusu.

Küçük kasabalarda pek çok şey halının altına süpürülür.

Sandviçten kocaman bir ısırık aldım. Eğer Dane beni zehirlemek isteseydi, koluma o lanet şeyi enjekte ettiğinde bunu yapabilirdi. Ayrıca, karısını öldürmüş olsa bile, yoluna çıkan her rastgele kızı dövdüğünden şüpheliyim. Sorun değil. Bana bir şey olmaz.

O gömleğin altındaki vücuduna bakmayı bırakabildiğim sürece.

Çıplak göğüslü halini daha çok seviyordum ama bu adam kıyafetlerin içini doldurabiliyor. Saçından birkaç ton daha koyu kömür rengi bir pantolon ve bembeyaz bir gömlek giyiyor. Ya da en azından eskiden bembeyazdı - şimdi kan, vücudunda ve kollarında şok edici bir şekilde parlıyor, pantolonunun paçasında da bir çizgi var.

Kendimi yeniden suçlu hissederek sandviçimi yere bıraktım. "Şimdi sana kıyafet borcum da var."

Dane kendine bakar. "Neden, bunun yüzünden mi? Giysilerdeki kan lekelerini nasıl çıkaracağımı bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bir insan bunu yanlış anlayabilir." Bana sert bir bakış attı.

Söylemek mi daha iyi yoksa söylememek mi?

Hey, senin hiç karın oldu mu?

Eğer öyleyse, onu öldürdün mü?

Hayır, yapamam. Çok korkağım.

Bunun yerine, garip bir duraksamadan sonra, "Bu gece çalışıyor musun?" diye sordum. "Birkaç saat içinde."

"Hep gece vardiyasında mı çalışırsın?"

"Neredeyse mecburen."

Asık suratla "Güneşe karşı hassas olmamı sağlayan bir rahatsızlığım var" diye ekleyene kadar bunu bekletiyorum.

"Oh." Onu bu yeni bilginin merceği altında incelememeye çalışıyorum.

"Vampir gibi mi?"

Bu aptal şakayı ne kadar sık duymuş olması gerektiğini çok geç fark ediyorum. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"O kadar da kötü değil." Dane geçmesine izin verdi. "Ama öğle vakti dışarı çıkarsam çok fena güneş yanığı olurum."

"Bir sahil kasabasında yaşamak biraz israf."

"Ben Grimstone'da yaşamıyorum." Yüzü kararıyor, sanki bu fikir rahatsız ediciymiş gibi. "Tam burada yaşıyorum."

Ormanın derinliklerinde, gece gökyüzünün gölgesine boyanmış, tüm pencerelerinde kara film olan bu evde yaşıyor. Ağaçlar onun evinin etrafında benimkinden bile daha yakın büyüyor ve sürekli bir gölge çukuru yaratıyor. Sadece meyve bahçesi tam güneş alıyor.

Tüm bunlar şimdi üzücü bir şekilde anlam kazanıyor - Dane'in yanlış anlaşılmış bir yabancı olduğu ve batıl inançlı yaşlıların saçmalamayı sevdiği yorumuna daha çok eğiliyorum.

"Hep burada mı yaşadınız?"

"Evet," diyor basitçe. "Ben bu evde doğdum. Beni babam dünyaya getirdi - o da bir doktordu."

"Evinizin bir adı var mı?" İsmi olan evleri severim. Blackleaf için bir tabela yapmayı planlıyorum.

Dane garip ve mutsuz bir gülümsemeyle, "Birisi buraya Geceyarısı Malikânesi adını vermiş ve bu isim yapışıp kalmış," diyor.

Daha mükemmel bir lakap düşünemezdim. Evi şık ve karanlık, duvarlar ve tavanlar parlak çivit rengine boyanmış, ahşap işçiliği koyu maun. Mobilyaları benimkilerden daha modern ama eski cam kapı kollarını ve pirinç avizeleri muhafaza etmiş.

Aradığım şey bir kadının dokunuşuna dair herhangi bir ipucu. Karısı öleli ne kadar oldu? Şu anda biriyle çıkıyor mu?

Daha aptalca düşünceler çünkü Dane'in biriyle çıkıp çıkmaması önemli değil. *Benimle* çıkmayacak çünkü muhtemelen ilgilenmiyor, potansiyel olarak bir katil, kesinlikle zorlayıcı ve bu da yetmezmiş gibi hiçbir ortak noktamız yok. Raflardaki kitaplar ve duvarlardaki sanat eserleri bana Dane'in benden çok daha kültürlü olduğunu söylüyor. Ben votkayı slurpee'ye dökmeyi ve Jude ile *Rick and Morty* izleyerek kafayı bulmayı seviyorum.

Artık asla çıkmayacağımıza ve muhtemelen beni öldürmeyeceğine karar verdiğime göre, kendimi çok daha rahat hissediyorum. Boş tabağımı bırakıp etrafı kurcalamaya başlayacak kadar.

"Bunların hepsini okudun mu?" Parmağımı kitaplarının sırtlarında gezdiriyorum.

Eşyalarına dokunmak Dane'i rahatsız ediyor. Hareket ettiğim her yerde beni izliyor.

Zorlukla dayanabilsem de gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor. "Her biri," diyor sertçe.

Ben onun hastasıyken, kontrol tamamen ondaydı. Oturma odasında istenmeyen bir misafir olarak benimle nasıl başa çıkacağından pek emin değil.

İlk kez elime üstünlük gibi bir şey geçti ve tıpkı Dane'in demir kapının dışında yaptığı gibi bunu biraz uzatmadan edemiyorum. Koluma vurduğu iğneyle bir ilgisi olabilir, ki bu da onun suçunu daha da artırıyor; sonuçlarını hiç düşünmeden kötü bir neşe dalgasının üzerinde yüzüyorum. Yaralı bacağımı altımda bile hissedemiyorum.

Rafında bir sürü tuhaf kitap var - kurgusal olmayanların yanında mistik ve okült görünen şeyler.

"Bunlar senin eski ders kitapların mı?" Yırtık pırtık, deri ciltli bir kopyasını çekiyorum

Gray's Anatomy'yi raftan indirdim.

"Hayır." Dane kitabı elimden kapmaya zorlukla direniyor. "Bu 1858'den kalma bir ilk baskı ve yaklaşık on altı bin dolar değerinde, yani zamanın sonuna kadar tuvaletlerimi temizlemek istemiyorsan-"

"Tanrıya şükür." Gülüyorum. "Sen üniversitedeyken bunu dağıttıklarından korkuyordum."

"O kadar yaşlı değilim." Yüz ifadesi üzgün olsa da ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Yine de bazen öyle hissediyorum."

"Ben de," diyorum fazla dürüst bir şekilde. Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz.

Dane bana ilk kez bakıyor gibi görünüyor, bana gerçekten bakıyor, bir engel olarak değil, bir insan olarak. Ben de aynısını ona yapıyorum - kıyafetlerinin arasından vücudunu süzmeyi ve eşyalarıyla oynamayı bırakıp gerçekten yüzüne bakıyorum, tüm koşullar farklı olsa bile bir duygunun aynı olduğu o bağlantı anını hissediyorum.

"Kardeşinin nesi var?" diye soruyor aniden. "Neden onun bekçisisin?"

O an bozuldu. Gözlerimi kaçırdım, telaşlandım. "Çünkü ailemiz öldü."

Dane bir sonraki bariz soruyu sormuyor: *Nasıl öldüler?* Bunun için minnettarım çünkü tanıdıklarımın hayatımın en kötü gecesini yeniden yaşamamı istemelerinden nefret ediyorum.

Çoğu insan merakına karşı koyamaz.

Eğer Dane'in gerçekten ölen bir karısı varsa, bunu sormadığını tahmin ediyorum çünkü kendisine yöneltilmesinden nefret ettiği soru tam da bu.

Onun yerine, "Kardeşin kaç yaşındaydı?" diye sorar.

"On. Ama altı yaşında gibi görünüyordu." Jude'un ne kadar küçük ve zayıf olduğunu, küçük, sivri yüzünde kara gözlerinin ne kadar büyük olduğunu hatırlayarak gülümsüyorum. "Çocukken çok tatlıydı. Ben ders çalışırken yatağımın ayak ucunda saatlerce uzanırdı. Resim çizer, kitap okur ya da günlüğüne yazardı ama asla kendi ödevini yapmazdı."

Dane homurdanıyor. "Kardeşıme benziyor. Sadece son kısmı, güzel şeylerin hiçbirisi değil."

"Bir kardeşin mi var?"

Dane'in hala nefes alan aile üyeleri olduğunu bilmek güzel.

"Grimstone'daki Monarch'ın sahibi. Miras olarak orayı aldı, ben de evi aldım."

"Kim daha iyi bir anlaşma yaptı?"

"İkimiz de istediğimizi aldık. Ya da o zaman öyle sanıyorduk."

The Monarch, Main Street'teki güzel ve eski bir otel, kasabanın içinde bulunan tek otel. Rakibi ise sahilin diğer ucunda inşa edilen, orijinal sakinlerinin nefret ettiği ama mülkümün değerini fırlatacağı için benim için kurtuluş olabilecek, korkunç derecede gösterişli Onyx tatil köyü. Dane'in de öyle, ama görünüşe göre ihtiyacı yok.

"Demek *zenginsin*," diyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm. Kadife cübbe - bugünlerde çoğu insan polar giyiyor, bunu biliyor musun bilmiyorum."

Dane'in kabul etmek istemediği bir espri yaptığımda durup çenesini açması gerekiyor. İzlemeyi en sevdiğim şey olmaya başladı.

"Covett'ler Grimstone'un kurucu ailelerinden biriydi," diyor Dane, sanki bir şeyi itiraf ediyormuş, övünmüyormuş gibi.

"Bu ismi veren siz miydiniz? Çünkü pazarlamanızı yeniden düşünmek isteyebilirsiniz... güneşli gökyüzü ve kumlu plajları çağrıştırmıyor."

Dane kaşını kaldırıyor. "Plajlarımızı gördünüz mü?"

"Hayır, aslında."

Ernie Amca okyanustan nefret ederdi. Bizi kasabaya götürürdü ama asla denize götürmezdi.

"Atalarımın dürüst olduğu tek zaman diyelim." "Etrafına koca bir tatil köyü inşa ettiklerine göre o kadar da kötü olamaz."

Dane bana garip bir bakış attı. "İnsanlar buraya ziyarete geliyor ama kalmıyorlar."

"Neden olmasın?"

"Çünkü **b u r a d a** bir şeylerin yanlış gittiğini hissedebiliyorlar. Özellikle de aşağıda."

Kendi bahçesindeki ağaçları bile görmeyi çoktan geçmiş olmamıza rağmen, kasabaya, mağaralara ve plajlara doğru başıyla işaret ediyor. Dışarısı artık tamamen karanlık ve Dane'in evinin içi sadece biraz daha iyi aydınlatılmış durumda. Odadaki tek lamba artık bacağıma dikiş atmaya yetecek kadar ışık vermiyor.

Ne kadar ışık kaybettiğimizi fark etmemiştim. Dane'in gözleri baldan taş dönuştü, teni mermer gibi oldu. Saçlarının en koyu kısımları simsiyah, en açık renkleri ise saf gümüş. İnsandan çok metale benziyor.

Gitmeliyim.

Onun yerine, "Grimstone'un nesi var?" diye soruyorum.

Dane bana bakıyor, başı eğik. "Neden her yer bu şekilde? Neden Amazon'daki her şey zehirli? Burada yetişen insanlar iyi insanlar değil."

"Sen de dahil misin?"

"Özellikle ben."

Bir anda, tamamen yabancı birinin evinde olduğumu hatırlıyorum. Korkunç bir üne sahip.

Dudaklarımı yaladım. "Bu ne anlama geliyor?" "Ne?"

"İyi bir insan olmadığınızı mı?"

Aramızdaki sessizlik göl suyu gibi pürüzsüz; en küçük dalgalanmayı bile fark edebiliyorsun.

Gözlerinin arkasında binlerce düşünce titreşirken Dane'in yüzü ifadesizdir.

Onları bir kitap gibi okuyabilseydim... açar mıydım?

Evet. Her seferinde.

"Sence bu ne anlama geliyor?" Dane söyledi. "Kötü bir insan olmak." "İnsanlara zarar veriyorsun demek."

Hafifçe gülümsüyor, hafif nefesi kolumu gıdıklıyor. "Remi... herkes insanları incitir."

"Kasıtlı olarak demek istedim. Bundan zevk alıyorum."

"Sana zarar veren kişinin bunu bilerek yapıp yapmadığı önemli mi?" Gideon aklıma geliyor.

"Evet," diyorum şiddetle.

"Hiç sanmıyorum." Dane karanlıkta bana yakın duruyor. "Yerde kanlar içinde yatarken bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum."

Sözleri tehditkâr, varlığı dehşet verici, ama gözlerinde dans eden karanlık bir eğlence var ve bu beni kapıya doğru koşmak yerine karşı konulmaz bir şekilde içeri çekiyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Kanepenizde kan kaybından ölüyordum. Bana dikiş attın."

Bana kötü bir adam hamlesi gibi gelmedi."

Dane'in eli bir yılan gibi hızla yukarı fırlıyor ve at kuyruğumu yakalayıp başımı geriye çekiyor. Vücudu bedenime baskı yapıyor ve artık metal değil, soğukluk ya da çelik değil, saf erimiş ateş, gözlerinin arkasında titiyor, ciğerlerinden nefes alıyor. Dudakları kulağımın kenarını yakıyor.

"Bu tamamen bencilceydi. Bana bundan çok daha fazla iş borçlusun ve parçalanmana izin vermeden önce vücudundaki her doları alacağım."

Ağzı benimkine çarpıyor, sıcak, ıslak ve saldırgan. Diğer eli gömleğimin altından kayıyor ve göğüs ucumu yakalayıp sertçe sıkıyor.

"Güzel bir kadının acı çekmesinden hoşlanırım. Fizyolojik olarak yaptığı şeyden zevk alıyorum." Parmaklarını bükerek beni ağzına doğru haykırmaya zorluyor. Dudakları çenemde geziniyor ve burnunu kulağımın arkasına bastırarak kokumu içine çekiyor. "Terindeki adrenalin..." Sıcak dilini boynumun kenarından geçiriyor. "Gözbebeklerinin genişleme şekli..."

Beni öpüyor ve omurgam kolunun üzerinde geriye doğru eğiliyor, bacaklarımdaki tüm güç kayboluyor. Benimkine bastırıldığı bedeninin baş döndürücü sıcaklığında kayboluyorum.

Mememden gelen parlak bir acı şimşeği beni geri getirdi.

Acı keskin ve zonklayıcı, beni tekrar ayağa kaldırıyor, yumruklarım çaresizce gömleğine kenetleniyor. Göğüs ucumu acımasızca çimdikliyor, beni yerimde sabitliyor, zihnimin geri kalanı dudaklarının yumuşaklığında, etrafımdaki kollarının sıcaklığında çözülmeye çalışırken, tek bir yanan noktaya odaklanmaya zorluyor.

"Yani, hayır, sana yardım etmek için dikiş atmadım..." diye fısıldıyor kulağıma. "Bunu yaptım çünkü çitlerimin onarılmasını istiyorum... ve çünkü şortunu kesmek hoşuma gitti."

Çılgılık atmama neden olan son bir keskin dönüşle göğsümü bırakıyor ve beni serbest bırakıyor.

Memem *yanıyor*. Meme ucu sanki halkasını koparmış gibi zonklıyor, tüm göğsüme yayılan bir sıcaklık. Dudaklarım şişmiş ve aynı sertlikte zonklıyor.

Dane yine soğukkanlı ve sakın bir şekilde geri çekiliyor, kana bulanmış gömleğinin kol düğmesini düzeltiyor.

"Şimdi sakıncası yoksa... Gitmeden önce üzerimi değiştirmem gerekiyor." Kendi ön kapısına doğru yürür ve kapıyı açar.

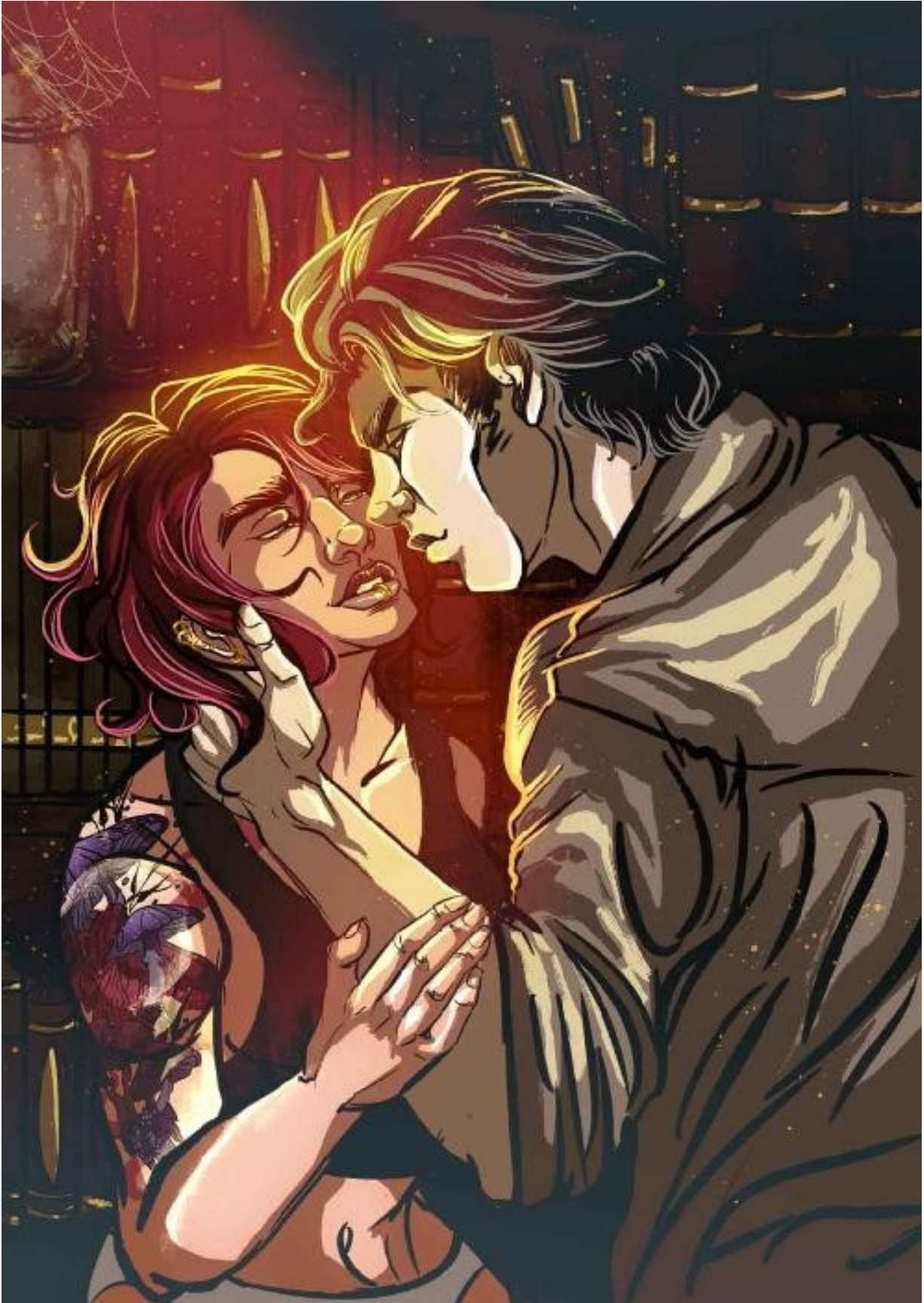
Bacaklarım titriyor. Göğüs uçlarım alev alev yanıyor. Bu adamın nesi var bilmiyorum.

Ama beni bir köpek gibi kovdu ve ben de buradan küçük bir sürtük gibi çıkıp gitmeyeceğim.

Evet, olarak Ben Gidiyorum, I dön ve duraklama
üzerinde onun Kapının eşiğinde, terli, kanlı ve bahçesinde
çalışmaktan tamamen kirli.

"Biliyor musun, sana göre," diyorum, "eğer bundan hoşlanıyorsan... bu benim güzel olduğumu düşündüğün anlamına gelir."

REMI

"H nasıl gitti?" Alet çantamı nihayet Blackleaf'e taşıdığım da Jude sesleniyor.

Benimle buluşmak için mutfağa geliyor, kıyafetleri tozlu ve Gözleri parlıyordu. "Sana ne yaptırdı?"

"Eski bir çiti tamir et." Jude kızardığını görmesin diye dönüp buzdolabını açıyorum. Yalan söyleme konusunda berbatım.

"Orada hiçbir şey yok," diye hatırlatıyor bana.

"Ah, evet. Ne yedin sen?"

"Fıstık ezmeli sandviç."

"Bunu her gün yiyemezsin."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama yine de buradayım." Devam eden canlılığının ona zarar veremeyeceği anlamına geliyormuş gibi kendi kendine el hareketi yapıyor.

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyorum. "Sadece bir gün on iki yaşındaki bir kızın kas kütesine sahip olmayı arzulayabileceğini düşündüm."

"Güç abartılıyor," diyor Jude. "Ben beynimi kullanmayı tercih ederim."

"Bütün gün bunu mu yaptın? Nasıl bu kadar pis olabiliyorsun?"

Tanrı biliyor ki, istediğim gibi kütüphaneyi temizlemeyi bitirdiği için değil - çöp yığınımıza atılmış yırtık pırtık bir kitap görmedim.

"Ernie'nin atölyesindeydim."

"Yikes."

Jude'un gözleri geniş ve manik. "Orada ne boklar olduğuna inanamazsın."

"Her yeri çakmak gazı ile ıslatıp içine bir kibrit atmamız gerektiğini düşünüyordum. Evi satmak için ek binalara ihtiyacımız yok."

"Yapma bunu!" Jude ağlıyor. "Ahır hâlâ iyi durumda. Orayı temizleyeceğim." "Evde bana yardım etmelisin. Kütüphaneye hiç dokundun mu?"

"Hadi ama," diye yalvarıyor. "Burayı dört arabalık lüks bir garaja dönüştürebilirsin."

Bu iyi bir satış özelliği *olurdu*. Lanet olsun.

"Tamam," diye yumuşadım. "Ama tüm projeyi kendin yapmak zorundasın. Boş olana kadar yardım etmeyeceğim."

"Sen iyi olduğun şeyi yap, ben de iyi olduğum şeyi yapacağım." Sırıtarak aramızdakileri işaret ediyor.

Aslında, bu mükemmel olabilir. Jude çevirdiğimiz evlerde değerli eşyalar bulma konusunda mükemmeldir. Bunları eBay ve Craigslist'te ve bulunması zor eşyaları şişirilmiş fiyatlarla elden çıkarabildiği garip küçük forumlarda satıyor. Parayı üniversite fonuna yatırması için onu ikna etmek ayrı bir konu.

Jude kafasına bir şey taktığında şaşırtıcı derecede üretken oluyor. Ona istediğim şeyi yaptırmaya çalışmaktansa kendi seçtiği projeyi vermek çok daha iyi. Tüm atölyeyi temizleyebilirse, bu ahır yakmaktan çok daha iyi olur. Bunun yasadışı olduğundan eminim, bizi durduracağından değil ama suçlarımızı minimumda tutmak istiyorum.

"Harika," diyorum. "Yarın da elektrikçi gelecek." "Tanrıya şükür.

Sıcak içeceklerden çok sıkıldım."

Tom Turner Grimstone'daki tek elektrikçi, umarım ne yaptığını biliyordur. Ve çok fazla ücret almaz. Ödeme olarak çit düzeltmeyi ya da yarı rıza ile öpüşmeyi kabul ettiğinden şüpheliyim.

Yüzüm yanıyor. Jude fark ediyor ve aniden gözleri her yere kayıyor, kanıt buluyor.

"Kimin pantolonu bu?"

Sikeyim.

"Dane's. Ve o pis aklını çukurdan çıkar. Şortum kan içindeydi."

"Kimin kanı?" Jude hareketsiz kalarak, "Kimin kanı?" diyor. Jude hiçbir tür kana tahammül edemez. Neredeyse vejetaryendir ve sadece tembellikten değil.

"Benimki," diye itiraf ediyorum.

"Bacağımı kestim." "Bir bakayım."

"Hayır, görmene gerek yok, burada benim üzerimde-"

"Bırak bakayım," diye ısrar ediyor Jude.

Dane'in pantolonunu indirirken yüzünü izliyorum, dikişleri görünce midesi bulanabilir diye endişeleniyorum.

Yeterince emin, yanaklarındaki azıcık renk de akıp gidiyor. Dudaklarını yalıyor. "Bunu sana o mu yaptı?"

"Dikişler mi? Evet."

Jude iç uyluğumdaki uzun yaraya bakıyor.

"Ben iyiyim," diyorum pantolonumu yukarı çekerek. "Artık acımıyor bile."

Jude göz kırpmıyor. "Şerefsiz herif. Muhtemelen onu dava edeceğinden endişelenmiştir." "Ne için? Çekiçle kendime vuran bendim."

"Onun mülkünde. Onun için çalışıyorum."

"Yeni planımız bu mu?" Homurdanıyorum. "İşçi tazminat davaları açarak zengin mi olacağız?"

"Dava açmak için doğru adamı seçmişsin. Çok zengin, değil mi?"

"Evet. Görünüşe göre kardeşi Monarch'ın sahibi."

"Keşke ailelerimiz düşündükleri kadar zengin olsalardı." Jude somurtuyor.

"Benim kadar değil."

Annem ve babam öldükten sonra, Jude ve ben New Orleans'ın Garden District bölgesindeki güzel, parlak Colonial evimizin aslında hiçbir zaman onlara ait olmadığını öğrendik. Burası her zaman Brenda adında tatlı ve yaşlı bir kadının mülkü olmuş ve bize yas tutmamız için tam otuz gün verdikten sonra borçlarımız da dahil olmak üzere ne kadar kira borcumuz olduğunu bildirmişti.

Babamın güven fonu dibe vurmuştu. Annemin hiç parası olmamıştı; sadece çok güzeldi. Zengin biriyle evlenmek için yetiştirilmişti ve evlendi de - düşündüğü kadar zengin olmasa da.

Tüm borcumuzu ödeyip Jude'un özel okulunda kalması için gereken parayı ayırdığımızda, ucuz bir apartman dairesinin kirasının yarısına ancak yetecek kadar para kalmıştı. Hemen ertesi gün bir boya ekibinde işe girdim. On sekiz yaşındaydım. Hiç öpülmemiştim bile.

"Boş ver," diyorum Jude'a. "Dizüstü bilgisayarımı batarya paketinden şarj ettim"

-"Bu akşam film izlemek ister misin?"

Jude sırtıyor. "Bundan çok daha iyi bir şeyim var."

Beni böğürtlen çalıları ve balkabağı sarmaşıklarıyla kaplı arka bahçeye götürüyor. Birkaç cılız çim sandalyesi kurmuş ve evin arkasına bir çarşaf yapıştırmış. Bir projektör üç cılız bacağın üzerinde duruyor, dördüncü tarafı kitaplara dayanmış.

"Ernie'nin bir jeneratörü vardı!" Jude neşeyle söylüyor. "Tekrar çalıştırmak sadece birkaç saatimi aldı."

Marşa basıyor. Jeneratör kükrüyor, siyah duman ve benzin kokusu yayıyor.

"Bir film için biraz gürültülü, değil mi?" Gürültü üzerine bağıryorum.

"İşte bu yüzden bunu yaptım." Jude yastıkla doldurulmuş bir kutuyu üstüne kapatır.

Derme çatma ses yalıtımı, Han'ın *Jedi*'in *Dönüşü*'ndeki repliklerinin çoğunu duyabilmemizi sağlayacak kadar iyi çalışıyor. Jude en iyilerini bağırarak söylüyor zaten.

Karakterler duvarımızda hayalet şekiller oluşturuyor, yüzleri çarşadaki kırıksıklıklarla bozuluyor. Güveler projektörün merceği boyunca çırpınıyor, filmimizin üzerine bin kat daha büyük gölgeli kanatlar fırlatıyor.

Kardeşim bacağımdaki yara konusunda şaşırtıcı derecede hassas davranıyor, ayağımı yastıkların üzerine koymakta ve omuzlarıma battaniye sarmakta ısrar ediyor. Hatta marshmallow kızartabilmemiz için küçük bir ateş bile yaktı.

"Jude," diyorum yaklaşık yüz s'mores yedikten sonra. "Bu gerçekten çok güzel."

"Biliyorum." Kendini beğenmiş bir şekilde yastıklara uzanıyor. "İyi bir şey yaptım." "Kendini fazla beğenme, yüzünde çikolata var."

"Hayır, bilmiyorum," diyor, mağrur bir ifadeyle.

Gülüyorum çünkü kesinlikle gülüyor, burnunda kocaman bir çizgi var.

Jude ikinci filmimizin ortasında uyuyakaldı. Dağınıklığı topluyorum ve kardeşimi merdivenlerden yukarı çekiyorum çünkü uykulu Jude bacağımyı hiç umursamıyor. Cümle bile kuramıyor.

"Dişlerini fırçala," diyorum.

"*Mrghashwa*," diye cevap verdi.

Kendi tavsiyeme uyup dişlerimi fırçalarken lavabonun yanında telefonum çalıyor.

Sadece konuşamaz
mıyız?

Tükürdüm, akşamın tüm sıcaklığı diş macunuyla birlikte boşa aktı.
Başka bir mesaj yanıp söner:

Remi, yemin ederim nasıl-

Mesajı okumak için açmadım. Bunun yerine, haftalar önce yapmam gereken şeyi yaptım ve Gideon'un iletişimini engelledim.

Sanki odada vızıldayan bir vantilatörü kapatmışım gibi. Odam sakin, sessiz ve serin oluyor.

Odayı yalınayak geçip yorganın altına giriyorum, şişme yatağım altımda, komik derecede zengin dört direkli yatakta kırışıyor.

Bu gece, evin gıcırtiları ve iniltileri iç çekişler kadar yumuşak. Etrafta hareket eden biri varmış gibi bir ses duymuyorum. Ve kesinlikle piyano tuşları da yok.

Vücudum yorgunluktan ağırlaşmış, kaslarım ağrıyor. Tanrım, buz gibi spreyin altında geçirdiğim bir buçuk dakika yerine sıcak bir duş için adam öldürebilirdim.

Yine de şaşırtıcı derecede huzurlu hissediyorum. Sol memem zonklasa bile.

Aynada inceledim: piercing gayet iyiydi, ancak meme ucu şişmiş ve kızarmıştı.

Bilinçsizce uzanıp diğerini çimdikliyorum, sanki onları eşitliyormuşum gibi.

Acı şimşegi aşağılarda beklenmedik bir tepkiye neden oluyor. Kalçalarım birbirine sıkıştı.

Kendime dokunuyorum, hâlâ meme ucumu sıkıyorum. Parmaklarım am dudaklarımda kayıyor, şok edici derecede kaygan. Islaklığım ince ve kaygan ve şimdiden kalçalarımın aşağı yayılıyor.

Parmaklarım ve başparmağım arasında meme ucumu büküyorum. Dane'in yaptığından sadece bir kısmı kadar sert ama daha önce kendime dokunduğumdan çok daha sert. Acının ısırtığı, parmaklarımın klitorisime yaptığı yumuşak baskıyla yatışıyor.

Dane'in yüzüme yakın duran kehribar rengi gözlerini ve kulağıma değen dudaklarının sıcaklığını hayal ediyorum...

Bunu yaptım çünkü çitlerimin tamir edilmesini istiyorum... ve çünkü şortunu kesmek hoşuma gitti...

Meme ucumu öfkeyle sıkıyorum, parmaklarım klitorisime sürtünüyor. Ne kadar sert sıkarsam, o kadar sert ovuyorum, ta ki vücudumda patlayan his, zevk ve acının kıvrımlı bir mermisi olana kadar.

Aklımdaki yüz Dane'in yüzü, Gideon'la ilgili hiçbir şey düşünmüyorum.

Ve o gece, huzursuz hayaletlerin çaldığı gıcırtilar ya da tuşlar olmadan derin bir uyku çektim.

Hiçbir anlamı yok.

Ama Dane'in bütün gece çalıştığını bildiğim için bunu ilginç buluyorum.

DANE

I Gecenin en derin saatlerinde, bir bebeğin doğumundan ve kırık bir kolun düzeltilmesinden eve döndüğümde, Lila beni bekliyor, olacağını bildiğim gibi.

Lavaboda yıkanırken onu yakınımda hissediyorum. Doğruluyorum, kusursuz yüzü

Hemen arkamdaki aynada yansıyan kara gözleri benimkilere bakıyordu.

Onu evimize sen getirdin.

"Onu bahçede ölüme terk etmemi mi tercih edersin?"

Ölmeyecekti.

Döndüğümde, orada hiçbir şey yok.

Orada bir şey olmadığını biliyorum.

Ama yine de onu gördüm.

Yatak odasına giriyorum, çarşafların arasına çırılçıplak girebilmek için kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Geceye sadece bir ya da iki saat kaldı. Lila hâlâ yakınımda. Yorganları geri çekiyorum, parfümünün kokusu -armut ve bergamot- çarşaflardan yükseliyor. Burada karanlıkta yeterince uzun süre yatarsam, bana gelecektir.

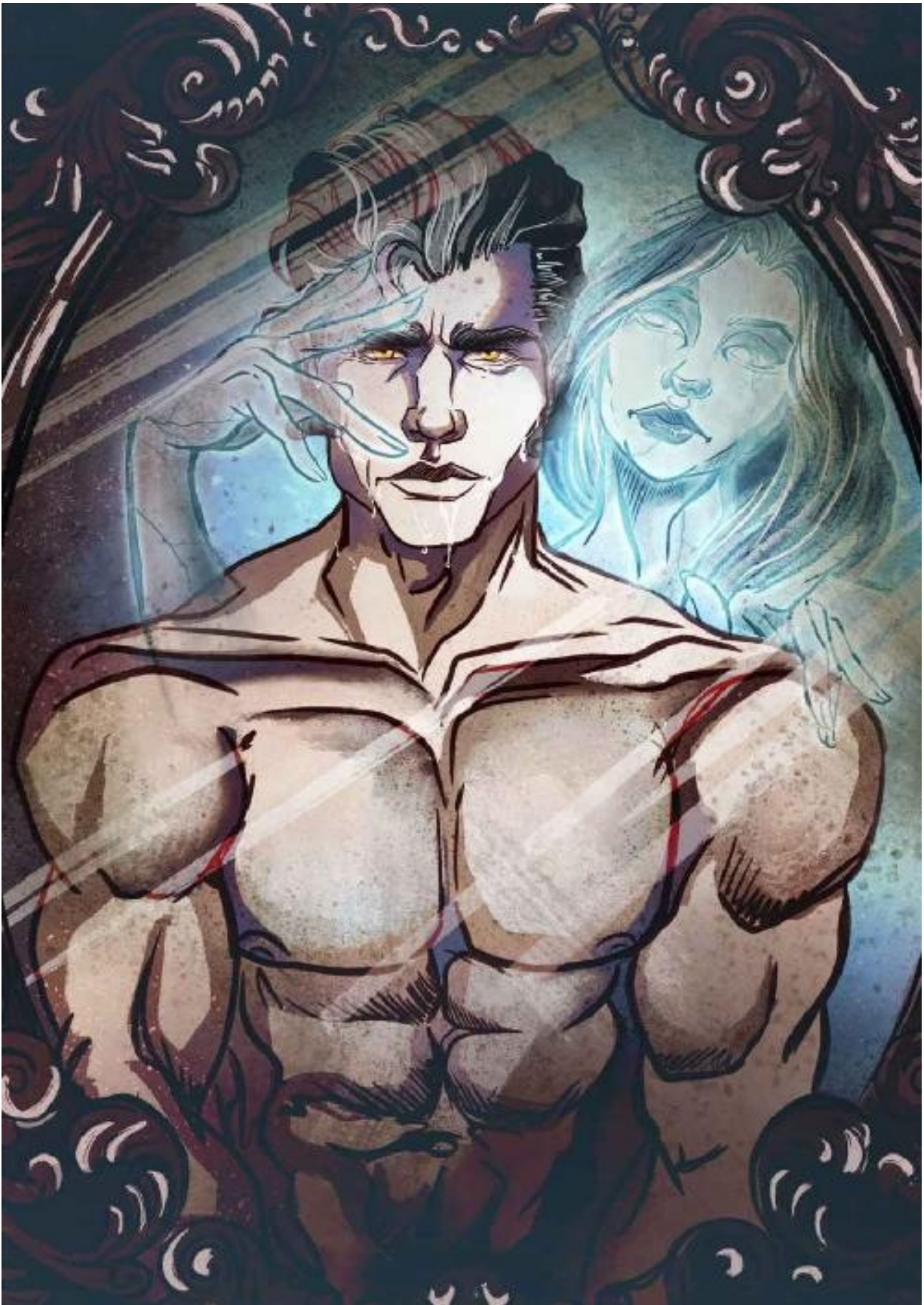
Ama başımı yastığa koyduğumda, zihnimin siyah tuvalinde yanıp sönen görüntü, kelebek kanatları gibi geniş ve mavi, irkilerek açılan iki göz.

Sikim kabarıyor. Elime aldım.

Remi'nin meme ucunu parmaklarımla arasında düşünüyorum, kalın, sert ve metalle kaplı...

Çarşafklar artık serin değil, ısınıyor. Ve armut kokusu hiçbir yerde bulunmuyor.

REMI

T Ertesi sabah, Jude her zamankinden daha erken kalktı. Mutfağa adımımı attığım anda "Beni şehre bırakır mısın?" dedi. "Tabii. Ne için?" "Çünkü bütün gün burada oturmaktan bıktım." "Oturmamayı deneyebilirsin." "Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor. "Buraya tıkılıp kaldığım için kafayı yedim." "Tam iki gün oldu." Jude bunu göz devirmeyle bile onurlandırmıyor. Elma dilimlerini fıstık ezmesine batırıyor, sanırım bu her zamanki kahvaltısının küçük bir varyasyonu. Başka bir öğünde fıstık ezmesi yeme fikrini hazmedemeyen benim. Dünkü çalışmalardan sonra açlıktan ölüyorum; proteine ihtiyacım var. "Neden şehirdeyken gerçek bir şeyler yemiyoruz?" Eminim lokantadan birkaç tabak domuz pastırması ve çırpılmış yumurta alabiliriz. Ya da Jude'un durumunda, onu ikna edebilirim krep ve muhtemelen haşlanmış yumurta. "Elbette." Omuz silkiyor. "Heyecandan kendi ayağınıza çelme takmayın." "Bunu sadece birimiz yapıyor." Arka kapıya doğru ilerliyor ve söz konusu ayaklarını bir çift kanvas kayıkçının içine sokuyor. Jude'un gardırobu size öğleden sonra yat gezisine çıkacağı izlenimini verebilir ya da kasvetliyse bir din adamı gibi giyinir.

Newman'dan mezun olduğundan beri sık sık hüzünleniyor. Başına açtığı onca belaya rağmen Jude o okulu seviyordu. Birlikte dolaştığı bir arkadaş grubu vardı ve sanırım evimizin görünüşüne ve kokusuna rağmen hala üst tabakanın bir parçasıymışız gibi davranmak onun için daha kolaydı.

Üniversiteye gittiğinde, tekrar ayaklarının üzerinde duracağını umuyorum. Belki birileriyle çıkmaya başlar. Hiç kız arkadaşı olmadı ya da en azından bana bahsetmedi. Eşcinsel olup olmadığını merak ettim, ama erkek arkadaşlarıyla da özellikle yoğun bir bağ kurduğunu fark etmedim.

Onun için sürekli endişeleniyorum çünkü her zaman ailemizi kaybetmekten ya da daha kötüsü onu yetiştirme tarzımdan korkuyorum. Ben de daha çocuk sayılırdım. Jude'un iki kereden fazla gitmeyi reddettiği bir terapist için para toplamak dışında ona kederinde nasıl yardımcı olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Siktir, belki de bir terapistte görünmeliyim. Son zamanlarda pek iyi değilim, özellikle de Gideon'la yaşadığım onca şeyden sonra. Kabuslarım geri döndü ve kafamdaki baskı artıyor. Bazen delirdiğimi düşünüyordum ama sanırım gaslighting'in insana yaptığı bu. Bana karşı dürüst olsaydı belki Gideon'u affedebilirdim ama o bana bu kapanışı bile yapmadı.

Beni rahat bırakmasını söylediğim halde durmadan mesaj atıyor ve arıyor.

Onu engellemek bu sorunu çözer. Jude'un dediği gibi bunu haftalar önce yapmalıydım. Sanırım inanmak istediğim kadar bırakmaya hazır değilim.

Eski sevgilimi düşünmek ruh halimi birkaç kademe aşağı çekiyor. Jude daha biz Bronco'ya binmeden fark ediyor ve her zamanki zarafetiyle hallediyor.

"Durup dururken neden üzülüyorsun?" "Dün gece Gideon'u engelledim."

"Oh." Ben motoru çalıştırırken bana bakıyor. "Bu iyi bir şey. Senin üzerinde çok fazla gücü vardı."

"Buna aşık olmak deniyor. Sen anlamazsın, senin en sadık ilişkin fıstık ezmesiyle olan ilişkindir."

"Film gecesi için çektiğim onca zahmetten sonra," diye burnunu çekiyor Jude.

"Bu çok düşünceliydi." Elimi ensesine koyuyorum, oradaki kısa saçları gıdıklıyorum, bu onu rahatlatan bir şey.

çocuktuk. Annemiz neşeli ve maceracıydı ama fiziksel olarak sevecen değildi. Jude sarılmak için bana gelirdi.

"Gideon kontrolcüydü." Jude konu açılmışken eski sevgilime birkaç kez daha vurmaktan kendini alamıyor. "Her zaman sana ne yapacağını ve paranı nasıl harcayacağını söylerdi."

"Şey... Sanırım nişanlandığımızda buna hakkı olduğunu düşündü."

Gideon çıkarken destekleyici görünüyordu ama yüzük parmağıma takılır takılmaz gelecek planlarım ve bütçem hakkında söyleyecekleri oldu. Özellikle de Jude'un eğitim masraflarını karşılamam gerektiği konusunda... Tabii bunu Jude'a asla söylemeyeceğim.

O ve Gideon arasında zaten huysuz bir ilişki vardı. Kibarlardı ama aynı evde yaşamaya zorlanan iki kedi gibi birbirlerini pek sevmediklerini söyleyebilirdim. Üstelik birlikte yaşamıyorduk bile - Gideon ve ben Jude üniversiteye başladığında kendi evimize çıkmayı planlıyorduk.

Tanrıya şükür hiç yapmadık. Hayatlarımızı birleştirmek çok daha zor olabilirdi.

Tek yapmam gereken Gideon'un evimin etrafına saçtığı eşyaları bir kutuya koymaktı. DMX tişörtü hariç.

Kutu verandasında çok acınası görünüyordu. Üç yıllık bir ilişki ve hepsi üç metre küpe sığdı.

"Bitti," diye söz veriyorum Jude'a.

"Göreceğiz." Bana bir bakış attı.

Bana neden güvenmediğini biliyorum. Gideon ve ben daha önce de ayrıldık ve tekrar bir araya geldik. O çok inandırıcı ve kendime karşı dürüst olursam, ben de çok kolay ikna oluyorum. Bazen inanmak istediğim şeye inanıyorum - beni seven ve kendimi bu kadar yalnız hissettiğimde yanımda olacak birine sahip olduğuma.

Artık bunu yapmayacağım. Önümdeki kanıtlara inanacağım. Ve konu Gideon olunca elimde fazlasıyla kanıt var.

Yeni bir başlangıç, gerçek bir değişim. Bu yüzden buradayız. Eski Remi'yi New Orleans'ta bıraktım; ruhu Gideon'un verandasında gülümseyen çiftin selfie'lerinde terk edilmiş halde yatıyor.

Şimdi burada, zencefilli çörek kadar şirin, bir masal kadar karanlık bir kasabanın bu küçük dioramasındayım.

Grimstone'a girerken Jude etrafına ilgiyle bakıyor. Küçüklüğünden beri buraya gelmemişti.

Muhteşem bir sonbahar günü, parlak yapraklar Ana Cadde'yi özellikle pitoresk bir görünüme kavuşturuyor. Binalar eski moda ve çoğunlukla temiz, ancak bazı yeni mağazalar ve restoranlar daha garip, daha salaş işletmelerin yanında yer alıyor. Bir dövme salonu ve tehlikeli görünümlü bir tarot dükkanı, zengin Monarch otelini çevrelemektedir. Otelin altın işlemeli dış cephesi Dane'i aklıma getiriyor - sol mememin hemen etrafında bir zonklama olarak.

İçeriye bakıp kardeşinin neye benzediğini görmek için içimde tuhaf bir istek var. Ama soyadı Covett olan birinin ön masada çalışacağından şüpheliyim - kardeşi muhtemelen bir arka ofiste saklanıp hizmetçilerin hayatını zindan ediyordur.

Onun yerine güzel bir turkuaz tentesi olan ve camında altın harflerle *Best Pancakes in 100 Miles!* yazan Emma's Diner'ın önüne park ediyorum. Masalar tıklım tıklım, bu övünmeye sağlam bir destek veriyor.

Jude ve ben pencerenin hemen yanındaki son boş iki kişilik yere sıkıştık. Garsonlar acele ediyor. Masamıza gelen kızın yaramaz bir yüzü, iki topuz yapılmış parlak turuncu saçları ve dişlerinde sevimli bir boşluk var.

"Merhaba!" diyor. "Sana ne içireyim?" "Sade kahve," diyor Jude.

"Latte yapıyor musunuz?" diye sordum.

"Kesinlikle. Aslında o hurda yığını çalıştırabilecek tek kişi benim." Kalemimi o kadar çok pirinç düğmesi ve borusu olan bir mekanizmaya doğrultuyor ki, ilk başta bunun bir espresso makinesi değil de bir kilise orgu olduğunu düşünüyorum.

"Latte olsun o zaman," diyorum gülümseyerek.

"Tamamdır." Bunu not defterine yazma zahmetine girmiyor.

Onun espresso makinesini çalıştırmasını izliyorum, bir lokomotif kadar buharlı ve gürültülü. Makinenin yanında yerel iş ilanları, reklamlar ve dost canlısı bir köpek için "kayıp" afişinin asılı olduğu bir ilan panosu duruyor.

"Beni burada, kasabada bırakabilirsin," diyor Jude. "Biraz etrafı keşfetmek istiyorum." "Eve dönmek istediğinde beni arayacak mısın?"

"Evet, ya da yarı yolda otostop çekeriz." "Olmaz, bu çok kabataslak olur."

"Ben kaçırılacak tiplerden değilim," diyor Jude. "Penis yüzünden."

"Bu seni güvende tutmaz."

"Hayattaki amacım güvende olmak değil."

"Amacım ne yazık ki sizi hayatta tutmak. O yüzden beni bir gezinti için arayın, ciddiylim."

Jude sinirli bir şekilde omuz silkiyor. Üzerine titrememden bıkmaya başladı. Buna bir son vermem gerektiğini biliyorum ama kendimi ortalama bir ebeveyn den daha korumacı hissediyorum - eğer sevdiklerinizi ne kadar kolay kaybedebileceğinizi bildiğim içinse. Jude benim her şeyim. Ve ben de onun sahip olduğu tek şeyim, her ne kadar onun canını sıkıyor olsam da.

Garsonumuz hayatımda gördüğüm en güzel latte ile döndü. Kahverengi ve krema girdapları içinde küçük bir sahne yaratmış; balkabağı, yarasa ve süt köpüğü hayaleti. Sonunda yemeğimin fotoğrafını paylaşma dürtümü anlıyorum çünkü bu, törensiz içilemeyecek kadar güzel.

"Sen bir sanatçısın!"

"Sadece yemekle," diye gülüyor. "Siz ikiniz hafta sonu için şehirde misiniz?" "Ondan daha uzun. Blackleaf'in evini yeniliyoruz."

Nefes nefese kaldı. "Yok artık, kuzenim bu öğleden sonra geliyor! Tom- o bir elektrikçi."

"Oh!" Onunla birlikte ben de gülüyorum. "Birini göreceğim için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Sıcak duş için ölüyoruz."

"Ben Emma." Elini uzattı.

"Burası senin evin mi?" Etkilendim. Otuzlu yaşlarını geçmiş olamaz ve ayrıca seksi. Bunun etkilenmemi etkilememesi gerektiğini biliyorum ama etkiliyor. Gerçekten çarpıcı olsaydım motivasyon eksikliği yaşayacağımdan hep şüphelenmişimdir. "Ben arı kovanı olan yaşlı bir kadın bekliyordum."

Emma sırtıyor. "Sadece iki yıldır çalışıyorum - bana bir yirmi yıl daha verin ve tam olarak öyle olacağım."

"Bu benim kardeşim

Jude." "Grimstone'a hoş

geldiniz!"

"Şimdiden bayıldım," diyor Jude, gülümsemeden. "Bu üç gündür içtiğim ilk sıcak kahve."

Emma'ya, "Gerçekten çok acı çekti," diyorum. "Onun acısını asla anlayamazsın."

Gülüşü bütün günü güzelleştiriyor. "Tanrım, kasabada bir haftadan daha uzun süre kalacak yeni birini bulduğum için çok mutluyum. Benimle gelmeli ve diğer herkesle tanışmalısın - yarın akşam şenlik ateşi var."

"Kulağa harika geliyor," diyorum Jude yüzünü buruşturmadan ya da bir bahane uydurmadan önce. Büyük insan gruplarıyla tanışırken hep gergin olur.

"Harika!" Emma sipariş defterine rakamları karalıyor ve üst sayfayı yırtıyor. "Bana bir mesaj at ki numaran bende olsun, sana

detaylar."

"Biz de sipariş verebilir miyiz?" Jude ağlamaklı bir sesle.

"Ne istediğine bağlı." Emma'nın gülümsemesi şımarık. "Meşhur yaban mersinli kreplerim için çok geç kaldın."

"İyi ki krebin içine asla yabanmersini koymam."

"O çok çekici biri..." Emma kreplerine güvenerek bana göz kırpmıyor.

Tekrar yalnız kaldığımızda, Jude'a "Kes şunu. Eğer bir süre burada kalacaksak, arkadaş edinmeliyiz. Yerliler iyi görünüyor."

Dane sanki buradaki herkes gece olunca kafanı koparıp kanını içecekmiş gibi davranıyordu.

Jude ikna olmadı. "Herkesin iyi olduğunu düşünüyorsun." "Çoğunlukla öyleler."

"Hayır," diyor ciddiyetle. "Öyle değil. İşte bu yüzden hep yanıyorsun Remi, çünkü insanların sadece en iyi yanlarını görüyorsun. Gideon gibi."

"Tamam, tamam." Ondan bahsettiğim için özür dilerim.

"Sonunda itiraf etmeden önce yüzlerce işaret vardı-"

"Tamam!" Ağlıyorum. "İnsanların iyi olduğunu düşünmeyeceğim. Özellikle de Emma'nın. Şuradakine baksana -" Emma şu anda sevimli, yaşlı bir adamla gülüşüyor ve eminim ki ona eve götürmesi için bir torba bedava kek ikram ediyor, "-kesinlikle berbat biri."

Jude bile buna homurdanmak zorunda kaldı.

"Pekâlâ, Emma bir aziz. Peki ya diğerleri?"

Saçlarını karıştırmak için uzandım. "Koruyucu olman çok tatlı."

"Buna alışma." Kahvesini yudumluyor, serçe parmağı havada. "Benden her gün bir iyilik."

"Kendini yormanı istemem," diye kıs kıs gülüyorum.

İYİ DÜŞÜNCELERİME RAĞMEN, Jude'u Grimstone'da kendi başına dolaşması için bırakıyorum ve Emma'nın kuzeniyle buluşmak için eve dönüyorum.

Acele etmeye gerek olmadığı ortaya çıktı çünkü Tom iki saat gecikti. Sonunda benimkinden bile daha eski ve çirkin bir kamyonetle geldi, belirgin bir şekilde buruşuk görünüyor ve dün gecenin birası kokuyordu.

Tek seçeneğim o olduğu için ona bu konuda bir bok veremem.

"Remi," diyorum elimi uzatarak.

"Şey, merhaba." Bana yukarı aşağı bakmak için şapkasının kenarını geriye itiyor. "Ne saç ama."

"Kimin konuştuğuna kulak verin."

Şapkasının altından çıkan kıvrıkcık kefal, Emma'nınkiyle aynı havuç renginde.

"Yeterince adil." Onun sırtışı da Emma'nınki gibi parlak ve çekici, ön dişlerindeki boşluk hariç. Kuzenler Jude ve benden çok daha fazla benziyor ama genetik bir şaka gibiyiz. "Peki nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sizin için dünyadaki en kötü işe sahip olabilirim...." Kahretsin, satış konuşmam berbat. Pratik yapmalıyım.

Tom sadece omuz silkiyor. "Eskiden bir mezbahada çalışırdım. Duvarlarındaki hiçbir şey bundan daha kötü olamaz."

"Tavrını sevdim... ve floresan saç indirimini." Son kısmı umutla ekliyorum. Biraz acemice ama her şeyi denerim.

Tom bunu yutar. "Kesinlikle..." Bakışları tembelce yüzüme düşüyor ve gülümserken orada kalıyor. "Biz yaramazlar birbirimize destek olmalıyız."

Tom'un iri cüssesini tavan arasında sürünürken, çatıda gezinirken, kilerdeki elektrik panosunu incelerken ve hatta eski aletlerin arkasına bakmak için duvarların içine inerken izlemek çok eğlenceli. Evin temellerine inmeye başlıyoruz.

Ortaya çıktığımızda kirlenmiştik ve sırtıyorduk. Tom benim için bir alıntı karalıyor.

"O kadar da kötü değil. Eğer biraz yardım edersen, muhtemelen... Bilmiyorum... bunun için yapabilirim."

Altında tahmini rakamların yazılı olduğu kağıt parçasını uzattı. Korktuğumdan çok daha iyi. Hatta cömert. Bana kancayı takıyor.

Bu da kendi sorunlarını yaratabilir. Kahretsin, umarım indirim konusunda çok kalın konuşmamışımdır - inşaat iyilikleri için horoz emmeye tam olarak batmadım ve korkunç oral seks kararlarımı sarhoş geç geceler ve "Alonso" adlı adamlar etrafında tutmayı tercih ederim.

"Teşekkürler," diyorum, tam olarak doğru dengeyi tutturmaya çalışarak. Ama aptalın teki olduğum için ekliyorum: "Biliyorum, bana bundan çok daha kötüsünü de yapabilirdin."

Tom alçak sesle, oflaya puflaya güler. "Güzel kızlara böyle davranmayı sevmem."

Biri beni vursun da işleri daha da kötüleştirmekten vazgeçeyim.

"Peki, tekrar teþekkürler."

Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü
yapar bilmiyorum. Tom sadece sırttı.

"Aletlerimi alayım."

Tanrı onu kutsasın, ışıklarımız ve çalışan bir ocağımız olana kadar Tom
benim yeni en iyi arkadaşım.

"Kitini görebilir miyim?" Çoktan içeri bakarak sordum.

Tom tozlu çantayı kamyonetinden çıkarır. "Beni gerçekten aşık
edeceksin."

DANE

I Uyanık olduğumda yolumdan geçen her arabanın sesini duyabiliyorum. Komada olsam bile Tom Turner'ın kamyonetinin sesini duyabilirim. Polarize camdan dışarı bakıyorum ve onun kükreyerek geçişini izliyorum, bronzlaşmış, kaslı kolu

açık pencere kenarında dinleniyor.

Remi'nin evine doğru gittiğini gördüğümde içime düşen kıskançlık şimşegi hızlı ve endişe verici. Bu kızı çok az tanıyorum ve onu kimin ziyaret ettiği umurumda bile olmamalı, ama onu aklımdan çıkaramıyorum.

Güneşin ısıttığı tenin ve erimeyen bir buz parçası kadar soğuk meme ucu piercinglerinin hararetli rüyalarından sonra bu kadar erken uyanmamın nedeni o.

İçimde çoktan yok olduğunu sandığım bir saldırganlık uyandırıyor.

O öpücüğe kadar bedenimin içinde zar zor yaşıyordum. Beynime hapsolmuştum, düşüncelerim bana işkence ediyordu, geri kalan kısmım ise bir otomat gibi soğukkanlılıkla hareket ediyordu.

Şimdi yaşıyorum, nefes alıyorum, yeniden yürüyorum, dürtülerle ve garip yeni bir amaçla doluyum.

Uyandığımda korkunç bir kahvaltı yaptım; yarım paket domuz pastırması, omlet ve tereyağlı tost.

Pencerenin hemen yanında, arka bahçeye bakarak yemek yedim. Gün içinde tamamen farklı, donuk ve mütevazî. Ama benim için her zaman güzel çünkü her parçasını kendim ekdim. O bahçe beni kurtardı. Onu kaybetmektense tüm evimi yakarım.

Aklıma Remi'ye gösterme fikri geldi. Elleriyle çalışan, bir şeyler inşa eden biri olarak, bunu takdir edeceğini hissediyorum.

Dün onu evimde ağrlamak garip bir şekilde keyifliydi. Yıllardır kardeşimden başka kimse kapımın önünden geçmedi. Seviştığım kadınlar neredeyse sadece tatilciler. Onları yerel bir bardan alıyorum ve otel odalarına geri götürüyorum, tabii bunu yapmak istediğimde...

Aylardır dürtü duymuyorum. Hatta belki bir yıldır. Zaman bir hırsız ve yalancı - Remi ortaya çıkana kadar Ernie'nin üç yıldır ölü olduğunu fark etmemiştim. Bu ne kadar acınası bir durum? En yakın arkadaşım yan komşum olan hasta bir deliydi.

Kahretsin, onu özledim. Ernie'nin zihni diğer insanlarınkinden yaklaşık on kat daha hızlı çalışırdı. Dakikada bir mil konuşurdu, binlerce fikir, şaka ve bağlantı, konudan konuya yetişilemeyecek kadar hızlı atlardı. Her konuşmacı için farklı sesler çıkarır, kasabamızdaki insanların, politikacıların, ünlülerin, kendi icat ettiği karakterlerin taklitlerini yapardı. Gözbebeklerinin beş santim önünde bir dünyada yaşardı ve bana geri döndüğünde nefes nefese kalır ve terlerdi, ben de o kadar çok gülerdim ki yanlarım ağrırdı.

Remi komiktir. Amcası gibi değil, ama biraz da onun gibi beyninden konuşuyor, size gerçekten söylememesi gereken şeyleri söylüyor.

Tom Turner'ın onun evinde, muhtemelen yarı sarhoş bir halde, onun olağanüstü kışına gizlice baktığını düşünmek beni karanlık bir ruh haline sokuyor.

Çalışmasına yardım mı ediyor? Çekiçleri mi değiştiriyor?

O şalgam turşusunu kıskanacağımı hiç düşünmezdim. Tanrım, bak ne kadar batmışım.

Numarasını almak için yalvarmasına bile gerek kalmayacak, çünkü zaten numaraya sahip olacak. Ona çıkma teklif edecek, bu kesin.

Remi evet diyecek mi?

Daha zevkli olduğunu düşünmek isterdim ama kıyafetlerini gördüm. İki gün daha çitlerimde çalışmaya gelmeyecek.

Onu her gün buraya sürüklerdim ama onunla uğraşmak istiyorum, iflas ettirmek değil. O evi başarılı bir şekilde çevirmesi için zaten bir mucize gerekecek.

Eminim Tom'un ona bir sürü iyi tavsiyesi vardır.

Bu vasat herifin inşaat yetenekleriyle onun gözüne girme fikri çıldırtıcı. Bu evrende benim yapamayıp onun yapabildiği tek şey muhtemelen priz tamir etmek.

Bir de Temmuz'da öğlen vakti onu sahile götür.

Bilin bakalım ne oldu? Onu plaja götürmek istemiyorum ve prizlerini yeniden bağlamak istemediğimden de eminim.

Yapmak istediğim şey onu bodrumumda asmak ve o küçük göğüsleri elma gibi pembe olana kadar kırbaçlamak ve sonra onu döndürmek ve aynısını geniş kışına yapmak istiyorum. Terleyene, titreyene ve yalvarana kadar, meme ucunun en ufak bir fiskeşi onu gözyaşlarına boğana ve dilimin klitorisine dokunuşu boğazını çiğneyene kadar adımı haykırmaya neden olana kadar zevkini ve acısını katmanlar halinde inşa etmek istiyorum.

Tom-Turner'ın çoktan sahiplendiğim şeye elini sürme düşüncesi bende korkunç şeyler yapma isteği uyandırıyor.

Ona ve belki de Remi'ye, onu görmek için lanet olası yolumdan geçmesine izin verdiği için.

Muhtemelen şu anda birlikte yalnızlar. Kardeşi Remi'nin kabul ettiğinden bile daha tembel.

Müzik mi çalıyorlar? Tom onu güldürüyor mu? Işıkları açtığında bunu nasıl kutlayacaklar?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Ayakkabılarımı giyip arka kapıdan çıkıyorum, öğleden sonra güneşinden korunmak için ağaçların altında kalmaya dikkat ediyorum.

Remi'nin mülk sınırına ulaşmadan önce seslerini duyuyorum ve gece yerine gündüz gelmenin riskli olduğunu bilerek bir huş ağacı korusuna giriyorum.

Tavan arasından yeni inmiş gibi görünüyorlar -Remi güneş ışığında göz kırpmıyor, toz içinde, saçlarında örümcek ağları var.

"-ve hepsi bu kadar," diyor Tom. "Çok kolay!" Remi güler.

"Evet." Tom sırtıyor. "Sadece yüz saatlik hızlı bir çalışma."

Yüz saat mi? B i l i y o r d u m . Bu pislik, haftalarca kızın evinde sinsice dolaşabilmek için mümkün olduğunca uzatıyor.

"O kadar uzun sürmez, değil mi?" Remi'nin kaşları endişeyle çatılır.

"Eğer bana yardım edebilirsen, hayır. Bugün hava çok sıcak," diyor Tom ve kasketinin kenarını kaldırıp kolunun tersiyle alnındaki teri siliyor.

"Bir içki ister misin?"

Kamyonetinin kabinine atlıyor, büyük ve pis bir soğutucuyu öne doğru sürüklüyor. Mandalı açıyor ve iki şişe bira çıkarıyor.

"Teşekkürler." Remi içkisini alır ve şişe kapağını kamyonun kapısına doğru sert bir şekilde vurur, böylece kapak fırlar ve kesilmemiş çimlere doğru uçar.

"Şerefe." Tom birasını onunkine vurur.

Her biri uzun bir yudum alıyor, erimiş buz damlaları kahverengi cam şişelerden aşağı kayıyor.

Eylül sonu güneşi altın renginde, havada saman parçaları uçuşuyor. Remi'nin bronz teni parlıyor, Tom'la sohbet ederken siyah kaşları komik şekiller oluşturuyor.

Tom'un tembel gülümsemesi daha da genişler. Kamyonetine yaslanmış, kollarını kapıya dayamış. Altındaki atleti ve kahverengi, çilli kollarını göstermek için ekose gömleğini çıkarmış.

Remi'yle asla paylaşamayacağım bir an bu ve bunun tek nedeni güneşin altında durmanın yüzümü Tom'un saçları kadar kızartacak olması değil. Remi sakin ve rahat görünüyor, insanların benim yanımda asla yapmadığı gibi. Hastalarımın yarısı bile benden korkuyor. Muhtemelen yarısından fazlası, ama akşam 6'dan sonra çok fazla seçenekleri yok.

Çoğu zaman, ben de tam olarak böyle seviyorum.

Ama şu anda, Remi bir gün batımı gibi aydınlandığında, altın rengi teni ve menekşe rengi saçları, burnunda ve dolgun alt dudağında gümüş göz kamaştırıcıları, başını geriye atıp kıkırdarak kahkaha attığında, neredeyse Tom'la yer değiştirmek istememe yetiyor.

Özellikle de elini bir anlığına onun koluna koyduğunda.

Neredeyse, ama oldukça değil - çünkü Tom lanet bir aptal ve Remi'den tam olarak istediğimi alacağım.

Buna o anda kesin olarak karar verdim.

O ağzın tadını tekrar alacağım. Onun küçük, sıkı vücudunu kollarımda hissedeceğim. Ve bana tam istediğim gibi cevap vermesini sağlayacağım.

Ve Remi - benim dağınık, inatçı, asi küçük ödülüm - yüzüme sakinlikten çok daha fazlasıyla bakacak. Bana öyle bir arzuyla bakacak ki bacakları gevşeyecek ve düşünceleri beyninden uçup gidecek.

REMI

F Söyleyebileceğim kadarıyla Tom elektrik işinde oldukça iyi iş çıkarıyor, gerçi aynı çalışma saatinde altı ya da yedi bira daha içiyor. Jude'un jeneratörüne birkaç lamba bağladı.

Hava karardıktan sonra da çalışmaya devam edebiliyor ve saat on birde Jude nihayet hırpalanmış gri bir motosikletin üzerinde bahçemize girdiğinde hâlâ çok sıkı çalışıyordu. Ben de tam onu aramak için dışarı çıkmak üzereydim. Eve ne zaman dönmek istediğini soran mesajlarıma ve telefonlarıma hiç cevap vermemişti. Henüz tam panik modunda değildim -Jude, sadece batarya değil, uygun prizlerimiz olsa bile cep telefonunu şarj etmeyi sık sık unutuyor- ama kesinlikle zihnimin, küçük kardeşimin bir çukurda dövüldüğüne ya da sahilde boğulduğuna dair binlerce korkunç hayal yarattığı bir durumdaydım. Güçlü bir yüzücü değil.

"Jude!" Ona sarılmak için koştum. "Nerelerdeydin? Bu da ne böyle?"

"Yeni tekerleklerim." Tıknaз motosikleti dik tutmanın verdiği eforla nemlenen solgun saçlarını geriye savuruyor. "Artık beni gezdirmek zorunda kalmayacaksın."

"Moped sürmeyi ne zaman öğrendin?"

"Bugün."

Avluya doğru sallanışından bunu tahmin edebilirdim. Bir yarı kamyon tarafından ezilmesi olasılığı ve kask takmamasının aptallığı konusunda dilimi ısıtıyorum ama üniversite fonu için mide bulandırıcı bir endişeyle "Bu ne kadara mal oldu?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

Kickstand'i aşığı itiyor. "Sakin ol, sekiz yüz dolar. Bu şey zar zor çalıştı, ama eve dönecek kadar tamir ettim."

Jude küçük makineler konusunda bir dahi. Çalışırken oturup on dakikadan uzun süre konsantre olabildiğı sürece neredeyse her şeyi tamir edebilir.

"Tamam," diyorum, sanki izin vermezsem iade edecekmiş gibi.

"Bahçede kimin kamyonu var?" diye soruyor şüpheyile.

"Elektrikçi." "Hâlâ

burada mı?"

"Evet, şanslıyız ki bir hafta içinde ışıkları yakabiliriz."

Tom, elinde alet çantası, koluna kement gibi dolanmış bir uzatma kablosuyla evden çıkar.

"Bu gecelik bu kadar," diyor. Sonra da Jude'a "Merhaba," der. Jude ona başıyla selam verir.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Tom'a elimi sıkması için uzatıyorum, sıcak duş ihtimali karşısında kendimi sıcak ve minnettar hissediyorum.

Eli benimkinin etrafında sert ve tozlu bir şekilde kapanıyor. "Benim için zevkti."

Bırakırken parmakları parmak eklemlerimin üzerinde k a y ı y o r . Jude bir kaşını kaldırıyor.

Dikkatini dağıtmak için Tom'a "Kuzeninle tanıştım." dedim.

"Emma?" Parlıyor. "Onun yemeklerini denedin mi? Kasabanın en iyisi; Monarch'taki şeften daha iyi, kime istersen sor."

"Sormama gerek yok. Bu sabah ona Benny bisküvisi yedirdim."

Tom inliyor. "Onun bisküvilerinden bahsetme bile, açlıktan ölüyorum."

Tüm bu sıkı çalışması için ona atıştırmalık bir şeyler ikram etmek isterdim ama fıstık ezmemiz olup olmadığından bile emin değilim. Jude istihkak konusunda berbat.

"Peki ya sen?" Tom bana kesin bir bakış attı. "Pizza falan yemek ister misin?... Sen de gelebilirsin." Sonradan aklına gelmiş gibi Jude'u davet ediyor.

"Vay canına, teşekkürler." Jude gülümsüyormuş gibi bile yapmaz.

"Belki bir dahaki sefere." Jude'un pis bakışlarını engellemek için aralarına giriyorum. "Yorgunum. Yine de teşekkürler."

"Yarın ne yapacaksın?" Tom ısrar ediyor. "Sahilde bir şenlik ateşi olacak; bir grup kasabalı gelecek. Yerliler yani."

"Emma bundan bahsetmişti." Direncini ölçmek için Jude'a bakıyorum. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Jude suratsız görünüyor ama ikna edilmesi imkansız değil.

"Harika," diyor Tom. "Peki, sabah görüşürüz!"

"Evet, tekrar teşekkürler! Gerçekten minnettarız. İkimiz de." Jude'u dürtüyorum.

"Teşekkürler," diyor ifadesiz bir şekilde.

Tom'un kamyonu hareket ederken Jude mırıldanır: "Hiç vakit kaybetmiyor, değil mi?"

"Erkekler kendilerine engel olamazlar. Göğüslerin varsa ve nefes alıyorsan, atışlarını yapacaklardır - baretli azgın adamlar tarafından çok fazla randevu teklif edilen sağlam bir altı olarak konuşuyorum."

Jude bana garip bir bakış attı. "Altı yaşında olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu sayının daha yüksek mi yoksa daha düşük mü olması gerektiğini düşündüğünü söyleyemem ve kesinlikle sormayacağım çünkü Jude benim dört olduğumu düşünüyorsa bana söyleyecektir. O şanslı küçük piç annemizin görünüşüne ve amcamızın beynine sahip. Ama ben babamın şarkı söyleyen sesine ve Betty teyzenin kışına sahibim, bu yüzden iyiyim.

"Demek istediğim, bilirsiniz, ben herkesin sevdiği biri değilim. Ve bu sorun değil, olmaya çalışmıyorum."

Mutsuz bir şekilde, Gideon'un yeni kızının neye benzediğini milyarıncı kez hayal ediyorum. Hiç öğrenemedim. Muhtemelen eski sevgilileri gibi uzun boylu ve sarışındır. Eminim benden daha büyük göğüsleri vardır çünkü olmaması zor olurdu.

Jude mırıldanıyor, "Kızıl saçlı amip bir şey yaptı mı, yoksa bunca zamandır seni dolandırıyor muydu?"

"Çok şey yaptı."

"Ona bakıcılık yapmak zorunda mıydın?"

"Hayır, hayır. Mutfakta eski fayansları kırıyordum."

Jude'un omuzları kamburlaşmış, elleri ceplerinde. "Burada pis bir herifle yalnız kalmandan hoşlanmıyorum. Geleceğini öğrendiğimde gitmemeliydim. Yaşlı ve kıcı kotundan dışarı sarkan biri olacağını düşünmüştüm."

Gülüyorum. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca buna bakmak zorunda olmadığımız için minnettar olmalıyız."

"Haftalar sürmeyecek, değil mi?" Jude dehşete kapılarak başını kaldırır.

"Umarım olmaz. Bu en kötü senaryo. Bahse girerim bundan çok daha önce sıcak su buluruz."

Jude başını sallar, ancak tam olarak rahatlamamıştır. "Sadece... dikkatli ol, Remi. Bu insanları tanımıyoruz. Eğer o adam sana bir şey söylerse, seni tekrar rahatsız ederse-"

"Yapmayacak. Yapmayacak." Biraz gülüyorum ama aynı zamanda duygulanıyorum. Jude bugün ikinci kez bana göz kulak oluyordu.

Her kasım tam istediğim gibi ağırırken, DÖRT KÖŞEYE DÜŞÜYÖRÜM. Yorgunluk uyumama yardımcı oluyor. Bedenim yeterince yorgunsa, zihnim uzun süre savaşılamaz.

Çok çalıştığım da hayal bile kuramıyorum.

Kazadan sonra sürekli kâbuslar gördüm. Bütün gece boyunca çırpınırdım, çarşaflar ter içinde kalırdı, sonra hiç uyumamışım gibi başım zonklayarak uyanırdım.

Hemen ardından bir boya ekibinde işe girmem iyi bir şanstı. Kovaları ve merdivenleri taşımak için on saatlik günler - bunlar arka arkaya birkaç saatten fazla uyuduğum ilk gecelerdi.

Unutuş dinlenmektir, yokluk
huzurdur. Hayal kurmak
istemiyorum.

Ama sanırım tüm o mutfak fayanslarını kırmak beni silip süpürmeye yetmedi - neredeyse başımı yastığa koyar koymaz, oda eğilip dönüyor gibi görünüyor. Dalların gölgeleri parmaklar gibi yere uzanıyor.

Yatak altımda sallanıyor, ileri geri sallanıyor. Dalgaların üzerindeki bir gemi gibi yuvarlanıyorum.

Rüzgâr camları yıkıyor, dallar çiziyor. Yağmur damlaları camları kırbaçlıyor. Nem ve soğuk bacadan sızıyor. Hava yatağında sallanıyorum ve titriyorum.

Rüzgarın sertliği, buzlu, siyah dalgalar.

Karanlık o kadar derin ki, ay mürekkepten yapılmış bir gökyüzünde petrol okyanusunun üzerinde yüziyor...

Babamın kapısını yumrukluyordum, küçük bir el benimkini kavramıştı.

İnliyorum ve yatakta kıvranıyorum.

Vuruyor, vuruyor, neden cevap vermiyor?

Duman koridordan aşağı yuvarlanıyor. Öksürmeye başladık, Jude benden daha kötü öksürüyordu. Elimi yumruk yapıp kapıya sertçe vuruyorum.

Tahta kırılır. Kapı sallanarak açılır. Babam kola asılır, yalpalar. Bütün gemi savruluyor, kimse dümen tutmuyor.

Odasına duman doluyor. Pusun içinde gözlerini kırıştırıyor, gözleri cam gibi ve sersemlemiş.

"Ne oluyor?"

"Ateş, baba!" Çığlık atıyorum. Duman boğazımı yakıyor. "Gemi batıyor!"

Orada donmuş ve dilsiz bir şekilde duruyor, sanki anlayamıyor, sanki beni duyamıyor.

Rüyamda, onun felci bana bulaşıyor... Bacaklarıma, vücuduma, kollarıma buz gibi yayılıyor...

Soğuk göğsümü, kalbimi, ciğerlerimi kavıyor. Nefes alamıyorum, çığlık atamıyorum ve olduğum yerde sıkışıp kaldım, sarmal karanlığın içinden yukarıya doğru bakmaktan başka bir şey yapamıyorum...

Gözlerim açık.

Etrafımdaki odayı görüyorum ama aynı zamanda rüyamın şeklini de görüyorum.

Pencerede solgun bir yüz süzülüyor, bana bakıyor.

Figürü görüyorum ama babamın boş yüzüyle.

Olduğumuz yerde kilitli kaldık, bu meçhul adam bizi izliyordu ve ben felçli bir şekilde yatağa yapışmışım.

Sonunda ben çığlık atana ve o gözden kaybolana kadar, rüya çözülüyor, tutuş kırılıyor.

Yatakta fırlıyorum, terliyorum, tişörtüm sıırılsıklam. Pencerede yüz yok, etrafta kimse yok. Ama bir an önce oradaydı -dışarıdaki ağaçlar kadar karanlık ve katı biri, rüyanın yüzünü bulanıklaştırması dışında.

Kalbim dakikada bin kez atıyor, nefesim düzensiz geliyor. Kendimi nefes alıp vermeye zorluyorum, derin ve yavaş...

Önce kontrolü ele alın, sonra harekete geçin...

Babamın bu sözleri söylediğini hayal ediyorum. O korkunç beyaz, donuk yüzünü hatırlamak yerine onu sakın ve cesaret verici olarak düşünmeyi tercih ederim.

Gözlerinin köşelerindeki kırışıklıkları ve sakalının kenarlarındaki küçük kahverengi çilleri hayal ediyorum.

Tek bir sorun var baba... Uzun zamandır kontrol bende değil.

Başta çıkıyorum ve yürütüyorum. Bunlar aynı şeyler değil.

Yine de kalbim biraz yavaşlayana kadar kendime nefesleri saydırıyorum.

Felç rüyasından nefret ediyorum. Bu ilk kez başıma gelmiyor, hatta otuzuncu kez de olmuyor. En nefret ettiğim kabuslar listemde, ateşin koridoru süpürüp yaktığı sonun arkasında, orta sıralarda yer alıyor

hepimizin hayatta olduğu ve geminin devrildiği ve her şeyin baş aşağı asılı kaldığı.

En nefret ettiğim son, gerçekte olana en yakın olandır-Jude ve ben gemiden cankurtaran salıyla tek başımıza kaçıyoruz.

Ama rüyamda, Sahil Güvenlik gelmeden önce karanlıkta sekiz sefil saat boyunca oradan oraya savrulmak yerine, Jude ve ben siyah, durgun suda yüzüyoruz. Ta ki hiçbir uyarı olmadan salımız yan yatana ve Jude bir girdabın içine çekilene kadar. Ona tutunmaya çalışıyorum, ellerine yapışıyorum ama yeterince güçlü değilim. Çekildi ve suyun altına sürüklendi. Ve ben yapayalnız kaldım çünkü onu kurtaramadım.

Bunun neden beni en çok rahatsız ettiğini açıklamak için Freud'a gerek yok.

Elimde kalan tek şey Jude. Onunla ilgilenmek benim için her şeyden daha önemli ve o bunu her zaman kolaylaştırmıyor.

Kabuslarımı anlıyorum.

Bilmek istediğim şey, onları ait oldukları yere nasıl geri koyacağım ve böylece iyi bir gece uykusu çekebileceğim.

Hemen şimdi yorganı üzerime çekmeliyim - yarın Dane'in çitlerini onarıırken çok yorulacağım. Ama tereddüt ediyorum, aynı rüyaya geri dönme ihtimalinden itiraf etmek istediğimden daha korkakça.

Odadaki hava soğuk ve mide bulandırıcı. En kötü korkularım etrafımda kümeleniyor. Rüzgarla birlikte bacadan aşağı fısıldıyorlar.

Ve uzaktan, evin alt katında, piyanonun sesini duyuyorum...

Bing...bing...bong...

DANE

R Emi uykulu ve asık suratla kamyonetinden çıktı. Bunu ve belki de daha kötüsünü bekliyordum, bu yüzden gölgeli verandada cin yudumlayarak bekliyorum.

"Ondan biraz almam gerekecek," diyor selam verirken.

Onun için bir bardak getirdim bile, fark etmedi. Zavallı Remi huzursuz bir gece geçirdi.

Ona bir duble dolduruyorum, kenarına limon sürüyorum.

"Teşekkürler." Remi içkisini geri atar ve ağzını koluna siler. Başkalarının onu görebileceğini unutmuş gibi komik bir pratikliği vardır.

Bugün kottan çok delikli bir kot giyiyor. Çıplak kahverengi bacakları parçalanmış kotun arasından parıldıyor.

Remi kendi tarzında ifadeler kullanıyor. Koyu halkalar ve somurtkan bir görünüm onda seksi duruyor; siyah kaşları aşağıya doğru sarkıyor ve alt dudaklarını büzüyor.

"Yorgun
görünüyorsun."

"Yorgunum."

"Zor bir gece
miydi?"

Bardağının kenarından bana temkinli bir bakış atıyor. Cini çoktan içmiş ama ağzına biraz buz atıp dilinin üzerinde gezdiriyor. Bu seksi ve seksi olduğunu biliyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, kapının pervazına yaslanıp ona bakıyorum. Eğer poker suratımı yeneceğini sanıyorsa, dün geceden daha kötü bir rüya görüyor demektir.

Bir saat boyunca yatakta çırpınışını ve inleyişini izledim.

Uykusunda ona işkence eden neydi?

Bana bakıp çılglık attığında ne görüyordu?

Buzu yutuyor, neredeyse bana dik dik bakıyor. "Her zamankinden daha kötü değil.

İşeyebilir miyim?"

"Pardon?"

"İşemek için evinizi kullanabilir miyim?"

Beni tanıyıp tanımadığını gerçekten anlayamıyorum.

Gözleri boştu ama bana bakıyordu.

Penceresine bakmak için tırmanmanın riskli olduğunu biliyordum. Ama onu yatağa yayılmış, çarşafalara dolanmış, üzerinde sadece o ince, beyaz atleti varken gördüğümde...

Bir ağa yakalanmış gibi kıvrandı, çarşafar bacaklarına dolandı, sırtı kamburlaştı. Azıcık yağmur yağıyordu, cama vuran damlacıklar teninde çilli gölgeler oluştuyordu. Hızlı çakan her şimşek onun beyazını ağartıyor ve iç çamaşırını mendile çeviriyordu...

Ağaçta çömelmiş, dalda ilerliyordum, bunun ne kadar çılgınca olduğunu biliyordum ama yatakta çırpınan bedenine karşı koyamıyordum, göğüsleri yukarı dönüktü...

Yüzüne baktım.

Gözleri açıldı ve çılglık attı.

"İçeri gel." Kapı aralığında duruyorum, böylece göğsümün yanından geçmek zorunda kalıyor. Sadece o hafif dokunuş bile ikimizi de sarsıyor.

Remi yukarı bakıyor, saçları çenemi gıdıklıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve beni tehdit eder gibi çenesini kaldırıyor... ya da onu tekrar öpmem için bana meydan okuyor.

Uzun bir süre ağzına bakıyorum.

"Banyo şurada." İşaret ediyorum.

Kapıyı kapattığında, suyu veya fanı çalıştırma zahmetine girmiyor, bu yüzden sıcak çişinin kaseye çarpan belirgin sesini duyuyorum. Sikim sertleşiyor.

Döşeme tahtalarındaki spor ayakkabılarının gıcırtısı beni tahrik ediyor. Kot pantolonunu yukarı çekerken bacaklarına sürtünüyor, tarif edilemez derecede samimi bir ses.

O ellerini yıkarken ben oturma odasına geri dönüyorum. Baş ve işaret parmaklarını gözlerinin iç köşelerine bastırarak yeniden ortaya çıkıyor.

"Teşekkürler." Bana bakmadan çıkışa doğru yöneldi.

Yüzü göğsüme degecek şekilde önüne geçiyorum ve dengesini bozuyorum. Onu sabitlemek için kollarının dış taraflarını tuttum.

"O içkiden sonra çekiç sallayabilir misin? Diğer bacağıma dikiş atmak zorunda kalmak istemiyorum."

Bu bir yalan, ellerimi onun herhangi bir yerine seve seve koyarım. Remi başını sallar. "Ben iyiyim."

Başka bir yalan.

"Kahveye ihtiyacın var." *Kapa çeneni, salak.* İki gündür Remi'nin bahçemde terlemesini ve eğilmesini izlemek için sabırsızlanıyordum ve şimdi kendi planımı baltalıyorum.

Reddetmek için ağzını açıyor ama bir yorgunluk dalgası onu sarmış olmalı. İç çekti ve onun yerine kanepeme çöktü.

"Tamam, beni ikna ettin."

Yeni bir demlik hazırlarken onu orada bırakıyorum. Bir dakikadan az bir süre geçtikten sonra koltuk gıcırdayarak kalkıyor ve raflarıma göz atmaya başlıyor. Mutfakta sessizce kendimi azarlarken ona burnunu sokması için bolca zaman veriyorum.

Ne yapıyorum ben?

Beni çok düşüncesiz yapıyor.

Remi bir kaos ajanıdır. Bütün kadınlar öyledir ama o çoğundan daha fazla.

Onunla ilgili her şey yanlış ve sevdiğim şeyler değil. Ama bu tam da onu arzulamamı sağlayan şey, ekşi ve baharat gibi.

Sikim pantolonumun içinde yarı yarıya sertleşti. Bronco'sunun yolda gürlediğini duyduğum andan beri öyle.

Avucumla bastırıyorum, düşük, sıcak ağrısına karşı sıkıyorum.

Ben kupaları taşıırken Remi yine raflarımdan kitapları çekiştiriyor.

Dokunmamak ve bakmak için mücadele ediyor.

Lotus Sutra'yı kaldırıyor. "Meditasyon mu yapıyorsun?" "Her gün."

"Gerçekten mi?"

"Şaşırmış gibisin."

Huzursuzca omuz silkiyor. Yorgun ve biraz da umursamaz görünüyor.

"Bir doktor için biraz tuhaf görünüyor."

"Doktorlar zihnin güçlü olduğunu bilirler. İyi ya da kötü." "Bu ne anlama geliyor?"

Kahve fincanını avucuna bastırıyorum. "Zihninizin yaptığı her şeyden hoşlanmayabilirsiniz. Kontrolsüz bir zihin... kontrolsüzdür."

"Kabuslar," diye mırıldanıyor Remi.

"Ben daha çok uyanıkken olanlarla ilgileniyorum."

Sertçe yukarı bakıyor. "Uyanıkken iyiyim." "Bunu görebiliyorum."

Bana kaşlarını çatıyor ve raftan *Lucid Dreaming*'i kapıyor.

"Bunu ödünç alıyorum."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sayfalarda kırıntılar bulacaksın ve bunun sana hiçbir faydası olmayacak."

"İçine kırıntı dökmek *zorunda değilim*." Remi kahvesini bırakır ve kitabı göğsüne bastırır, her iki çıplak kolunda da dövmeler vardır. Kardeşi gibi mağrur bir edayla çenesini kaldırıyor. "Peki rüyalarımı hükmedemeyeceğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü rüyalar gerçek hayatı yansıtır." Kitabı elinden kaptığım gibi bir kenara fırlatıyorum.

Eli kolu boş ve aniden telaşlandı. "Ne diyorsun sen?"

"Ne dediğimi çok iyi biliyorsun." Kızın ağzı öfkeyle açık kalır.

"Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Muhtemelen bilmiyorum. Ama ne gördüğümü biliyorum."

Gözlerinin altındaki torbalar iki haftalık bavulu taşıyabilir. Tırnakları kesilmiş.

"Kendimi kontrol edemediğimi mi düşünüyorsun?" Remi'nin alt dudağı titrer ve birkaç kez gözlerini kırpar.

Yaklaşıyorum.

Dudağının kenarını ağzına götürüyor, parmakları kot pantolonunun yıpranmış iplerini gergin bir şekilde çekiştiriyor. Güçlü görünmek için çok çabalıyor ama yaklaştığım anda yavru bir tavşan gibi titriyor.

Eğilip yüzüne bakıyorum, burunlarımız bir santim arayla.

"Kendini kontrol edemediğini *biliyorum*."

Onu ensesinden tutup elimi kot pantolonunun önünden aşağı itiyorum, orta parmağımı içine sokup orada kancalıyorum, elim amına kenetleniyor.

Remi nefes nefese, iki eliyle kolumu tutuyor.

Elim bir eyer gibi, neredeyse onu yukarı kaldırıyor, tüm ağırlığı avucuma bastırılmış klitorisinde, orta parmağım o n u n derinliklerine sokulmuş.

Parmağımı bir milimetre oynattığımda Remi'nin parmakları pazıma saplanıyor ve inliyor.

"Tam bir karmaşasın," diye mırıldanıyorum kulağına. "Kaos, hatalar, kaçırılan teslim tarihleri... Gerçek bu değil mi?"

Gözleri kocaman, benimkilere bakıyor, siyah kirpiklerle çevrili. Kaşları kalın ve koyu renk, şok ve öfkeyle birbirine yaklaşmış.

"Kontrolden çıktınız ve ne kadar kontrolden çıktığınızı bilmiyorsunuz çünkü sizi her korkuttuğunda gözlerinizi kapatıyorsunuz..."

Dudaklarım kulağının etrafında vızıldıyor ve parmaklarım yumuşak, sırlıslıkla amına bastırıyor, en şişmiş, hassas kısımlarını arıyor.

Klitorisinin sert çıkıntısını buluyorum ve işaret parmağımın ucu tabanından geçen metal halkaya dokunuyor. Hiç bu kadar sert olmamıştım.

En azından, parmağımın ucunu o küçük halkaya dokundurana kadar düşündüğüm şey buydu ve Remi, ruhunun çekirdeğine dokunmuşum gibi derin, titreyen bir inilti çıkarır. Sikim patlama noktasına kadar şişirilmiş bir balon gibi kabarıyor.

Ağzını öpüyorum, kabarık dudaklarını dudaklarımın arasına alıyorum.

O küçük halkayı en ufak bir şekilde oynattığımda nefesi kesik kesik geliyor. Sadece klitorisine bastırsam bile gözleri kapanıyor ve bir hayvan gibi inliyor.

Bu oldukça bağımlılık yapıcı.

Aslında, bunun peşini bırakabilir miyim bilmiyorum.

Orta parmağımı içine bastırıyorum ve onu neredeyse parmak uçlarında kaldırıyorum, çığlık atmasına ve koluma yapışmasına neden oluyorum, yanağı pazuma değiyor.

Saçlarından bir tutam tutuyorum ve gözlerimin içine bakmasını sağlamak için başını geriye doğru çekiyorum.

"Şu anda kontrol kimde?"

Elimi hafifçe geri çekip yerine iki parmağımı soktuğumda "*Ben-sen!*" diye haykırıyor. "*Sensin! Sensin! Aman Tanrım, öylesin!*"

Orta ve işaret parmaklarımı içeri ve dışarı pompalıyorum, gözlerinin dalgalanmasını izliyorum. Avucumun topuğu bir havan topu gibi klitorisine sürtünüyor. Ritim kasıtlı ve acımasız. Amı yumuşuyor, ıslaklığı elimden aşağı kayıyor. Gözlerini kapatıyor, başı geriye eğiliyor.

"Hayır!" Tersledim. Onu çeviriyorum, avuçlarını taş şöminenin üzerine koyuyorum ve onu boş şöminenin üzerinde asılı duran aynaya bakmaya zorluyorum. "Gözlerini aç, kendine bak."

Sırtını göğsüme yaslayarak onu tutuyorum, kolum vücudunda bir bar oluşturuyor, diğer elim kot pantolonunun önünü itiyor, sürtünüyor

klitorisinin üzerinde öfkeli daireler çiziyor. Kaygan ıslaklığı çirkin, yağmur ormanı gibi.

"Kendine bir bak," diye tıslıyorum kulağına. "Yüzüne bak. Bunu ne kadar sevdiğini izle..."

Başını omzuma yaslıyor, gözleri parlıyor, yanakları kızarıyor. Kalçaları elime doğru yuvarlanıyor, yumuşak, şişmiş klitorisi parmaklarımın üzerinde kayıyor.

Elimi gömleğinin içine sokuyorum ve meme ucunu yakalıyorum. Yavaşça, klitorisi elime karşı sertçe öğütürken çekmeye başlıyorum.

"Bak...*Bak!*"

Mavi-yeşil gözleri sisli gümüş aynada ikizlerini buluyor. Şaşırmış ve sersemlemiş bir halde kendine bakıyor. Yüzü kızarmış, saçları yanaklarına yapışmış. Şişmiş dudaklarına dokunmak için uzanıyor ve titriyor.

Sürtünüyorum, sürtünüyorum, sürtünüyorum, avuç içim onu yerinde sabit tutan eriyen sıcaklığın ve ıslaklığın merkezi, bacakları sallanıyor, elleri mantoya yapışmış.

Amını ovuyorum ve meme uçlarını çekiyorum, elim göğüslerinin arasında ileri geri hareket ediyor, koparıyor, çekiştiriyor. Her titreme dalgasından sonra dizlerinin bağı çözülüyor ama onu dik tutup göğsüme bastırıyorum. Zevkinin bir anını bile kaçırmaması için onu kendi yüzünü izlemeye zorluyorum.

"Bunu sevdiğini mi sanıyordun? Kendine bir bak... Hoşlanıyorsun..."

Parmaklarımı içeri ve dışarı pompalıyorum, ıslak, tokat sesleri onun iniltileri ve inlemeleriyle alay ediyor, gerçekten nasıl hissettirdiğinin kanıtı...

Ama yüzü her şeyin en gerçek kanıtı ve onu bakmaya zorluyorum -gözleri şehvetle parlıyor, ağzı açık, nefes nefese, kalın siyah kaşları birbirine çekilmiş, acı ya da korkudan değil ama daha fazlası için yalvarıyor...

"Bana durmamı söyle..." Kulağına homurdanıyorum. "Bana bundan hoşlanmadığını söyle." Söyleyemez.

Yapmayacak.

"Şimdi duracağım... sadece kırmızı de."

Gözleri ortak yansımamızda benimkileri buluyor. Konuşacakmış gibi dudaklarını aralıyor, ama sonra dudaklarını birbirine bastırıyor, başka bir dalga geçerken amı parmaklarımın etrafında sıkılıyor.

"Hiç bu kadar açgözlü küçük bir fahişe gördün mü? Daha kaç kere geleceksin?"

Zevk onu tekrar tekrar döngüden geçirirken gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde kendine bakıyor. Sırılsıklam ıslaklığını ovuyorum ve parmaklarımı içine doğru itiyorum.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor, dizleri bükülüyor, vücudu iki büküm oluyor.

Onu göğsüme doğru geri çektim, parmaklarım sıkıca kenetlendi. Amına pompalıyorum, avucum klitorisine çarpıyor. Küçük klitorisi dikleşti ve avucuma sürtündüğünü hissediyorum, kırmızı, şişmiş, o ince gümüş halkayla delinmiş...

"İşin bitmedi - bundan daha sert boşalabilirsin... evet, boşalabilirsin... kendine bir bak..."

Onun yerine gözleri aynada benimkilerle buluşuyor; geniş ve kızarmış yüzünde gözyaşlarıyla parlıyor. Yalvarıyor, yakarıyor, dudakları sessizce kıpırdıyor.

Hiç merhametim yok. Onun için değil, gerçekten ne istediğini görebildiğim zaman değil. "Benim için gel," diye emrediyorum.

Elimi kendi eliyle kapatıp klitorisine doğru sertçe bastırıyor, kalçaları kenetlenirken dönüp doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Tüm vücudu kasılıyor, koluma yılan gibi sarılıyor, bacak bacak üstüne atıyor ve avucum amcığını sıkıca kavıyor.

Saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve boşalırken beni öpüyor, dili ıslak ve sıcak. Titriyor ve bana yapışıyor, ağzımın içinde inliyor. Boşalıyor ve boşalıyor, vücudu koluma sarılmış, her titreyen dalgada sıkıyor, sıkıyor, nabız gibi atıyor.

İşini bitirdikten sonra bile artçı sarsıntılarla seğirmeye devam ediyor. Titremenin tamamen durması uzun zaman alıyor.

Boştaki elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum, yüzü boynuma dönük. Artık kendine hiç bakmıyor; çok utanıyor.

Sonunda çözüldüğümüzde, elimi pantolonundan çekiyorum, ıslak ve kotunun dikiş yerlerinden kırmızı izlerle işaretlenmiş. Burnuma götürüp kokusunu içime çekiyorum. Sonra onu tutup tekrar öpüyorum, böylece ağzıyla tadına bakabiliyorum.

"Kontrol kimdeydi?" Boynunun arkasını bırakmadan sadece bir santim öteden bana bakmaya devam etmesini istiyorum.

Gözleri utanç içinde yere düşüyor. "Öyleydin," diye mırıldanıyor. "Benden durmamı istedin mi?"

Başını hareket edebileceği kısa sınırlar içinde sallıyor.

"Durmamı mı istiyorsun?"

Bana bakarken kirpikleri titriyor ve kalbi göğsüme çarpıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor.

"O zaman kontrol kimdeydi?"

Başını yavaşça sallıyor, gözlerimin içine bakıyor. "Emin değilim." "Sana gelmeni söylediğimde, seni zorladığım için mi geldin...yoksa istediğin için mi?"

"Başka seçeneğim yoktu," diye nefes nefese kalıyor.

Bacağım onunkilerin arasından kayıyor. Şu anda bile duramıyor - kalçama bastırıyor, alçak, acil bir inilti çıkarıyor.

Saçlarını tutuyorum ve başını hafifçe sallıyorum. "Yüzlerce seçeneğin vardı."

Ağzım onunkine iniyor, sıcak ve ateşli. Ağzının derinliklerini, dudaklarının altını, dilinin etrafını yalıyorum. Onun her parçasını, lezzetinin her nüansını tadıyorum.

"Kendine yalan söyleme," diyorum, elim saçlarında sıkıca sarılı, dudaklarım kulağına değiyor. "Tam olarak istediğin şeyi elde ediyorsun."

REMI

"W Ne tür bir doktorsun sen?"

Raflarındaki kitaplar soğukkanlı bir doktordan bekleyeceğim türden değil: *Bilinçdışı Zihin, Tranceformations:*

Nörolinguistik Programlama ve Hipnoterapi bunlardan birkaçıdır.

Dane'in gözleri kitap sırtlarında geziniyor. "Bu daha çok kişisel bir ilgi alanı." Kalbim hala hızlı atıyor. Gümüş saçlarını geriye doğru düzeltti ve şimdi ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde orada duruyor.

Beni doksan saniye önce inleyen.

Hayır, inlemekten çok daha fazlasıydı... Beynimin içini dışına çıkardı.

Kendime bakarken hiç böyle boşalmamıştım.

Rahatsız ediciydi. Tanımadığım birini kendi yüzümle izlemek gibi.

Agresif seksi sevmiyorum.

Ya da en azından ben öyle düşünmüyordum.

Ama bu, böyle bir hazzı hissetmeden önceydi.

Tüm vücudum hâlâ sıcak ve zonkluyor. Tenimin içindeki her şey sıcak bir küvet gibi, sıvı ve fokurduyor.

Dane hiç terlemedi.

Yanaklarındaki renk tonunu görmek için genelde ne kadar solgun olduğunu bilmeniz gerekir. Dudaklarının şekli kalbimi kırabilir. Gözleri koyu bal rengi. Gülümsemesi beyaz ve hınzır.

Dışarıdayken ben bronz ve sağlıklıyım, Dane ise solgun ve terliyor. Ama Geceyarısı Malikanesi'nin içinde, o canlanırken ben soluyorum.

Sanki erkeklerin muhteşem olmaması gerekiyormuş gibi muhteşem, sanki kendine has bir yaratılmış gibi.

Kasabada ondan nefret etmelerine şaşmamalı. Grimstone gibi tuhaf bir yere bile uyum sağlayamıyor.

Onun bir katil olduğuna inanmıyorum.

Belki bu beni haberlerdeki aptallardan biri yapar ama ben öyle hissetmiyorum. Tuhaf biri, hatta berbat biri. Ama onun ruhsuz bir katil olduğuna inanmıyorum. Gözleri çok canlı.

Bana tekrar dokunmasını istiyorum. Umutsuzca istiyorum. Ama bu olabilecek en kötü fikir gibi geliyor.

Bu yüzden gevezeliğe devam ediyorum.

"Bu ne için?" Dudaklarımı yalıyorum. "Hipnotizma mı?"

Dane'in ifadeleri hava durumu gibidir - bazen oluşmaları uzun zaman alır ve nasıl bittikleri nasıl başladıkları gibi değildir.

Şimdi bana baktığında, soğuk ve berrak bir sakinlikle yıkanmış öfkeli ve acı verici bir şeyin parladığını görüyorum.

"Bu bir değişiklik yapmak için."

Kelime havada asılı kalıyor, bir çan gibi titreşiyor.

Jude'a aylardır söylediğim şey buydu, *bir değişikliğe ihtiyacımız var, bir değişikliğe ihtiyacımız var...* ve beni eşyalarımızı toplayıp buraya taşınmaya ikna etmek için bana söylediği şey buydu: *Bir değişikliğe, yeni bir başlangıca ihtiyacımız var.*

Gideon'dan ayrıldım, bağlı olmayan her şeyi sattım ve işte buradayım, ülkenin öbür ucundayım, ama hala her zamankinden daha kötü kabuslar görüyorum. Hâlâ o kırmızı sesi, kulaklarımdaki baskıyı, sürekli stresi hissediyorum.

Nereye gidersen git... sen hala kendisin. "Bu neyi değiştirir?" Dane'e söyledim.

Başını bir yırtıcı kuş gibi eğerek bana bakıyor, gözlerini zar zor kırıyor.

"Duruma göre değişir. Neyi değiştirmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum..." İki elimi saçlarımda gezdiriyor, hayal kırıklığı içinde saç diplerimi tutuyorum. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Dane kıpırdamadı, gözünü kırpmadı. Üç kelimesi, saçmalıkları kesen bir cerrah bıçağı gibi.

Gölgeli ışıktaki öylece duruyor, son derece sakin. Bir dakika önce beni kukla gibi oynattı. Onu en son bacağımı kestiğimde telaşlanırken görmüştüm.

Kıskandım.

Keşke sakın ve bilinçli olabilseydim.

Keşke insanlar her fırsatta beni ezmek yerine benden korksalar.

Keşke evim temiz olsaydı, faturalarım ödenmiş olsaydı ve bırakın yarını, gelecek haftayı, bugün başıma ne geleceğini bilmediğim için sürekli bir korku hissetmeseydim...

Kalbim sanki bir sıçrama yapacakmışım gibi çarpıyor.

Ama sesim fısıltıyla çıkıyor.

"Haklısın... Hayatımın kontrolü bende değil. Ve bu beni perişan ediyor."

Bunu yüksek sesle söylemek çok ağır geliyor.

Vücudum yere batıyor gibi görünüyor ve batışım hiç durmuyor.

"Çok çalışıyorum. Ama saatler akıp gidiyor ve yatma vakti geldiğinde, yapmam gereken şeylerin listesi her zamankinden daha büyük oluyor. Bir dağ dolusu misket gibi, beş tanesini alıyorum ama üstüne on tane daha yığılıyor. Ve her şey sallanmaya başlıyor, sanki parçalanmak üzere..."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek bile endişemin artmasına ve ellerimin titremesine neden oluyor. Dane'in önünde ağlayabileceğime dair korkunç bir his var içimde ve bu olamaz çünkü zaten kendimi yeterince utandırdım.

Ama bir türlü duramıyorum.

"Sorun bende olmalı diye düşünmeye başladım. Sorun ben olmalıyım çünkü ne yaparsam yapayım düzelmiyor..."

Her şey dökülüyor. Uzun zamandır konuşacak kimsem olmadı. Gideon'a güvenemedim ve Jude'u hayatlarımızın enkazından korumaya çalışırken ona söyleyebileceğim çok şey var.

Dane kendini güvende hissediyor *çünkü* o bir yabancı. Ona ne söylersem söyleyeyim, Blackleaf'i satıp tekrar taşındığımda birkaç ay içinde yok olacak.

Yine de aramızda bir yakınlık var, bacağımdaki kesik, vücudumdaki elleri, çalınan öpücükler ve o benim en derin parçamla konuşuyormuş ve ben de onun en gerçek parçasıyla konuşuyormuşum gibi hissettiren o garip, elektrikli anlar yüzünden.

Sanki ona her şeyi anlatabilirim ve bunun bir önemi olmaz, en acı verici şeyleri bile.

Gideon'la bu şekilde konuşabilmeliydim. Ama hiç yapabileceğimi hissetmedim.

Aramızın en iyi olduğu zamanlarda bile, ne yaptığını bilmeden önce bile, hiçbir zaman tüm ruhumu paylaşabileceğimi hissetmedim. Tartışmayalım diye Gideon'a söylediklerimi sansürlemek zorunda kaldım.

En iyi ve en sıcak anlarımızı düşünüyorum. Grip olduğumda ve Gideon benimle ilgilenmek için bir iş projesini iptal ettiğinde. İspanya'daki kaleleri ziyaret ettiğimizde. Benim işe geç kaldığım ve onun Jude'u okuldan aldığı zamanlar...

Ve sonra arabasında ilk tokayı bulduğumda hissettiğim o mide bulandırıcı duyguyu hatırlıyorum. Sonra ikincisini ve üçüncüsünü.

Jude'un sesi kulağıma fısıldıyor:

Sadece görmek istediklerinizi görüyorsunuz.

"Keşke bu kadar kör olmasaydım."

Kelimeler ağzımdan çıkıyor ve havada asılı kalıyor.

Bunu söylemek istememiştim ama düşündükçe daha doğru geliyor.

Kördüm.

Etrafımda neler olup bittiğini göremedim. Ve bu çok açık olmalıydı.

Dane iç çekti. Omuzlarım çöküyor ve kendime olan güvenimi kaybediyorum. "Benim zavallı olduğumu düşünüyorsun."

"Benim adıma konuşma," diyor Dane soğukkanlılıkla. "Hiç de öyle düşünmüyordum."

"Ne o zaman?" Gizlice bakıyorum.

Yüzü, gömleğinin koyu renkli yakasının üzerinde soluk bir ay gibi süzülüyor. Elleri önünde gevşekçe kenetlenmiş, mermerden oyulmuş. Solgunluğu bu çivit rengi evin içinde çok güzel, sanki birbirleri için yaratılmışlar. Hiç böyle bir yere ait olmamıştım, kendi aileme bile.

Babam sıcak ve kendinden emin, annem büyüleyici, Jude dahi bir çocuktı... Ben ise garip bir ördektim. Hepimiz birlikteyken bu iyiydi, ama sonra ailem gitti ve tüm tuhaflıklarım kusurlara ve hatalara dönüştü...

"Bana kendimi hatırlattığını düşünüyordum."

Dane'in söylemesini beklediğim son şey buydu. Birbirimize benzediğimizi düşündüğü için göğsümde kırmızı bir zevk parıltısı belirliyor. Tam olarak ne demek istediğini merak etmekle karışık küçük bir panik.

"Bu iyi bir şey mi?" Biraz gülümsüyorum.

Dane gülmüyor. "Muhtemelen değil."

"Bir kıza nasıl iltifat edileceğini gerçekten biliyorsun."

"İstediğin bu mu? İltifat mı?"

Ağzı şehvetli ve acımasız. O kadar sakın ki, etrafındaki havanın durgunlaşmasına neden oluyor.

Başımı salladım. "Sana ne istediğimi söyledim." "Daha fazla kontrol mü?"

"Evet."

"Daha az körlük."

"Evet."

Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum. Kendimin en kırık parçalarını değiştirebilir miyim?

"Ve benden ne istiyorsun... seni hipnotize etmemi mi?" Dudakları kıvrılıyor ve gamzesi ortaya çıkıyor.

"Bilmiyorum..." Göğsümden boynuma doğru bir kızarıklık yükseliyor. "Yalancı," diyor Dane usulca. "Biliyorsun."

"Evet, o zaman," diyorum umursamazca. "Ben de bunu istiyorum."

Kafamda Dane'in gümüş bir saati sarkaç gibi salladığı, o alçak, ipeksi sesiyle birkaç kelime söylediği ve aniden soğukkanlı, istikrarlı bir sakinliğe sahip olan kişi olacağım, beynimdeki tüm delikler bacağımdaki dikişler gibi düzgün ve temiz bir şekilde dikilecek.

Ama belki de bu aptalcadır. Orgazm sonrası büyüdü düşünce, bu olmalı - amım hala zonklu, doğru düşünemiyorum.

Dane fikri reddetmiyor. Gerçekten düşünüyor gibi görünüyor, gözlerinde bir ilgi parıltısı var.

"Daha önce hiç birini hipnotize ettin mi?" diye soruyorum. Başını sallıyor. "Bir kere."

"İşe yarıyor mu?"

"Bu size bağlı."

Dane'in sesi derin, zengin ve şimdiden hipnotize edici.

Bir çekim hissediyorum, aramızda çok fazla boşluk var. Elleri bedenimdeyken ve nefesi tenimdeyken daha çok hoşuma gidiyordu.

Bana baktığında, beni tuttuğunda, o kadar yoğun ki zar zor dayanabiliyorum, ama gider gitmez tekrar geri istiyorum.

Hız trenine biner gibi yaklaşıyorum - kalbim hızla çarpmaya başlıyor, kendimi ilerlemeye zorlamam gerekiyor.

Dane'in çemberinin içine girip dirseğine dokunuyorum ve yüzüne bakıyorum.

Bana bakıp gülümsüyor. "Bu bana ilk dokunuşun."

Heyecanlanıyorum çünkü o haklı ve fark etti. Her şeyi görüyor, saklanmak yok.

Elleri kalçalarımın iniyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Elim kolunun dışına doğru ilerliyor. Ona bu şekilde dokunmak, sanki bunu yapmaya hakkım varmış gibi, cesur, yanlış ve çok ateşli hissettiriyor. Çok korkutucu, çok yakışıklı, çok yaşlı ve muhtemelen kaçık... İstemem gereken ya da başarabileceğim bir şey değil, ama lanet olsun, pazusunu hissettiğimde salyalarım akıyor...

Karınlarımız birbirine yapışıyor, kolu sırtımın alt kısmına dolanıyor. Parmak uçları kaburgalarımı okşuyor.

Bana dokunduğunda, beni içine çektiğinde gücünü, kaslarının baskısını, kan pompalamasını hissediyorum. Çok solgun ve soğuk görünüyor, ama hiç de öyle değil, yakından değil.

Çok iyi ve çok yanlış hissettiriyor.

Bu yavaş dokunuş, bir an önceki çılgınlıktan çok daha etkilidir çünkü çok daha kasıtlıdır.

Dane'in yüzü benimkine yakın. Çenemi parmaklarının arasına alıp yukarı kaldırıyor ve yüz hatlarımı inceliyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, büyülenmiş gibiyim.

Bazı insanlara ne kadar uzun süre bakarsanız, o kadar az görürsünüz. Dane'le, bağlantı hissi sadece büyür...

Kehribar rengi gözleri beni bütünüyle yutuyor. Yüzü hiç de sert değil, bu kadar yakın değil - merak ve eğlencenin, arzusun ve hatta sempatinin değişken bir tuvali.

Bir parmağını kaldırıp alınma dokunuyor. "Burada birden fazla akıl var."

Elini yüzümün yan tarafında gezdiriyor, parmakları yanağımı okşuyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde kayıyor.

"Birden fazla Remi..."

Eli vücudumda aşağı doğru hareket ederek göğsümü kavıyor. Meme ucumu yakalıyor ve çekiştiriyor, kısa bir hatırlatma ve ona eşlik eden bir sıcaklık seli.

"İstediğinizi düşünmediğiniz bir şeyi hiç istediniz mi?"

Eli daha da aşağıya, iç çamaşırımın içine kayıyor, parmakları am dudaklarımın arasından geçiyor.

"Hiç yapacağınızı düşünmediğiniz bir şey yaptınız mı?"

Beni kabaca, ıslak bir şekilde öpüyor, sevmediğimi düşündüğüm türden bir öpücük, ama ağzının tadı o kadar güzel ki...

Dili ağzımı delerken parmakları klitorisime sertçe sürtünüyor. Bir dakika önce neyin işe yaradığını çözdü ve şimdi parmaklarını en yumuşak, en süngerimsi, en ağrıyan yere doğru bastırıyor.

"Kim sorumlu?" diyor, dudakları nemli, dolgun ve sıcak bir şekilde dudaklarıma değiyor. "Sen kontrolden çıktığında sorumlu kim?"

Vücudum zonkluyor, kan beynime hücum ediyor.

"Bilmiyorum. Hiç kimse, sanırım."

Dane usulca güler. "Keşke bu doğru olsaydı."

Ağzımı yalıyor ve sonra kendi dudaklarından benim tadımı yalıyor.

"Tadın bal gibi. Ve bu..." Dilini alt dudağımdaki halkaya sürtüyor. "Bunu sevdim..."

Dudağımyı ağzına alıp nazikçe ısırırken, parmakları klitorisimde büyük, sıcak, eritici vuruşlar yapıyor.

Bu his bir savaş davulu gibi yükseliyor.

Fırtınada körlemesine ilerlemekten yoruldum.

Güç istiyorum, değişim istiyorum, yelkenlerimde rüzgar istiyorum.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözlerim açıkken onu bir kez usulca öpüyorum. "Gerçekten beni hipnotize edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerimin içine bakıyor, sanki tüm evreni kafamın içinde, dokunabilecek kadar yakınımda görebiliyormuş gibi.

"Hadi öğrenelim."

Aynı koltukta yüz yüze oturuyoruz, bacaklarımız gevşekçe çapraz.

Dane, "Ellerinizi avuç içleriniz tavana bakacak şekilde uzatın ve gözlerinizi kapatın" diye talimat veriyor.

Ellerimi uzatıyorum, parmaklarımı hafifçe kavuşturuyorum, kirpiklerim hafifçe yanaklarıma dayanıyor. Dane'in etrafında gözlerimi kapatmak bile bir güven eylemi gibi geliyor.

Parmak uçları kollarımın iç kısımlarına, dirseklerimin hemen altına geliyor.

"Derin bir nefes alın..." diyor, "...ve bırakın."

Nefesimi verirken parmakları ön kollarımdan aşağı kayıyor ve avuç içlerimden geçerek parmak uçlarıma kadar uzanıyor. Hareket pürüzsüz ve dokunsal, nefesime göre zamanlanmış.

"Nefes al..." diyor, "...ve dışarı...."

Parmakları her nefes verişimde kollarımda iz bırakıyor.

Tenim onun dokunuşuyla kıvılcımlanıyor. Nefes ve his bir ve aynı ve havanın gittiği her yere his de gidiyor.

Sesi artık karşımda değil. Kulaklarımda iki taraflı yankılanıyor. Beynimin içinde süzülüyor.

"Derin nefesler... derin nefesler... her şey siyah... okyanusu gör, etrafın siyah ve boş, gözlerinin önünde..."

Elleri şimdi omuzlarımda, sıcak ve ağır, beni aşağı çekiyor.

"İçine çek... onu kucakla... kafanın içinde ve her yerinde..."

Kanepenin minderlerine daha da gömüldüğümü hissediyorum. Ben de geriye düşüyor olabilirim, her şey yumuşak ve karanlık, üstte, altta, arkada...

"Bırak... bırak ve sürüklen... ve sesimin sesini dinle..."

"UYANMIŞSIN."

Göz kırpıyorum.

Dane kanepede bağdaş kurmuş, yüzüme bakıyor.

Odadaki havayı bir havuzdaki su gibi hissedebiliyorum. Dane konuştuğunda, ses dalgalar halinde süzülüyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Olağan duyguların çoğunu yaşamıyorum. Mutlu hissetmiyorum. Üzgün hissetmiyorum. Stresli bile hissetmiyorum - o sürekli kırmızı ses kayboldu, tıpkı gidene kadar tam olarak tanımadığınız bir uğultu gibi.

"Kendimi hafif hissediyorum," diyorum sonunda. "Temiz."

Hafiflik bedenimden kaynaklanmıyor. İçimde ve her tarafımda, sanki şeffaflaşmışım gibi. Her yerde aynı anda bir durgunluk hissi, sanki dünya nefesini tutuyormuş gibi.

"Bana ne yaptın?"

"Ben hiçbir şey yapmadım." Dane'in gamzesi parlar. "Yaptın."

Dane'in evinden çıkıp çitlerine bakmadan Bronco'ya bindim. Göstergedeki saat 10:40'ı gösteriyordu. Akşam 7:00'de geldim.

Gökyüzü uçsuz bucaksız siyah bir okyanus. Gün batımının bir anını bile hatırlamıyorum.

Telefonumda iki cevapsız arama ve on dört okunmamış mesaj var.

EMMA

Şenlik ateşi Crow Plajı'nda. Fog Cutter'a yakın bir yere park ederseniz, merdivenlerden inebilirsiniz. Muhtemelen saat 10 gibi orada olurum!

TOM

Şenlik ateşi için seni almamı ister misin? İstersen

şimdi oraya gidiyorum.

Burada bir sürü insan var, tonlarca bira var, bir şey getirme konusunda endişelenmeyin

Sadece kontrol ediyorum

EMMA

Geldiğinde beni ara! Su kenarındayım.

TOM

Burada senin için bir içki var. Muhteşem bir gece.

Neredesin?

Umarım yakında gelirsin.

JUDE

Lütfen kızıl saçlı amip'e cevap verir misiniz, şu anda bana mesaj atıyor.

TOM

Acele et güzelim, bekliyorum.

JUDE

Eğer bana yanlışlıkla bir penis resmi gönderirse, seni asla affetmem.

EMMA

Üzgünüm, Tom'un telefonuna el koydum. Ve anahtarlarına.

Umarım yoldasınızdır :)

Motoru çalıştırdım, acaba sürebilir miyim diye merak ediyordum. Tam olarak başım dönmüyor. Sadece garip hissediyorum.

Bu his eve dönene kadar devam eder. Karanlıkta Blackleaf beliriyor, bir canavar gibi tüylü, çatısı soyulmuş boyası ve sarkan panjurlarıyla bir sırt gibi kambur. Ernie'nin atölyesi evin arkasında duruyor, neredeyse büyümüş bahçenin içinde kaybolmuş.

Motoru kapatıyorum ve karanlık arabada oturuyorum. Gürültü olmadan, kulaklarıma yeniden ağır bir huzur yerleşiyor. Camları açıyorum, çıplak tenimde serin havayı hissediyorum. Nemli toprakta şişen balkabaklarının kokusunu alabiliyorum.

Jude kolunun altına sıkıştırdığı bir demet kitapla evin arka kapısından çıkar. Avluyu geçiyor, bahçeden geçiyor ve çalışma kulübesinin içinde kayboluyor.

Bir dakika sonra tekrar ortaya çıktığında elleri boştu.

"Hey!" diye sesleniyorum avludan. "Kulübedeki eşyaları temizliyor olman gerekiyordu, içeri taşımam değil."

Kedi gibi zıplıyor. "*Yapma* bunu!"

"Hak ettin, her zaman bana gizlice yaklaşıyorsun."

Soğukkanlılığını geri kazanması sadece bir anını alıyor. "Sözleşmeli köleliğin bitti mi?"

"Evet."

Ona bugün Dane'in çiti üzerinde çalışmadığımı söylemedim. Ona öpücükten de bahsetmedim. Genelde Jude'dan hayatımı kurtaracak bir sır saklayamam ama Dane'le durum farklı. Aramızda neler olduğunu açıklayamıyorum çünkü kendim de anlamıyorum.

Jude bir şeylerin şüpheli olduğunu anlayabilir. "Ne oldu sana böyle? Tuhaf görünüyorsun."

Omuz silkiyorum. Hareket tuhaf geliyor, sanki ben icat etmişim gibi.

"Kıyafetlerimi değiştireceğim." Ağzımdan çıkan kelimeleri sanki başka biri söylüyormuş gibi duyuyorum. "Şenlik ateşi partisine geliyor musun?"

"Sikeyim hayır." Jude kaşlarını çatar.

Yine omuz silktim. "Sen bilirsin."

Ayaklarımı kaldırmak için ne kadar çaba harcadığımı fark ederek evin içine giriyorum. Yürüme hareketi artık otomatik hissettirmiyor. Kalp atışlarım

artar. Kasın, bir elin süngeri sıkması gibi kanı sıktığını hissediyorum.

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum. "Ne yaptın sen?"

Dane'le mi yoksa kendimle mi konuştuğumu bilmiyorum. O adamı kafamın içine davet ettiğim için delirmiş olmalıyım.

Ne düşündüğümü bilmiyorum. Beni tekrar tekrar ona çeken, kendime zarar veren bir dürtü olmalı.

Ana girişte doksan altı kiremit ve ikinci kata çıkan on altı basamak var, ancak sadece otuz dokuz korkuluk var - biri eksik. Avizeler pirinçten yapılmıştır ve duvar kağıdındaki kuşlar ispinozdur...

Gözlerim her yere dalıyor, her şeyi sayıyor. Kalbim çok hızlı atıyor.

Odama çıkan ikinci merdiveni de tırmanıp kendimi yatağa atıyorum, kulaklarımı kapatıp gözlerimi kapatıyorum.

Başımı tekrar kaldırdığımda her şey normaldi. Oda karanlık ve serin. Sessizlik sadece sessizlik.

Telefonum yatağın yanında çalışıyor:

EMMA

Seni rahatsız etmek istemem ama çok eğlenceli şeyleri kaçıyorsun.

Başparmaklarım ekranda hareket ediyor. Yazıyorum, fikrimi değiştiriyorum, sonra bunu gönderiyorum:

Şimdi
gidiyorum.

Emma'nın tepkisi anında oldu:

Evet! Kızını buraya getir!

Telefonumu cebime sokarken gülümsüyorum. Bir partide başka bir sıcak beden olarak bile olsa istendiğini hissetmek güzel.

Gardıropta asılı altı parça giysiyi gözden geçiriyorum, "en güzel" olduğunu düşündüğüm gömleği çıkarıyorum, yani üzerine boya bulaşmamış ya da görünür delikler yok. Aynı şey kot pantolonum için söylenemez.

Saçımı tarıyorum, biraz göz kalemi ve dudak parlaticısı sürüyorum ve Jude'un kolonyasından sıkıyorum. Kırık aynada, lamba ışığında oldukça iyi görünüyorum.

Jude bahçede, dirseğine kadar motor parçalarına batmış durumda. "Gelmek istemediğine emin misin?"

"Hayır, teşekkürler." Tüm ağırlığını İngiliz anahtarına vermiş, paslı bir vidayı gevşetmeye çalışıyor. "Bu şeyin sorunsuz çalışmasını sağlayacağım." Benim kardeş olur inanılmaz üretken ne zaman o daha çok nefret ettiği bir şeyden kaçınmak.

"Çok geç kalma."

"Sana da," diyor ve bana bir bakış atıyor.

Tamam, tamam, mesaj alındı.

Yüzüncü kez kendime ona bebek gibi davranmayı bırakmam gerektiğini hatırlatıyorum. Gerçi ara sıra bir yetişkin gibi davransa bu çok daha kolay olurdu.

Yirmi yaşında, kendime hatırlatıyorum. Artık çocuk değil.

Ve ilk kez, lamba ışığında ona bakarken, bunu gerçekten görebiliyorum.

REMI

T Grimstone'a doğru yol almak tanıdık ve rahatlatıcı olmaya başladı - dar, çoğunlukla boş yollar her iki tarafta da yüksek ormanlarla çevrili.

Fog Cutter dışında Ana Cadde'deki tüm dükkanlar kapalı bar ve Monarch oteli. Emma'nın önerdiği gibi barın önüne park ediyorum, ardından kayalıkların içine inşa edilmiş ahşap basamaklardan oluşan uzun merdivenden aşağıdaki siyah kumlu plaja iniyorum.

Grimstone ismi konusunda Dane'e takılmıştım ama haklıydı; daha karanlık, daha yasaklayıcı bir plaj görmemiştim. Mürekkepli kayalıklar, siyah elmaslar gibi parıldayan düz kumlara doğru dik bir düşüş oluşturuyor. Dalgalar deniz mağaralarının karanlık boşluklarına hücum ediyor, tıslayan bir sesle tekrar geri çekiliyor.

Şenlik ateşi kumsalın çeyrek mil aşağısında alev alev yanıyor, etrafı uzun gölgeleri kumların üzerinde pelerin gibi iz bırakan figürlerle çevrili. Gürültü ve kahkahalar beni korkutuyor ve bir an için geri dönüp eve gitmeyi düşünüyorum.

Sonra Emma'nın parlak turuncu kafasını görüyorum ve o da dönüp beni görüyor. "Bu Remi mi? Buraya gel, seni herkesle tanıştırmak istiyorum!"

"Herkes", Grimstone çevresinde yaşayan ve çalışan yirmili ve otuzlu yaşlardaki gençlerin rengarenk bir karışımına dönüşür. Yarıları birbiriyle karmaşık ve kafa karıştırıcı şekillerde akraba gibi görünüyor. Aldous ve Amy siyah saçlı ikizlerdir ve her ikisi de yeni tatil köyünde çalışmaktadır - Aldous kapıcı, Amy ise hizmetçi olarak. Bu durum, kasabanın hemen dışındaki benzin istasyonunda çalışan, Emma ve Tom'un esmer ve asık suratlı kuzenleri Corbin'i rahatsız etmektedir.

"Kimse bu parazitler için çalışmamalı."

"Bir yerde çalışmam gerekiyor," diyor Amy kızgınlıkla, "ve Monarch işe almıyordu."

"Seni işe alırdım," diyor Selina, otelin yanındaki dövme salonunun sahibi, yumuşak esmer, hışırtılı sesli bir kadın. "Ama sadece yaz için. Kışın bunu yapamam."

"Cadılar Bayramı'ndan sonra kovuldum," diyor kız kardeşi Helena asık suratla. Helena tarot dükkanında fal bakan kıvrımlı bir sarışın ve Corbin'le bir bağlantısı var gibi görünüyor, ancak akraba mı yoksa eskiden birlikte mi yatıyorlar anlayamıyorum - Corbin Helena yokmuş gibi davranırken Helena ona dik dik bakmaktan vazgeçmiyor.

Teneke bir hoparlörden müzik çalıyor. Sahilin ilerisinde insanlar dans ediyor ve voleybol oynuyor.

Tom o kadar sarhoş ki bana mesaj attığını hatırladığını bile sanmıyorum.

"Remi!" diye bağırır, bardağını o kadar coşkuyla kaldırır ki birasının yarısı kolundan aşağı dökülür. "Nereden çıktın sen?"

"Yarına kadar yokmuş gibi davran." Emma Tom'u omuzlarından tutup çevirdi ve fiçilerin olduğu yöne doğru itti. "Yaratmak istediği izlenim bu değil."

"REMI!" Tom omzunun üzerinden bağırıyor, ama Emma onu sadece iki adım öteye itmeyi başarmış. "Bira pongu oynamak ister misin?"

"Masa kırıldı," diye hatırlatıyor Emma ona.

"Masayı kim kırdı?"

"Sen yaptın."

"NE?"

"O genellikle..." Emma iç geçiriyor, yüzündeki turuncu kıvrıcık saçı üflüyor. Bu Tom'un kıvrıcığı; başını Emma'nın omzuna yaslamış, ağırlığının çoğunu ona taşıtıyor. "Aslında çoğu zaman böyle."

Tom, Emma'nın çenesini başparmağı ve işaret parmağı arasında tutuyor ve onu konuşturuyormuş gibi oynatıyor. "*Ben Emma'yım ve kızgınum...*"

Onu kumlu battaniye yığınının içine iter. Tom'un birasının geri kalanı havada uçar ve Corbin'in kucığına düşer. Corbin ayağa fırlar ve yumruklarını kaldırır. Helena Corbin'i arkadan yakalar ve Emma kendini sarhoş kuzeninin üzerine atar. Corbin kurtulur ve kaos başlar.

Yirmi dakika sonra, Tom güvenli bir yere kapatıldıktan ve Corbin Helena'yla birlikte karanlığın içinde kaybolduktan sonra Emma geri dönüyor, çizik içinde, kirli ve berbat bir ruh hali içinde. Ona Tom'un hırpalanmış mavi soğutucusundan bir elma şarabı uzattım.

"O kış," diyor, içkisini yudumlayıp bir tane daha alıyor. "En azından bunu yapabilir."

"Ben zaten üç tane içtim."

Emma gülüyor. "Umarım yapmışsındır."

İkizler ve Selina ile sohbet ediyordum, hepimiz ateşin etrafındaki hafif ıslak odun kütüklerinin üzerinde oturuyorduk.

Emma parmak eklemlerini burnunun altına sürtüyor. "Ona neden yardım ettiğimi bile bilmiyorum. Corbin'in onu onuncu kez dövmesine izin vermeliydim."

"Çünkü onu seviyorsun," diyorum elma şarabımdan bir yudum alarak. "Her şeye değer gibi görünüyor."

"*Hm,*" diyor Emma, *belki, belki de değil* gibi bir tonda.

"Kim o?" Amy ikizine mırıldanır.

Uzun boylu, zayıf, geniş omuzlu, bir şişe şarabı yudumlayan bir figür kumsaldan aşağı inmektedir. Hareket tarzındaki bir şey daha yaklaşımdan fark edilmemi sağlıyor. Kalbim iki kat hızlanıyor.

Selina gözlerini kısarak kuma bakıyor. "Bu gece doktoru mu?" Emma, "Onun burada ne işi var?" diye mırıldanıyor.

Dane şenlik ateşine doğru yürür ve şarabından uzun bir yudum alır. Yalınayaktır, pantolonu inciklerine kadar kıvrılmıştır, ayakları kumlu ve nemlidir. Gümüş telli saçları rüzgârda savruluyor, yüzü güzelce sert, gözleri karanlık ve hafif deli.

"Merhaba Remi." Diğer herkese başıyla selam verir.

"Merhaba, Dane." Sesim gergin ve endişeli çıkıyor. Her nasılsa, kendi evinden uzakta daha da korkutucu oluyor.

Emma bana "*Sürprizlerle dolu değil misin?*" der gibi bakıyor.

Dane'e attığı bakış çok daha az dostça.

Herkes ona gizlice bakıyor, dans ediyor olması gereken insanlar bile.

Buna alışmış ya da umursamıyor, gözlerini yüzümden ayırmıyor. "Bir içki ister misin?" Şarap şişesini uzattı.

Şişeyi ondan almak için kumu geçiyorum. Şişenin kenarı ağzından ıslanmıştı. Şarapla birlikte dudaklarının da tadını alıyorum. Ben yutarken beni izliyor. Herkes izliyor.

"Teşekkürler."

Şişeyi geri alıyor, parmakları benimkilere dokunuyor.

Başka kimse konuşmuyor.

Gerginliğe dayanamıyorum.

"Emma'yı tanıyor musun?"

Ağzımdan kaçırdım.

"Tanıyorum."

Dane ve Emma selamlaşmadan çok bir onaylama gibi olan bir bakış alışverişinde bulunurlar.

Fuuuuuuck, bundan nefret ediyorum.

Aldous kurtarmaya gelir. "Ben Aldous," diyor. "Ve bu da kız kardeşim Amy."

Amy, bir anakondaya ilk kez dokunuyormuş gibi hayranlık ve tiksinti karışımı bir duyguyla Dane'in elini sıkar.

"Bu Selina," diyor Aldous.

Selina elini kaldırıyor. Dalgaların sürüklediği odun kütüğünün üzerine tünemiş, ateşin ışığı yüzünde dans ediyor, saçları çıplak omuzlarının etrafında hafifçe dalgalanıyor. Dane'e bir anakonda gibi değil de, derin bir vadinin üzerinde fermuarlı bir halat gibi bakıyor ve riske girmeyi düşünüyor.

Corbin arkasında mutsuz bir Helena ile geri döner.

"Selam, Dane." Başını sallıyor.

"Corbin." Dane başını sallar.

Helena, Corbin'e sitem dolu bir bakış atarak kendini tanıtır. Corbin onu görmezden gelir, çünkü o konuya geri dönmüştür.

Corbin burada olduğu için gerginlik azaldı, Dane'i gruba alışılmadık ama hoş karşılanmayan bir eklenti olarak kabul etti. Sadece ben varken yeterli değildi.

Sohbet yeniden akmaya başlar. Corbin ve Aldous birer yeni içki alırlar.

Yapacak bir şey olsun diye Dane'den şarabı alıyorum. Ve aramızdaki bu bağ hoşuma gittiği için Dane şarabını Amy ya da Selina ile paylaşmıyor. Sadece benimle paylaşıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kimsenin beni dinlemediğini hissettiğimde soruyorum. "Seni kontrol ediyorum." Gözlerimin içine baktı.

Bunu saklamamasını seviyorum. Rol yapmaya çalışmıyor. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Bana geleceğini söylemiştin."

Omurgam soğuyor.

Ona bunu söylediğimi hatırlamıyorum.

Bugün onun evinden hiçbir şey hatırlamıyorum.

Bu beni çok korkutuyor ama aynı zamanda içimde derin, karanlık bir heyecan hissettiriyor.

Ne halt ettik biz?

Tadı ekşi ve pahalı olan şaraptan büyük bir yudum alıyorum ve ağzımı elimin tersiyle siliyorum. "Bana ne yaptın ki sen?"

Dane eğleniyor. "Tam olarak istediğin şeyi yaptım."

"O zaman nasıl oluyor da hatırlayamıyorum? Ve neden şimdi kendimi garip hissediyorum?"

İlgiyle başını eğiyor. "Nasıl garip? Neler yaşıyorsunuz?" "Her şey gürültülü, parlak ya da ..." Parmaklarımı

Şakaklarımdaki gerginlik işaretleri. "...eskisi gibi görünmüyor."

"İlginç." Dane çene mi kaldırıyor ve sanki göz bebeklerimi kontrol ediyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Her dokunuşumuzda sıcaklığı beni şaşırtıyor.

Gitmesine izin verdiğinde, Emma'nın ateşin diğer tarafından izlediğini görüyorum.

Selina da bizi izliyor, daha az belirgin olsa da.

"Kafamı mı siktin?"

"Belki," diyor Dane. Ateş ışığı gözlerini ertiyor ve teninde titreşiyor.

"Belki mi?"

"Zihninize bir öneride bulundum."

"Ne?"

"Bu sadece bir öneriydi; kabul etmek zorunda değilsin. Ama sen kabul etmişsin gibi görünüyor."

Kalbim göğsümde çırpınıyor, çok küçük bir kutuda yumurtadan çıkan binlerce panik kelebek gibi.

"Ne önerisi?"

Dane şarabı alıyor ve uzun, yavaş bir yudum içiyor. Hafifçe gülümsüyor ve her şey plana uygun gidiyormuş gibi memnun görünüyor. "Bunu diğer aklına söyledim."

Şarabı geri aldım. "Sen delisin."

Omuz silkiyor. "Doktorunuzu daha iyi araştırmalıydınız. Yelp'te berbat yorumlarım var."

"Sen benim doktorum değilsin."

"Oh, kesinlikle hayır- ya da daha önce yaptığımız şey çok daha yasadışı." "Hangi kısmı?"

"Elim pantolonumun içinde kısmı. Ve belki geri kalanı da - ben bir doktorum, avukat değil."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sarhoşken çok komik oluyorsun."

"Çakırkeyif olduğumda komik oluyorum, sarhoş olduğumda ise hüzünlüyüm." "Yani, sadece çakırkeyif misin?"

"Evrenin ölümü hakkında konuşmaya başladığımda sarhoş olduğumu anlayacaksın."

"Tüm evren mi?" Çakırkeyif olmalıyım çünkü kıkırdıyorum. "Bu çok duygusal."

Dane omuz silkiyor. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Emma beni buraya davet etmişken sadece Dane'le konuşarak muhtemelen kabalık ediyorum. Yine de Dane'e hançer gibi bakarken onu konuşmaya dahil etmek zor.

"Özür dilerim, uh-"

"O mu?" Dane'in başını çevirmesine gerek yok; Emma'nın tam olarak nerede oturduğunu biliyor. "Buralarda bu normaldir." Duraksadıktan sonra, "Kasabada hakkımda dedikodular var." dedi.

"Evet. Bazılarını duymuş olabilirim."

"Öyle mi?" Şarabı alarak bana baktı. "Merak ettim."

Tek söylediği bu. Söylentilere inanıp inanmadığımı sormuyor ve benim de bir şey söylemeye cesaretim yok.

Bir yanım bilgi almak için yanıp tutuşuyor, ama diğer yanım da onun soğukkanlılığına hayranlık duyuyor, sanki bakışlar ve fısıltılar ona dokunamıyormuş gibi.

Karını sen mi öldürdün?

Eğer yapmadıysa, bu çok saldırganca. Eğer yaptıysa, bunu kabul etmeyecektir.

Hiçbir şey ne kadar berbat bir hale geldiğimin zar atma isteğimden daha büyük bir kanıtı olamaz.

Jude'la çıkmak genç bir anne olmak gibiydi. Asi bir motosikletli erkek arkadaş dönemim hiç olmadı, güvenli seçimlere sadık kalmak zorundaydım.

Dane ile ilgili her şey, yanıp sönen ışıklar ve sirenlerle birlikte dalgalanan kırmızı bir bayraktır.

Ama aynı zamanda parlak, yakıcı ve çılgınca tahrik edici hissettiriyor, her zamanki içgüdülerimin tam tersi.

Gideon güvende görünüyordu ve bakın nasıl sona erdi.

İçimden manik bir kahkaha yükseliyor. Sahte bir iyi adamdan olası bir katile mi dönüşüyorum?

Jude ne derse desin, o kadar kötü bir karakter yargıcı olamam.

Selina bizi izlemekten vazgeçiyor ve ters şapkalı kaslı bir adamla dans etmek için açık kumlara doğru ilerliyor.

Dane onlara bakar, sonra kararlı bir şekilde uzaklaşır.

Dans edip etmediğini merak ediyorum. Dans etmesinin imkanı yok gibi görünüyor, ama aynı zamanda bu konuda gerçekten iyi de olabilir. Ellerini belime koyduğunda, zaten dans ediyormuşuz gibi hissediyorum.

İyi bir dansçı değilim ama Dane'i ateşin aydınlattığı kumlara çıkarma isteği karşı konulmaz.

"Dans etmek ister misin?"

Dane başını kaldırıyor, irkilmiş, sanki sormamı beklemiyormuş gibi. Ağzı açılıyor ve sonra başını sertçe sallayarak "Hayır" diyor, kaba ve agresif bir şekilde ve başka tarafa bakarak.

Reddedilme bir tokat gibi çarptı.

Bir an önce sıcak ve rahattık, ateşin yanında birbirimize yakın duruyorduk. Her şey kolay ve doğal geliyordu.

Şimdi ne diyeceğimi ya da yüzümü nasıl tutacağımı bilemiyorum. Önemli bir şeymiş gibi görünmek istemiyorum ama beklediğimden çok daha fazla acıdı ve şimdi kafam karışmış durumda ve gözlerimi kırıştıyorum.

Dane rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Elindeki şarap şişesini çeviriyor ve söyleyecek başka bir şey bulmuş gibi ağzını tekrar açıyor.

Çok geç-Emma kolumu tuttu. "Gel benimle dans et."

Belki dinliyordu, belki de yüzümdeki ifadeyi gördü.

Beni kumların üzerine çekmesine izin verdim, bedenim müzikle akılsızca hareket ediyordu.

Emma ellerini omuzlarıma koyuyor, yakın dans ediyor. İyi bir dansçı, kumda yalınayak, saçları ateşten daha parlak.

Dane bizi izliyor.

"Onu nereden tanıyorsun?" Emma kulağıma yakın mırıldanıyor. "Evi benimkinin hemen yanında."

Dönüyor, böylece arka arkaya dans etmeye devam ediyoruz. El ele tutuşana kadar parmakları bileğimden aşağı kayıyor. Başını benimkine yaslıyor. "Onun yanında dikkatli olmalısın."

Nedense burası ateşin yanındakinden bile daha sıcak - çok fazla sıcak beden birbirine yaklaşmış.

Dane kollarını göğsünde kavuşturmuş bizi izliyor.

Emma arkama dönüyor, ellerini kalçalarıma koyuyor ve ona bakıyor. Sanki onunla alay ediyor.

"Kafayı yemiş," diyor kulağımın dibinde. "Tehlikeli."

Dudaklarımı zorlukla kıpırdatarak fısıldıyorum, "Karısı hakkındaki söylentiye duydum."

Emma gözlerini Dane'e kilitledi. "Bu bir söylenti değil. Onu o öldürdü."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü." Emma beni döndürüyor ve hafifçe sallanırken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Lila benim arkadaşımdı ve onun yalan söylediğini biliyorum."

Şu anda Dane'den uzağa bakıyorum ama yine de söylediğimiz her şeyi bildiğinden eminim.

"Ne oldu?"

"Evlerinin yanındaki nehirde boğulduğunu söylüyor." Emma elimi tutup beni döndürüyor, parmakları kolumun arkasından omurgama doğru kayıyor.

"Buna inanıyor musun?"

"Hayır." Bir iç çekişle çıktı. "Pek sayılmaz."

Ağır bir kol omuzlarıma dolanarak beni irkiliyor. Tom'un sıcak, içkili nefesi yüzümü yıkıyor.

"Eğer biriyle dans edeceksen, bu ben olmalıyım... Seninle ilk ben tanıştım." "Teknik olarak, onunla ilk ben tanıştım," diyor Emma.

Kolundan kurtulamıyorum. Başımı eğip gizlice Dane'e bakıyorum.

Gitmiş, boş şarap şişesi kumun üzerine bırakılmış.

DANE

I Şenlik ateşinden eve döndüğümde uyuyamıyorum ve ertesi gün daha da kötü oluyor. Tom'un kamyonetinin gürültüyle geçip gitmesini bekliyorum, Remi'nin evinde olabileceği düşüncesiyle kendime işkence ediyorum, belki de

partiden sonra onunla eve gelseydi bütün gece orada olurdu.

O şekilde gitmemeliydim ama o havuç kafalı heriflerin etrafını sarmasına dayanamadım. Kulağına fısıldamalarına.

Emma beni hiç sevmedi. Tatlı görünüyor ama sahiplenici.

Şimdi de Remi'ye yapıştı, ne şans ama. Görünüşe göre, aynı kadın zevkine sahibiz - Emma ve benim başka hiçbir ortak noktamız yokken kim düşünebilirdi ki?

Görünüşe göre Remi ve Lila da öyle ama beni ve Emma'yı içine çeken bir şeyler olmalı. Çünkü işte buradayım, yine yanlış kadına takıntılıyım ve yine korkunç kararlar veriyorum.

Sadece zorlayıcı bir seks olması gerekiyordu. İşin içinde duygu yoktu.

Öyleyse neden evimin ana katında volta atıp pencereyi izliyorum? Tom sonunda kamyonetiyle tek başına ve bok gibi görünerek geçti,

Bu da beni biraz neşelendiriyor. Umarım Remi öğleden sonra ikiye kadar işe gelmediği için kızmıştır.

Saat yedide benim evimde olacak.

Sanki gelmemeye çoktan karar vermiş gibi endişeli ve neredeyse kızgın bir şekilde saatlerin geçişini izliyorum.

Ona ne söylediler?

Önemli değil. Emma, Remi'nin kulağını zehirle doldurmadıysa, başka biri dolduracak. Bu sadece bir zaman meselesi.

Hepsinden nefret ediyorum, şu lanet ikiyüzlülerden.

Remi geri gelmeye devam ettiği sürece fark etmez.

Saat 7:04'te, Pavlov'un köpekleri gibi beklediğim o tanıdık motor tıkırtısını duyuyorum, ağzımdan salyalar akıyor. Verandaya çıkıyorum çünkü beni beklerken görmesi umurumda değil.

"Üzgünüm geciktim." Remi arabasının kapısını çarparak kapalı kalmasını sağlar. "Tom susmak bilmedi."

Verandaya geçiyor ve bagajdan alet çantasını bile almadan bana katılıyor. İş için giyinmiş ama tüm dikkatini güneşin kavurduğu meyve bahçesindeki yarı sabit çite değil, evin serinliğine yöneltmiş.

Ben de oraya gitmek istiyorum.

Ona bakıyorum, gülümsemeden. "Bunu beni kıskandırmak için mi söyledin?" Çenesini yukarı kaldırıyor, o kara kaşları neşeyle oynatıyor.

"Duruma göre değişir... İşe yaradı mı?"

"Hayır." Saçlarından bir tutam yakalıyorum ve küstah ağzını öpüyorum.

"Ama sadece zaten kıskanç olduğum için."

Kapıyı açıyorum ve ev ikimizi de yutuyor.

"SANA NE DİYOR?" Dudaklarım dudaklarında, ellerim vücudunda geziniyor. "Evinde yalnız mısın?"

"Daha çok ona alet vermemi sağlamaya çalışıyor." Gülüyor ve kollarımda titriyor, heyecan ve dehşet içinde. "Ama benim de yapmam gereken işler var."

Dudakları boynumda, çenemde... Ağızlarımız sıcak, ıslak ve saldırgan bir öpücükle buluşuyor. Dudakları benimkilere karşı dolgun ve sert; sanki bunun için yaratılmışlar gibi tüm parçalarımız aynı hizada.

Onu daha önce hiç öpmediğim gibi öpüyorum, sanki onu özlemişim gibi. Sanki bütün gün onun hissini ve kokusunu düşünüyormuşum gibi.

Var, lanet olsun var... Neden saklayayım ki?

Yaklaştığım andan beri Remi'nin peşindeyim. Ondan etkilendim ve sadece biraz değil.

Bana bakıyor, o geniş mavi gözleri kuşkulu. "Gerçekten kıskanıyor musun?"

"Tabii ki öyleyim." Boynunun yan tarafını ısırđım. "Seni istiyorum. Ve onun sana sahip olmasını istemiyorum."

Ya da o küçük Emma sürtüğü.

Remi'yi çevirip göğsüme doğru yatırdım ve bir elimle bileklerini arkadan tuttum. Diğer elimi onun çaresiz bedeninde dolaşmak için serbest bırakıyorum...

Bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?

Neden onu en çok esir aldığımda seviyorum?

Remi bende karanlık şeyler yapma isteğı uyandırıyor.

Karanlık dürtüler, karanlık dürtüler.

Kokusunda bir şey var, onu tuttuğumda baharatlı ve keskin bir hal alıyor, ateş tutuşmadan önce bir tutam duman...

"Sana dokundu mu?" Elim çıplak belinde, üstüyle kot pantolonu arasındaki boşlukta kayarken söylüyorum.

Remi'nin nefesi dar ve hızlı geliyor, midesi parmaklarımla altında çırpınıyor.

"Peki ya yaptıysa?"

Heyecanla karışık bir fısıltı gibi. Göğüs uçları gömleğinin önünden sertçe görünüyor.

Kulağına homurdanıyorum, "O zaman aşırı kıskanç olurum... ve belki biraz da kızgın..."

Remi'nin vücudu hareketsiz kalır.

"Peki kızgın olduğunuzda ne oluyor?"

Elim kaburgalarından yukarı kayıyor, parmaklarım göğsünün yumuşak kıvrımında dans ediyor.

"Size yardım etmek için yaptığım onca şeyden sonra... Bunun bir cezayı hak ettiğini düşünebilirim."

"Oh..." Duraklıyor, kalbi parmak uçlarımla altında bir kuş gibi, "...Ne tür bir ceza?"

Sırtı kavisli, kıcı kalçalarıma doğru bastırıyor. Sertliğini hissediyor ve kıcı biraz daha yukarı kayıyor, böylece uzunluğum tam yanaklarının arasına düşüyor.

Vücudu bunu istediğini düşünüyor.

Ama onun da beyni gibi hiçbir fikri yok.

Remi biraz dönüyor, böylece göğsü elime kayıyor. Boynuma yakın, "Dün gece beni öpmeye çalıştı..." diye mırıldanıyor.

Onu sertçe geri çeviriyorum.

"Ona izin verdin mi?"

Bana bakıyor, yüzünde korku ve hayranlık savaşıyor. "Bir dakikalığına. Onu itmeden önce."

Öfke ve kıskançlık o kadar güçlü ki, pantolonumu indirsem aletim bir demir çubuk gibi kızaracakmış gibi hissediyorum.

"Üstünü çıkar."

"Ne?"

Tekrar söylüyorum, yavaş ve kararlı bir şekilde: "Üstünü çıkar."

Bana bakıyor, sonra kollarını kavuşturuyor, gömleğinin altından tutuyor ve başının üzerine çekiyor.

Minik göğüslerinin altı çıplak, gümüş halkalarla delinmiş. Altta bir kıvrım oluşturacak kadar et var ve sol göğsünde çikolata lekesi gibi bir ben var. Meme uçları sert ve kahverengi ve göğüslerinden dışarı doğru çıkıyor, bu minik göğüslere tamamen mükemmel olmaları için gereken her şeyi veriyor.

"Ellerini arkada tut."

Remi ellerini sanki hâlâ tutuyormuşum gibi sırtının alt kısmında birleştiriyor. Bunu son seansımızda fark ettim - itaat etmeyi seviyor. Anne ve babasıyla sorunları olan bir kız bu, onu ortada bırakan ebeveynlerini memnun etmeye çalışıyor.

Burada değiller.

Ama öyleyim... ve memnun olmayı seviyorum.

Sol göğsüne yukarı doğru sert bir tokat atıyorum. Güzelce zıplıyor, küçük kahverengi meme ucu acı verici bir şekilde dikleşiyor, avucumun şeklindeki soluk pembe iz bir kelebek gibi çiçek açıyor, ben tarafından bir çikolata lekesi gibi noktalanıyor.

Remi'nin nefesi kesildi. Tam olarak aynı yere tekrar tokat atıyorum. "Ah!"

"Sakın 'ah' deme." Yüzünü avucumun içine alıyorum ve çenesinden sıkıca tutup dudaklarından öpüyorum. "'Özür dilerim' de."

Memesine tekrar vuruyorum, bu sefer diğer tarafına. Onu t a m doğru yerden yakalıyorum, kaldırıp indiriyorum ve meme ucunun kenarını acıtıyorum.

"Özür dilerim!" diye nefes nefese kalır.

Eşitlemek için sağ tarafına tekrar tokat atıyorum.

"Özür dilerim!"

"Senin üzüleceğin kadar değil."

Her iki elimle göğüslerine hafif tokatlar atıyorum: sağ elimle tokat, *tokat*, *tokat* ve sonra sol elimle tokat, tokat, tokat, ileri geri, bir tarafa ve sonra diğer tarafa, meme uçları buruşuk ve sert, uçlarında pembe kırmızı olana kadar, göğüsleri pembe ve şişmiş olarak parlarken. Yüzükleri tüm o güzel gün batımı tonlarına karşı gümüş-beyaz parlıyor.

Remi ellerini arkasında kenetlemekte zorlanır, yanakları da göğüsleri gibi kızarmıştır. Gözleri parlıyor ve alt dudağı titriyor.

Tokat, tokat, tokat! Sonuncusuna biraz daha acı veriyorum ve o da haykırıyor, "Tanrım! Özür dilerim! *Özür dilerim!*"

Bitirmeye yakın bile değilim.

Onu çevirip kanepenin koluna yatırıyorum ve kot pantolonunu indiriyorum. Kıçı diğer yerlerine göre daha dolgun ve fazla güneş görmediği için daha solgun.

Kukusu da meme uçları gibi koyu renk, kıcının kürecikleri arasında cazip bir yama görünüyor.

Bileklerini kavriyorum ve vücudunu kanepenin kolunun üzerinden aşağı iterek kıcını havaya kaldırmaya zorluyorum. Bileklerini sırtının alt kısmında sabit tutarak.... diğer elimle aşağı uzanıp am dudaklarını aralıyorum.

Kolumun altında sırtı titriyor, gergin ve gümbür gümbür. Gerginlikten, onu incelerken yaşadığı korkunç ve yoğun teşhir hissinden güçlükle nefes alabiliyor...

Dış dudaklarını aralayıp, esmer pembe iç kıvrımlarını ortaya çıkarıyorum. Küçük amcığı dokunuşumla titriyor, pelüş gibi yumuşak, yağ gibi kaygan. Parmağımı hafif, eşit bir basınçla açıklığının etrafında ovuyorum, ıslaklığının çiy gibi sızmasını izliyorum, parmaklarımda topluyorum, böylece onları dudaklarıma kaldırabiliyorum...

"Mm..." Tadının dilimde çözülmesine izin verdim.

Ona tekrar dokunuyorum, yavaşça, parmaklarım etrafta geziniyor. Öncekinden daha da ıslak. Ağzına götürüyorum.

"Tadına bak."

İtaatkar bir şekilde dudaklarını ayırıyor ve emiyor. O ağzı sikimin etrafında istiyorum.

Ona tekrar dokunduğumda, parmaklarım içine dalıyor. Sırılsıklam...

Parmaklarımı tekrar dilime götürüyorum ve onunla sarhoş oluyorum.

Dünya eski gri bir televizyon ekranıydı ve parçalandığında arkasında muhteşem kırmızı ve bordo tonlarında bir büfe buldum...

Bu onun vücudu, kiraz gibi, nar gibi, şarap gibi, kanlı kırmızı et gibi... Bu onun tadı, kokusu ve hissi, ağızda ve tenimde...

Onu yiyip bitirebilirdim ve yapıyorum, yüzümü arkadan ıslak küçük amına sokuyorum.

Kalçaları kıpırdıyor ve ciyaklıyor. Geri çekildiğimde, sırtı yükseliyor ve kalçaları ayrılıyor, sanki beni çoktan özlemiş gibi, sanki geri dönmem için yalvarıyor gibi...

Yüzümü onun muhteşem amına ve götüne yaklaştırarak diz çöküyorum.

Ne kadar hassas, ne kadar narin olduğunu yakından görebiliyorum. En yumuşak yerinde titremesini izliyorum. Ve ona dokunduğumda eridiğini görüyorum. Onu izliyorum ve parmak uçlarımin altında hissediyorum, elimin altında başlayan ve yayılan o his, vücudunu titreyen dalgalar halinde ele geçiriyor, ta ki tamamen benim

Kontrol.

En azından bir süreliğine.

Ta ki uzaklaşıp başını belaya sokana kadar.

Kıçına yukarı doğru sert bir tokat atıyorum, kık yanağını göğüslerine yaptığım gibi zıplatıyorum. Remi inliyor.

Onu tekrar tokatlıyorum, sonra tekrar, sabit bir tempoda, böylece ne bekleyeceğini biliyor. Önce sağa, sonra sola, her iki kık yanağı da göğüsleri gibi pembeleşene kadar sert, yukarı doğru tokatlar atıyorum.

Şimdi başlamaya hazırız.

Koltuğun kolunun üzerinden aşağı doğru baskıyı yeniden uyguluyorum, sırtına bastırıyorum, bedenimin onunkinin üzerinde durmasına izin veriyorum, ağırlığımı, sıcaklığımı hissetmesine izin veriyorum.

Dudaklarımı kulağına dayayarak mırıldandım: "Remi... Öfkeyle çekip gitsem bile bir dakikalığına bile olsa başka erkeklerin seni öpmesine izin vermene izin veremem."

Altımda hareketsiz duruyor ve başını hafifçe çeviriyor çünkü artık dürüstçe konuşuyoruz.

"Neden hışımla çekip gittin?"

Görüntüler kafamda yanıp sönüyor, bakışlar, fısıltılar, Emma'nın elleri Remi'nin omuzlarında, dudakları kulağında, o cadı yeşili gözler bana kilitlenmiş.

"Aptal numarası yapma. Biliyorsun."

Remi iç çeker gibi bir nefes verir. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sorduğunda sesi alçak ve yumuşaktır. Birçok insan bana karını öldürdüğünü söylüyor."

"Yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Soru, cevaplanmasını isteyip istemediğini merak edemedi ortaya çıkıyor.

"Hayır," diyor Remi, neredeyse ağlayabileceği kadar hızlı. "Belli ki, yoksa burada olmazdım. Ama hislerimden başka bir şeye dayanmıyorum, bu yüzden aptal olabilirim."

"Bu şekilde konuşmandan hoşlanmıyorum," diyerek bileklerini kavrayıp arkasına doğru büküyorum.

"Ne?" diye soluk soluğa kalıyor.

"Zeki değilmişsin gibi davranmandan hoşlanmıyorum."

"Ben..."

Başını hafifçe sallıyor ama cümleyi benim düşündüğüm şekilde bitirmeyecek kadar akıllı.

Sonra yine de yapar. "Jude'un-"

Kıçına sert bir tokat atacak kadar yuvarlandım. ŞAK!

"Ah!" Remi yelps.

ŞAK! ŞAK!

"Yani, *özür dilerim!*"

"Bana kardeşinle ilgili hikâyelerini anlatma," diye kulağına hırlıyorum.

"Aptal olmanın tek bir yolu var."

Elimi aşağı indirip onun yerine amına dokunuyorum, yumuşakça, nazikçe, yatıştırıcı bir şekilde ovuyorum...

"Ne kadar zeki olduğunu *biliyorum*. Bunu gördüm. Bir şeyleri nasıl çözdüğünü izledim. İnatçısın. Senden etkilendim..."

Şimdi bileklerini kavrayıp daha sıkı çektiğimde, sanki onu kendime doğru çekiyormuşum gibi oluyor. Sanki vücudunu şarj etmem gerekiyormuş gibi.

"Ama Tom Turner ile flört etmene izin veremem. Bedava elektrik işi için bile olsa."

"Bedava değil!" Remi nefes nefese, sıcak ve ıslak parmaklarıma karşı titriyor. "İndirimli."

Bunun için ona altı ya da yedi kez şaplak attım. *Tokat! Tokat! Tokat!* Arka arkaya.

"Hayır," diyorum sertçe, parmaklarımı klitorisine bastırarak. "*Bana* iyilik için geliyorsun."

Ona önce yumuşakça, sonra da en iyi hissettiren yerlerine baskı uygulayarak dokunuyorum. Onun bedeninden aldığım zevk bana derin bir günahkârlık hissi veriyor ve bir şekilde

Onu test etmek ve incelemek için karanlık bir arzu, belki de onu pantolonsuz ilk gördüğüm andan itibaren sonsuza dek bağlantılı.

Tam olarak istediğim tepkiyi yaratana kadar ona dokunuyorum; istemsizce ağlıyor, kıvranıyor, amı canlı bir çiçek gibi yumuşak ve sonra erimekten başka bir şey olarak tanımlayamayacağım bir doku, eriyor, eriyor, üç parmağımı derinlere batırana kadar eriyor, ıslaklığı elimden aşağı akıyor.

Nefes nefese kalmış, yüzü kızarmış, utanmış.

Onun duyguları havadaki baharat, odadaki havai fişekler... diğer her şey zevk ve ipekken küçük baharatlı patlamalar.

Tüm küçük tepkilerinde o kadar güzel ki, çünkü her şeyi çok yoğun hissediyor, çünkü çok parlak ve şiddetli yanıyor.

Onu ters çevirip koltuğun koluna oturtuyorum ve bileklerini serbest bırakıyorum. Tuttuğum yere dokunuyor, gözleri yüzümde. Bacaklarının arasında diz çöküyorum, ellerim iç uyluklarında duruyor.

Amcığı önümde duruyor, yarı açık yaprakları, kendi mükemmel şekli, tüm simetrileri ve asimetrileriyle bir çiçek gibi kusursuz. Kokusu beni içine çekiyor, başka çarem yok.

Yalıyorum, öpüyorum ve tadıyorum... Avuçlarım bir sismograf gibi onun kalçalarını okuyor... Tam bir depremde önce dalgalar ve sarsıntılar...

Elleri başımın arkasını kavıyor, parmakları saçlarımda geziniyor, tırnakları kafa derimi çiziyor. Kalçalarını açıyor ve beni amına doğru sıkıca çekiyor, sırtı kavisli, başı geriye atılmış... Yavaşça, nazikçe klitorisini emiyorum...

Yapışkanlığını kaybediyor, yapıyor, kıvranıyor, yalvarıyor, yalvarıyor, ta ki daha fazla dayanamayıp beni itene kadar.

"Tanrım!" diye ağlıyor, hâlâ titriyor. "Tanrım..."

Onu öpüyorum ki az önce tattığım şeyin tadına bakabilsin - ne kadar sevdiğinin saf kanıtı.

"Bu bir iyilikti," diyorum ona. "Beğendin mi?"

Gözlerini kapatıyor ve artçı bir şokla titriyor. "Evet."

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha yumuşak, nefesini içime çekerek. "Sana iyilik yapmayı seviyorum."

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, dürüstlüğün derinliğinde başka bir katman. Birini bir amaç için istediğinizde, onu o rolde görürsünüz.

Onları sadece istediğiniz için istediğinizde... çok daha fazlasını görürsünüz.

Şu anda içinde yüzdüğümüz bu alanı seviyorum.

Remi o kadar emin değil. Kot pantolonunun bir ayak bileğinin etrafında su topladığını görür ve tekrar yukarı çeker. Hâlâ üstsüzdür ama çocuksu bir sevimlilikle bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibidir. Bunun yerine kanepenin koluna oturuyor, ayakları yere tam olarak değmiyor, kollarını kavuşturmuş, hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Geçen gece bana bir iyilik yaptın mı bilmiyorum... Hâlâ kâbuslar görüyorum."

"Bir günde gideceklerini mi sandın?" İç çekiyor. "Gitmelerini isterdim."

Dizlerinin arasında duruyorum ve avuçlarım kafatasının tabanını kavrayıp yüzü yukarı kalkana kadar ellerimi saçlarında gezdiriyorum.

"Beyninizi onarmak evinizi onarmak kadar hızlıdır."

Gülümsemesi asi bir şekilde patlıyor. "Yaptığın şey bu mu? Beni düzeltmek mi?" "Tanrım, hayır. Ben kendimi bile düzeltemem."

"Neyin var senin?"

Gözlerindeki mavi ve yeşilin en parlak parçalarını bulabilmek için onu yüzünü bir tabak gibi tutuyorum.

"Binlerce şey. Bencilim, sinirliyim, sinsi olabilirim, meraklı ve kibirliyim, seçiciyim ve neredeyse herkes beni kızdırıyor..."

"Hepsi bu mu?" Remi güler.

"Ve hayatımda çok korkunç hatalar yaptım." Remi'nin gözleri hüznlenir ve ağır bir iç çeker.

"Ben de."

Remi'yi en açık ve savunmasız haliyle gördüğüm için ona karşı dürüst olmak için bir dürtü hissediyorum. Sadece adil görünüyor.

"Evim ne kadar düzenli görünürse görünsün ya da kıyafetlerimi ne kadar iyi ütülersem ütileyeyim, ben berbat biriyim Remi... Bunu sende böyle fark ettim."

"Gerçekten mi?" diyor usulca, yüzüme bakarak. "Evet. Kendimi zar zor toparlıyorum."

Bu kimseye itiraf etmediğim bir şey, kendi kardeşime bile. Remi'ye söylüyorum çünkü anlayacağını biliyorum.

Ve öyle.

Yüzünde yargılama yok, sadece sempati var. "Beni daha iyi hissettiren bir şekilde..."

"Neden?"

"Çünkü gözümü korkutuyorsun. Ve eğer dürüst olursam..." Derin bir nefes alıyor, yanakları pembeleşiyor. "...Birbirimizden o kadar da uzak olmadığımızı düşünmek istiyorum."

Geçen gün bende kendini gördüğünü söylediğinde..." Yüzünün tamamı kızarana kadar allığı derinleşiyor. "Bu beni gerçekten iyi hissettirdi. Kendimi... çok daha az yalnız hissettirdi."

Bakışları düşüyor, sonra hızlı bir bakışla tekrar yüzüme bakıyor. Ne gördüğünü bilmiyorum.

Göğsümde çalkalanan duygu yığını ayıramıyorum -şaşkınlık, zevk, ama aynı zamanda ağır bir suçluluk duygusu...

"Yalnız değilsin." O gülünç mor saçlarından bir tutamı yüzünden geriye doğru tarıyorum. Evin içinde o kadar parlak ve çirkin görünmüyor. Aslında, esmer tenine karşı koyu menekşe rengi oldukça güzel. "Şimdi olmaz."

Onu öpmek için başımı eğiyorum.

Bu daha öncekilerden farklı bir öpücük. Bu seferki çalıntı değil, dudaklarım onunkinden bir santim ötede duruyor ve ağzını eğmesini bekliyorum.

Yumuşak dudakları dudaklarıma değdiğinde, vücudumda bir nabız atışı oluyor.

Sikeyim. Bu kız beni oldukça etkiledi.

Bir adım geri atıyorum ama kendimi gerçekten uzaklaşmaya ikna edemiyorum. Dizlerimiz hala neredeyse birbirine değiyor.

Remi yumuşak bir sesle, odaklanamadığı bir noktaya bakarak, "Nankörlük etmek istemem. Hipnotizma bir bakıma hoşuma gitti - sonrasında inanılmaz bir berraklık hissettim. Sanki şeffaftım ve hava içimden geçebiliyordu ve her şeyi yepyeni bir şekilde görebiliyordum..."

Eli yukarı kalkıyor ve kalçamın arkasına dokunuyor. Gözlerini kapatıyor ve başını karnıma yaslamak için öne doğru eğiliyor. "...Ta ki çok fazla gelene ve her şey dağılana kadar."

Dişlerimin arkasında bir istek hissediyorum ama yemek için değil. Dikkatlice, "Tekrar denemek ister misin?" diyorum.

Remi alnını karnıma bastırarak yüzünü gizliyor. Pantolonumun arkasını kavırıyor.

"Ben...ben bilmiyorum. Sonrasında, aradan bunca zaman geçti ve ben... yaptığımız her şeyi tam olarak hatırlayamadım..."

Yüzüme kaçamak bir bakış fırlatıyor, mavi-yeşil bir parıltı, siyah kirpiklerle dalgalanıyor. Gözleri bir Rorschach gibi; zihnimdeki her şeyin sembolü haline geldiler. Mürekkep gibi yer değiştiren yüzlerce görüntü görüyorum... ne yaptık... ve sonra ne yaptık...

Seansımızın her saniyesini hatırlıyorum.

Ve daha fazlasını istiyorum.

REMI

Dane odanın içinde dolaşıp mumları yakıyor. Genel bir kural olarak evindeki ışığı düşük tutuyor ve öğrendiğim kadarıyla mum ışığı gözler için en nazik olanı... yıldız ışığı hariç.

Dışarıda rüzgar hızlandı. Eylül ayının son altın günleri sona ermiş olabilir - bugün griydi.

Sanki bir ocakta oturuyormuşuz gibi etrafımızda alevler titriyor. Odadaki nesnelerin gölgeleri vahşi ve tuhaf bir şekilde büyüyor, duvarlarda dans ediyor.

O derin ve huzurlu duruma geri dönmek için bir çekim var, ama ben direniyorum, yüzeyde kürek çekiyorum...

"Hatırlamamaktan hoşlanmıyorum."

Günümdeki o boşluk beni ürkütüyor, sanki biri kavun eziciyle beynimden üç saat çalmış gibi.

"Birisi" değil - karşımda duran, hafıza abartılıymış gibi alçak sesle homurdanan adam. Ya da daha kötüsü, ona göre.

"Anılarının yarısı yalan." Dane şöminenin üzerinde son bir mum yakar.

O kadar garip şeyler söylüyor ki.

"Bir anı nasıl yalan olabilir? Bu senin gördüğün şey."

"Gördüğünü *sandığın* şey."

Dane, parmak uçlarını yakmadan önce kullandığı kibriti silkeleyerek çıkarır.

"Bir düşünün; iki kişi aynı fikirde olmadığında, nasıl oluyor da her ikisi de olayların kendilerine fayda sağlayan versiyonunu hatırlıyor? Zihin ne isterse onu görür ve depolar."

Küçümseyici bir ses çıkarıyorum. "O zaman neyin doğru olduğunu kim nereden bilebilir?" "Eğer kendine karşı dürüst olursan," diyor Dane sessizce. "Ama kimse de ğ i l .

Kendinize bir yalan söylersiniz, sonra yine aynı yalanı söylersiniz... ve çok geçmeden başka bir şey göremez hale gelirsiniz. Gözünüzün önünde olsa bile."

Babamın masasındaki fatura yığnını düşünüyorum - biz Tayland'da fillere binip Antarktika'ya giden bir yük gemisine binerken, aylar ve yıllar geçmiş, tahsilata gitmiş faturalar. Ne onun ne de annemin hayat sigortası vardı. Yalan, zengin olduğumuzdu. Yalan, hepimiz bu kadar mutluyken hiçbir şeyin bize zarar veremeyeceğiydi.

İşaretleri görebilirdim. Babamın stresli olduğu zamanlar, annemle kavga ettiği zamanlar. İki kez kredi kartını okuttuğunu gördüm ve kart geçmedi. Bir keresinde babam yeni bir araba aldı ve bir hafta sonra araba garaj yolundan kayboldu. Bir keresinde de Jude'un okulu, onun davranışları yerine okul harcı yüzünden aradı.

Her yerde uyarı ışıkları yanıp sönüyordu ama o anda benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Çoğunu zar zor fark ettim. Ancak daha sonra, faturaları karıştırırken, marketteki kasiyerin ikinci kez annemin kartını okutup "Üzgünüm hanımefendi, reddedildi diyor..." dediğini ve annemin çok sinirlendiğini hatırladım...

Gideon'un kıyafetlerinde ne kadar sık parfüm kokusu aldığımı ve kendime bunun odadaki çiçekler ya da trende yakın oturduğu biri olduğunu söylemeye çalıştığımı düşünüyorum...

Seni lanet olası aptal.

"Kendime yalan söylemek istemiyorum."

Dane bana içinde şaşırtıcı miktarda üzüntü olan bir bakış atıyor. "Göreceğiz."

Bu sefer yere oturdu, karşıma. Halısı kalın, rahatız. Titreyen mumlar ve pencerelerin dışındaki rüzgar, meditasyon seansından çok bir seans gibi hissettiriyor... ki bu da uygun. Kafam hayaletlerle dolu.

Gideon da dahil.

Birini engellemek budur - yüzünü, sesini, sanki ölmüş gibi hayatınızdan silmektir.

Onu hayaletleştirdim. Onu hayaletim yaptım.

"Ne düşünüyorsun?" Dane'in sesi beni sıçrattı. "I..." *Kahretsin, neden bu kadar yavaşım?* "...sana söylemek istemiyorum."

Harika.

"Yine de yap."

"Ben... nişanlıydım. Üç hafta öncesine kadar."

Dane kıpırdamadan oturuyor, mum ışığı gözlerini turuncu ve kehribar rengine çeviriyor. "Adı neydi?"

"Gideon."

"Mm." Bu sesi ya da dudaklarındaki hafif gülümsemeyi yorumlayamıyorum. Neden ağzı bu kadar güzel ve bu kadar acımasız?

Neden burada, tanıdığım en rahatsız edici insandan zihinsel açıklık arıyorum?

Suçu Grimstone'a at... Tanrı bilir, Dane atardı. Deli.

Ve işte buradayım, önünde bağdaş kurmuş, deli bir yardımcıyım. Öğret bana, usta.

Aklımı başıma alamıyorsam, delilikte daha iyi olabilirim. O deli, ben deliyim, hepimiz deliyiz.

Zihnim boşluğu doldurmak için her şeyi söyleyecektir. "Ne oldu?"

İkiyüzlü! Karısı hakkında tek kelime etmemişken bunu sormaya nasıl cüret eder?

Hayır, bunun gerçek çirkinlik olmadığını biliyor.

Gideon yaralandı, bu doğru, ama yarayı incelediğimde şaşırdım - ölümcül değildi.

Daha fazla umursamalıyım. Yıkılmalıyım.

Bunun yerine, kaçınılmaz gibi geliyor. Sanki başından beri sadece rol yapıyormuşuz gibi.

"Aldattı." Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyorum. Jude'a bile itiraf etmemiştim. Ama o biliyordu. Eminim pek çok kişi biliyordu. "Muhtemelen bu yüzden Jude ondan hiç hoşlanmadı. Şimdi de bunu yüzüme vuruyor, vurmali da çünkü binlerce işaret vardı."

"Ne işareti?" Dane soruyor, gülümsemeden, kıpırdamadan.

Rüzgar bacadan aşağıya doğru havayı karıştırıyor, kor ve duman kokusu yayıyor...

"Beni deli edeni söyleyeyim. Çünkü çok geçiciydi. Ama peşimi bırakmadı, her gün..."

Yüzlerce öğleden sonra, akşam, hatta sabah hatırlıyorum... dairesinde, arabasında, hatta çarşalarında bile bir çiçek kokusu... çok fazla çiçek kokusu değil. Aynı lanet koku. Yasemin.

"Bir kadın parfümüydü, bu artık çok açık. Ama o kadar inandırıcı bir şekilde inkar etti ki. Gerçekten kokusunu alamıyor gibiydi. *"Ceketinde var, arabada var..."* derdim. Bir süre sonra kendimi itiraf ederken buluyorum: "Bunca zamandır aynı kadınla görüşüyor olmalı. Parfüm hep aynıydı."

Nedense bu, birçok kadınla, birçok sıradan karşılaşma fikrinden daha fazla acı veriyor.

Bu duygu demek. Bu aşk demek. Daha derin bir aldatmaca.

Benimleyken onu özliyor muydu?

Ona mesaj atmak için gizlice kaçtı mı?

Ayrıntıların önemi olmamalı ama var çünkü arkamda binlerce farklı kesik, hiç görmediğim ama kanımda dolaşan bir zehir anlamına geliyor. Aramızdaki boşluğun sebebi bu olmalıydı. Çok kasvetli hissettiren sessizlikler. Öyle olmalıydı, öyle olmalıydı, çünkü aksi takdirde işe yaramalıydı...

"Onu bu yüzden terk etmedim." Şimdi her şeyi itiraf ediyorum, neden olmasın? Rol yapmayı gerçekten sevmiyorum. "Yatağın benim tarafımda bir prezervatif, kullanılmış bir prezervatif bulmam gerekti... Yani, inanmam için ışığa tutmam gerekti. Ve bu çok utanç verici. Kıyafetlerinde ruj izi bulduğumda anlamalıydım. Bu sadece bir şekilde olur. İcat ettiğim diğer 'nedenler' çok saçma."

Dane hafifçe gülümsüyor ve neredeyse kahkaha atıyor - nefesi bu tür bir sesle çıkıyor.

İrkildim. Fark ediyor ve elini koluna koymak için uzanıyor. "Gülüyorum çünkü ben de aynıyım. Herkes aynıdır-ne zaman mantıksız davranıyoruz."

Mantıksız.

Bu kelimenin çana benzer bir sesi var.

Doğrudum, avuçlarımı yere bastırdım.

"Ne oldu?" Dane söylüyor.

"Sen- sen-"

Bir saniye önce ne düşündüğümde bile emin değilim. Her şey çok netti ve sonra kayboldu.

Gerçek düşünceler geri gelir.

Ne düşünüyordum ki?

Mantıksız.

Doğru. Mantıksız kelimesi... yanlış, olmak istediğim şey bu değil. Ama "deli" ya da "çılgın" gibi bir kelime kadar heybetli değil. Deli bir insana asla *gerçekten* güvenemezsiniz, değil mi? Onları sevebilir ve arkadaşınız olarak görebilirsiniz ama yeni doğan bebeğinizle yalnız bırakır mısınız?

Hayır, kabul et. Yapamazsın.

Ama mantıksız olan ya da bir veya iki kez mantıksız davranmış olan biri... bu herkes için geçerli. Bu o kadar da kötü değil.

Mantıksız davrandığımı kabul edebilirdim. Ve değişmeye çalışabilirdim.

Belki delirmiş biri asla gerçekten akıllı başında olamazdı ama ben mantıklı olabilirdim. Eğer daha önce sadece mantıksız olsaydım.

"Beni aldatıyordu ve bunu kabul etmem çok uzun sürdü."

Her şeyi yüksek sesle, alçak sesle ve belirgin bir şekilde söylüyorum. Bir cam parçasını çekip çıkarmak çok acıtıyor, ama sonra... daha az.

Hâlâ içerideyken, keserken çok daha kötüydü. Dane anlıyormuş gibi başını sallıyor.

"Sen... karın-"

"Hayır." Gülümsemesi düz ve mizahtan yoksun. "Sorunlarımız aramızdaydı."

Ne demek istemiş olursa olsun, bu başka soruları davet etmez.

Bu tek taraflı gibi geliyor. Ona güvenmemeye geri döndüm; dengesizlikten hoşlanmıyorum.

"Beni tekrar hipnotize etmeni istemiyorum. Ne düşünüyordum ki? Bu tam bir çöküşün parçası olmalı - birbirimizi çok az tanıyoruz."

"*Birbirimizi zar zor tanıyoruz...*" Dane küçümseyici bir ses çıkarır. "Buna inanıyormuş gibi davranma."

"Ne?"

"*Ne, ne?*" Yine beni taklit ediyor. "Beni 'tanımak' için etrafımda ne kadar zaman geçirmen gerekiyor? Birlikte tam olarak ne yapmamız gerekiyor?"

Beni yakaladı ve dudaklarımdan öptü.

"Beni zaten tanıyorsunuz çünkü kasabadaki herkes soruya yanlış cevap verirken siz doğru cevap verdiniz. Ben karımı öldürmedim. Ve sen bunu biliyordun, hissettin."

Beni usulca, sıcak bir şekilde öpüyor.

"Bu bir katil gibi, sizi parçalayacak biri gibi mi hissettiriyor?"

Bazı şeyler hissedilebilir, hissedilebilir. İçimdeki katili bulmaya çalış."

Beni derinden, tutkuyla, hatta açlıkla öpüyor... ama incitmeden geri çekiyor. Benimle dans ediyor, kontrol onda.

Bu ne anlama geliyor? Kontrol bir açma kapama düğmesi mi?

Yoksa bir canavar her zaman elbisesinin dikişlerinden mi sızıyor?

Dane iyi hissettiriyor, bunu inkar edemem... O daha önce hiç dokunmadığım türden bir iyi - her yeni hissin sıcak ve erimiş hale geldiği türden, dudakları çenemde, eli göğüslerimde...

Her şey olması gerekenden daha iyi, daha yoğun ve daha zevkli hissettiriyor...

Bu iyi bir şeyin garantisi mi yoksa yanlış olduğunun kesin bir işareti mi?

Gerçek olamayacak kadar iyi olan hiçbir şeye inanmayın.

Ama o zaman... herhangi bir iyi şeye inanmaya izniniz var mı?

Beni öptüğünde çok yüce hissediyorum.

Böyle bir duyguya direnmemi kim söyledi? Vücudum bunun tam da ihtiyacım olan şey olduğunu düşünüyor.

Dane bırakır ve oda bir sarsıntıyla geri döner.

"Sana hiçbir şey yaptırmayacağım," diyor. "Ama eğer istersen, bu sefer bir kamera kuracağım. Her şeyi izleyebilirsin."

Bu yeni ve ilgi çekici bir seçenek.

Eğer bir daha denemezsem, ne olduğunu asla bilemeyeceğim. Ama bir seansı filme alırsam... Kendi gözlerimle göreceğim. Az önce Dane'e ne söyledim?

Kendime yalan söylemek istemiyorum.

"Göster bana," dedim. "Hipnotize edildiğimde ne yaptığımı göster."

"SAHİLDESİNİZ," diyor Dane. "Okyanustasın. Suyu gör. Dalgaları gör."

Sesinde bir ritim var, neredeyse müzik gibi... Alçak, net ve pürüzsüz, bir çan gibi...

Düşünceler gider ve sonra... geri gelirler... Her biri farklıdır ve yine de... hep dalgalanırlar...

"Gökyüzünü görüyor musun?"

Dane soruyor. "Evet."

"Dalgaları görüyor musun?"

"Evet."

"Kum mu?"

"...Hayır..."

Sadece dalgalı mavi suyu hayal ediyordum.

Derin okyanusu sevmiyorum.

Aslında, bu beni korkutuyor.

Korktuğumda ve stresli olduğumda böyle hissediyorum... boğuluyormuşum gibi. Soğuk su beni aşağı çekerken yüzüyorum ve yüzüyorum. Ta ki pes edip karanlığa gömülmek isteyene kadar.

"Okyanusa atlama," diyor Dane biraz da eğlenerek. "Sahildesiniz, kumların üzerinde duruyorsunuz. Dalgalar ayaklarına vuruyor..."

Onun dediği gibi hayal ediyorum: mavi okyanus, topuklarımın altında beyaz kum, tepemde güneş, ayak parmaklarımı yıkayan soğuk su...

Korkmak yerine sıcak ve sakin hissetmeye başlıyorum.

Dane'in sesi bir enstrüman kadar melodik. Hayatını kazanmak için sesli kitap kaydetmeliydi - tıp fakültesinden çok daha kolay olurdu.

"Kaç dalga var?" diye soruyor.

Zihnimin tuvalinde onların gelişini izliyorum. Dalga dalga, bugün, yarın ve sonsuza dek.

"...Sonsuz."

"Bu doğru." Gözlerim kapalı olmasına rağmen memnun olduğunu duyabiliyorum. "Sonsuz dalgalar. Peki kaç hata yapıyoruz?"

Soğuk köpüğün ayak parmaklarımda tekrar tekrar yıkandığını hissederek duraklıyorum... "Sonsuz."

"Doğru," diye iç geçirdi Dane. "Sonsuz hatalar."

REMI

"Y Uyandın."

Gözlerim açıldı.

Yerde bağdaş kurmuş oturuyorum.

Dane tam karşısında oturuyor, sanki hiç hareket etmemiş gibi. Ama hareket etti, bundan eminim... pencereler simsiyah ve mumlar sönmüş. Dane'in kendisi bile değişmiş görünüyor; saçları buruşmuş, teni kızarmış.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. "Ben... Ben... Emin değilim."

Aynı hafiflik ve berraklık hissini yaşıyorum ama aynı zamanda biraz da korkmaya başlıyorum. Az önce ne olduğunu neden hatırlayamıyorum? Neyim var benim böyle?

"Korkmuş görünüyorsun," diyor.

"Korkuyorum. Az önce ne yaptığımızı neden hatırlamıyorum?" "Çünkü hatırlamak istemiyorsun."

Bu beni kesinlikle daha iyi hissettirmiyor.

Dane beni izliyor, gölgeler odanın etrafında dalgalanıyor, mumlar alçaktan yanıyor ve duman dalları gönderiyor. Gözleri parlıyor ve saçları bir rüzgâr fırtınası kadar vahşi.

Derin bir korku hissediyorum. Dane'in telefonu kitaplığın üzerinde duruyor, kırmızı gözü hâlâ kayıtta. Ama artık bakmak istemiyorum.

"Korkuyor musun?" diye soruyor usulca. "Kendini görmekten mi?" "Evet," diye itiraf ediyorum.

"Neden? Neden korkuyorum?"

"Çünkü kontrolün sende olduğuna inanmak istiyorsun. Ve olmadığınızda nasıl görüldüğünüzü görmekten korkuyorsunuz."

Pencerelerin dışındaki derin, düz siyahtan rahatsız olarak duruyorum. Ne kadar zaman geçti?

Birden fazla Remi var.

Kalbim sıkışıyor, her bir sinirim ısınıyor. Bu panik, bu dehşet ve telefonun olduğu yöne her baktığımda daha da artıyor.

"Görmek istemiyorum!" Aniden ağladım. "Onu benden uzak tut." "Remi-"

"Hayır! Ben gidiyorum. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Benden ne istediğini bilmiyorum."

Tam bir panik içindeyim, eşyalarımı arıyorum, içeriye ne getirdiğimi bile unutuyorum.

"Dokunma bana!" Dane koluma uzanırken ağlıyorum.

Beni yakalamaya çalışmıyor. Bütün kapıları arkamdan açık bırakarak evinden hışımla çıkışımı izliyor.

BLACKLEAF KARANLIK VE SESSİZ ve Jude'un motosikleti bahçede yok. Bir yanım neden bu kadar geç saatte dışarıda olduğunu merak ediyor ama diğer yanım rahatlıyor.

O kadar yorgunum ki, konuşacak enerjim yok, kardeşimle bile. Vücudum zonkluyor, kaslarım ağrıyor, ellerim ve ayaklarım su topluyor ama aynı zamanda daha hassas yerlerimde de hassasiyet var... göğüs uçlarım gömleğime sürtünüyor,

pamuk hassas cilde karşı zımpara kağıdı gibi sert.

Dane'in evinden daha yeni ayrıldım ve şimdiden onun ellerini üzerimde görmek için can atıyorum.

Kafamda yarım yamalak hatırladığım dokunuşlar uçuşuyor; boynumdaki dudakları, çıplak amımın onun kalçasına sürtünmesi...

Bunlar gerçek mi yoksa sadece hezeyan mı?

Tüm o boş, unutulmuş saatlerin aklımdan çıkmasını sağlayamıyorum. Ama onun ellerinin tenimdeki anılarından da kurtulamıyorum...

Kısa, soğuk bir duş alıyorum, borular titriyor ve inliyor. Duş perdesi olmadığından, çatlak aynada kendimi soğuk spreyin altında bir hayalet gibi kıvranırken görmek çok kolay.

Mıknatıs bir düzine kez dönüyor, ileri geri, ileri geri...

Dane beni rahatsız ediyor, ondan uzak durmaya yemin ettim.

Evine dönmek için can atarken.

Onun yerine kendi yatağıma giriyorum ve bu hafta ilk kez sekiz saat uyumaya karar veriyorum.

Başımı yastığa koyar koymaz uyuyacak kadar yorgunum ama bu dinlendirici bir uyku değil. Elektrik düğmesi gibi bir rüyanın içine düşüyorum, bir an odamda, bir an eski evimizde...

JUDE altı yaşında ama çok daha küçük. Okulda ona sataşıyorlar. Sınav sonucu çok yüksek olduğu için onu doğrudan ikinci sınıfa verdiler, ancak diğer tüm öğrenciler bir karış daha uzun.

"Eğer bir şey varsa, onu geride tutmalıydık..." Babam diyor ki.

"Onu tutamazsın, zaten sıkıldı." Annem Jude'la gurur duyuyor, çok gurur duyuyor. Ama öfke nöbeti geçirdiğinde, onu bana teslim ediyor.

Haberci olmak istemediği için kriz geçiriyor. Annesi onu okul tiyatrosu için seçmelere soktu; bir keresinde şampuan reklamında oynamıştı.

"Bu şapkayı sevmedim!" Jude bağılıyor. "Bunu takmayacağım!" Onu yatıştırmak için odama götürüyorum.

Ağlamaktan yüzü kızarmış, anneme kızgın ama sadece korktuğu için.

"Harika olacaksın," diye söz veriyorum ona. "Biliyorsun tüm çizgiler."

"Sadece iki tane var."

"Gösterideki en iyi iki kişi."

Kendini yastıklarına gömüyor, şapkasını yere atıyor.

Onu çıkarıyorum ve saçlarını düzeltiyorum, sonunda gülene kadar alay ediyor ve gıdıklıyorum.

"İşte, nasıl gülümseyeceğini unutmadığını biliyordum." Hala kararlı: "Bunu yapmayacağım."

"Hadi," diye ikna ediyorum. "Seni sahnede görmek istiyorum! Babam daha sonra bizi dondurma yemeye götürecekt..."

Jude her zaman vanilyalı sipariş etmesine rağmen dondurmayı çok seviyor. "Söz verdi mi?"

"Pinky söz verdi."

"Peki," diyor Jude, bana eski bir dövüş sanatları filmindeki samuray savaşçısını hatırlatan o hızlı, sarsak başını sallayarak.

Bana sarılıyor.

"Keşke benim annem olsaydın..."

*"Ben senin diğer annenim." Kollarımı ona doladım ve başından öptüm.
"Senin yedek annenim. Seni her zaman seveceğim ve seninle ilgileneceğim..."*

Gerçekleşeceğine dair hiçbir fikrim olmadan tüm kalbimle SÖZ VERDİM.

Rüzgâr yatak odasının camlarını kırbaçlıyor ama kafamın içindeki fırtınayla boy ölçüşemiyor...

SeaDreamer'ın kamarasındayım, bir kutunun içindeki kraker gibi savruluyorum. Daha önce de fırtınalara yelken açmıştık ama böylesini hiç yaşamamıştık...

Bir sonraki dalga neredeyse beni yatağımdan fırlatacaktı. Jude'un soğuk küçük eli kolumu tutuyor. Gözleri kocaman ve dehşet içinde, neredeyse histerik:

"Ne yapacağız? Ne yapacağız?"

Yuvarlanan gemi bizi duvarlara çarpıyor, koridorda tökezlerken langırt topu gibi bir ileri bir geri gidiyoruz.

Ailemin kapısı kapalı ve kilitli. Kapıyı çalıyorum ve sonra vuruyorum.

Vuruyorum, bağıríyorum... Jude bir hayvan gibi inliyor, bacağıma yaslanıyor. Duman onu kesiyor ve öğürtüyor.

Sonunda kapı patlayarak açılır, çerçevesi parçalanır, geriye kıymıklar ve sivri metal noktalar kalır...

Babam kapı koluna asılmış, sersemlemiş.

Gözleri şaşkın, odaklanmamış. Konuşurken, "Ne oluyor..." diye geveliyor.

"Yangın var, baba!"

Bağıríyorum ama duymuyor gibi... "Annemi getirin!"

Gözlerini kırıştırıyor,

yavaşça, çok yavaş...

"Denedim, ama o-"

Tuşların çarpmasıyla uyandım.

Piyano yine çalıyor ama birkaç nota değil; sanki biri iki eliyle fildişlerine vuruyormuş gibi sefil, uğultulu bir ses.

Tamamen uyanmadan önce yataktan kalkıp odanın yarısını geçiyorum, bir yandan tek ayağımın üzerinde zıplarken bir yandan da pantolonumu çekiştirmeye çalışıyorum.

Telefonumu kaptığım gibi şarj bloğunu ve şifonyerin üzerine yığdığım diğer her şeyi yere saçıyorum. Alt katta piyano hâlâ gümbür gümbür çalıyor.

Merdivenlerden aşağı koşarken gürültü aniden kesiliyor, ancak yankılar havada asılı kalıyor ve nihayet sahanlığa ulaştığımda kafamı karıştırıyor - bu boğuk ses mutfaktan mı geliyor yoksa koridorda hareket eden biri mi var?

İkinci yolu seçiyorum çünkü az önce piyanonun sesini duyduğum yemek odasına daha yakın. Yavaşlıyorum, temkinli adımlarla ilerliyorum, telefonun ışığını elimle yarıya kadar kapatıyorum.

Ev yine sessiz ama sessiz değil. Rüzgâr hâlâ pencerelere vuruyor, inliyor, sonra dinliyor, sonra tekrar hızlanıyor, dinlenemeyen bir hasta gibi. Blackleaf her patlamada gıcırıyor, yeniden yerleşirken tıkırıyor ve inliyor.

Nefesimi tutuyorum, ritim dışı sesleri, insan sesine benzeyen her şeyi dinliyorum. Ya da hayvan.

Ani bir cam ve porselen patlaması çılglık atmama neden oluyor. Gürültüden hızla uzaklaşıyorum, kendimi durmaya zorlamadan önce merdivenlerin yarısına kadar geri dönüyorum, basamaklarda sürünüyorum, bir elimle korkuluğa tutunuyorum, diğerinde telefon ışığı çılgınca titriyor ve girişin etrafında bir flaş etkisi yaratıyor.

"Hadi, seni korkak..."

Kendimi mermer fayanslara doğru zorluyorum, burada bir kez daha su birikiyor - nereden geliyor bu lanet su? Solgun yansımam beni zeminde izliyor, çıplak ayaklarımın dalgalanmalarıyla dalgalanıyor.

Mutfaktan oluk taşması gibi düzensiz bir damlama sesi geliyor. Dışarıda yağmur mu başladı? Sadece rüzgarlı olduğunu sanıyordum?

Ayaklarım sadece su birikintilerinde değil, bir karış soğuk suda da kayıyor. Sığ bir göle dönüşmüş, lavabosu tıkanmış ve taşmış bir mutfığa giriyorum. Telefonumu kaldırdığımda, ışık paramparça olmuş tabak ve cam eşyaların üzerinde parıldıyor.

"Ne oluyor lan?" Jude arkamdan söylüyor.

Fenerin ışığı mutfakta salınarak, lavabomuzdan akan mini Niagara Şelalesi'ni ve kapakları açık duran yarı boş dolabın altına yığılmış kırık tabak yığınlarını kaotik ayrıntılarla aydınlatıyor.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır!" Ağlıyorum, kalbim hâlâ göğsümde dört nala atıyor. "Neden bulaşıkları kırayım ki?"

"Bilmiyorum." Jude esnemesini bastırır. "Uyurgezer falan olduğunu sanıyordum."

"Ben uyurgezer değilim." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben hep uyanıktım! Piyanonun sesini duydum-" "Ne piyanosu?" Jude diyor ki. "Tek duyduğum parçalanma sesiydi."

"Ondan önce." Sakince konuşmaya çalışıyorum. "Daha önce piyano tekrar çalıyordu."

"Öyle miydi?" Jude bana baktı. "Ben bunu duymadım."

"O kadar gürültülü değildi. Yani, ilk seferden daha gürültülüydü ama bulaşıklar kadar değil..."

"Tamam," diyor Jude. "Sana inanıyorum."

Nedense bu beni daha kötü hissettiriyor, sanki bana inanmama ihtimali varmış gibi. Sanki hikayem kulağa çılgınca geldiği için bana iyilik yapıyormuş gibi.

Kulağa çılgınca geliyor.

Bu çılgınlık. Burada ne haltlar dönüyor?

Lavaboyu kapattıktan sonra mutfığa geçip arka bahçeye açılan kapıyı kontrol ediyorum; kilitli ve sürgülü. Ana kattaki tüm pencereler kilitli ya da tahtayla kapatılmış; son kez kontrol ettikten sonra tekrar kontrol ettim.

Jude'a "Burada bekle," diyorum ve ön kapıya doğru koşuyorum, gerçi birinin o taraftan çıkmış olması mümkün değil ya da en azından ben öyle düşünmüyorum. Sanırım eski balo salonundan gizlice yanımdan geçmiş olabilirler; her iki tarafa da bağlanıyor. Ama ön kapı da sürgülü.

Jude girişte bana katılıyor, karanlık suyun üzerinde fenerini taşıırken biraz Charon'a benziyor.

"Hâlâ kilitli mi?"

"Evet."

Yüzümü izliyor. "Sence o ürkütücü doktor mu?" Tereddüt ediyorum. "Hayır. Şey... Emin değilim."

Evime girip tabaklarımı kırmak Dane'in yapacağı bir şey gibi gelmiyor. Ama neye dayanarak? Onu çok az tanıyorum ve sırf benimle uğraşmak için bir şeyler yapabilir.

"Ürkütücü biri değil," diye ekliyorum beceriksizce.

Bu aptalcaydı. Şimdi Jude tamamen uyandı ve bana en keskin bakışını atıyor.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır!" Tanrım, umarım Jude bu ışıktaki ne kadar kırmızı olduğumu anlamıyordur. "Yani, ondan hoşlanmıyorum. Onu tanıdıkça, o..."

Nasıl bitireceğimi bilmediğim cümlelere başlamamayı gerçekten isterdim.

Dane yoğun ve kışkırtıcı biri ve öyle şeyler söylüyor ki bir saat sonra tam olarak ne demek istediğini merak ediyorum. Ve beni öptüğünde.

O zaman mesele ondan *hoşlanmak* değil. Daha çok beni uzaya fırlatmış ve nefes almak için onun ciğerlerindeki havaya ihtiyacım varmış gibi. Sanki trilyonlarca atomdan oluşuyorum ve o beni bir arada tutan güç.

Onun yanındayken ben de böyle hissediyorum.

Geri kalan zamanda bu imkânsız projeyi unutsam mı, eşyalarımı toplasam mı ve Grimstone'u bir daha görmesem mi diye düşünüyorum.

Buraya huzur ve istikrar için geldim, yeni bir başlangıç, daha iyi bir hayat için bir şans.

Ama her şey her zamankinden daha kafa karıştırıcı hale geldi, kırmızı gürültü sadece kafamın içinde artıyor.

Neden gittiğim her yerde kaos beni takip ediyor?

Gerçekten ortak payda *benmişim* gibi hissetmeye başladım.

Boktan bir adamı, daha beter birine tutunmak için mi terk ettim? "Onun çitiyle işin ne zaman bitecek?" Jude diyor ki.

"Bilmiyorum, belki birkaç gün daha."

Jude'a bakmıyorum çünkü ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Ama son iki ziyaretimde Dane'in çitine dokunmadığımı itiraf etme fikrinden daha da nefret ediyorum çünkü ellerini pantolonumun içine sokmasına izin vermekle meşguldüm. Ve beynimi sikmesine.

Tanrım, gerçekten aklımı kaçırıyorum.

"Benden başka ne yapmamı isteyeceğini bilmiyorum."

"Ona siktirip gitmesini söyle." Jude kaşlarını çatıyor. "Çit yeterli." "Bizi zor durumda bıraktı."

"Bu evimize girebileceği anlamına gelmiyor!" "Girip girmediğini bilmiyorum."

"Peki bunları kim yaptı?" Jude mutfağın olduğu yönü işaret ediyor. "Bir rakun mu?"

"Belki," diyorum ama ikimizin de buna bir an bile inandığını sanmıyorum. Yerde tabak yığınları vardı, sanki biri iki eliyle rafları temizlemiş gibiydi. "Ama o zaman lavaboyu kim tıkadı?"

"Hiç rakunun pamuk şekeri yıkamaya çalıştığı ama sürekli kaybolduğu YouTube videolarını izlediniz mi?" Jude sırtıyor. "Belki de bunu yapmaya çalışıyordu."

Homurdanıyorum. "Bu o olmalı."

Lavabonun önünü tam olarak neyin kapattığını merak ederek girişe geri dönüyorum. Doğru düzgün bir prizimiz bile yok.

Çıplak kolumu soğuk su dolu leğene sokuyorum, Jude feneri havada tuttuğunda bile yüzeyi koyu opak.

Giderin içine uzanmak bana ürkütücü bir his veriyor. Çöp öğütücü yok, ama zihnim yine de bana sondalama parmaklarımın etrafında aniden canlanan bıçakların görüntüsünü sunuyor.

"Bekle," diyorum feneri tutan Jude'a, "biraz daha..."

Parmak ucum sert ve hafif sümüksü bir şeye dokunuyor, etrafını ıslak, lifli bir doku sarmış.

"Burada kesinlikle sıkışmış bir şey var... bir ağaç kökü olabilir mi?"

Özellikle bodrum tadilatlarında boruların içinde büyüyen çok sayıda ağaç köküyle karşılaştım. Bu, daha ince saç benzeri ipliklerle karışmış bir parça odunsu kök olabilir...

Parmaklarımı topuzlu kafayı kavrayacak kadar aşağı indirmeyi başardım. Sonunda korkunç bir emme sesiyle kanalizasyondan çıkana kadar çekip çekiştiriyorum.

Kökü fener ışığında havada tutuyorum, sudan daha karanlık bir şey damlıyor...

Kök aslında kök değil, sert, soluk bir kemik, et parçaları ve kan lekeli saç parçalarıyla asılı.

Jude bir bakış atar, ağzını kapatır ve odadan kaçır.

REMI

S Heriff Shane evimize ancak dört saat sonra, duş almış, tıraş olmuş, taze kahve ve domuz pastırması kokusuyla geldi, sanırım o da izinsiz girmeyi umursamıyor.

Kapıyı açar açmaz "Yine mi sen?" dedi.

Hız yaptığım için beni kenara çeken şerifin farklı bir şerif olabileceğine dair zayıf bir umut besliyordum, ama hayır, aynı pislik.

Hiçbir şeye dokunmadan ya da merdiven çıkmadan evin içinde dolaşıyor. Sonra kemerini bağlar ve biraz kıkırdarak "Sence biri *buraya* girmeye mi çalıştı?" der.

Bu biraz da birisini sırada beklemek için DMV'ye zorla girmekle suçlamaya benziyor.

Gün ışığında, Blackleaf daha iyi görünmüyor. Aslında çok daha kötü görünüyor çünkü şerifimizin kanıt toplama kabiliyetini gözümde fazla büyüttüğüm için suyu ya da kırık tabakları temizlemedim. Parmak izi toz alma setini çıkaracağını düşündüysem fena halde yanılmışım, kemikleri bile poşetleyip etiketlemiyor.

İlk korkunç anda bunun bir ulna ya da tibia olabileceğini düşündüm.

"Hayır," dedi şerif, onu çöpe atarken. "Golden Retriever." Bu beni pek de iyi hissettirmedi.

"Yine de almak istemiyor musun?"

"Ne için? DNA testi yapıp kardeşi olup olmadığına bakmak için mi?" Şerif kendi şakasına kükrer.

Gülümsemiyorum.

"Birinin bir köpeği öldürmüş olması sizi endişelendirmiyor mu?"

Şerif soğuk bir umursamazlıkla, "Bir köpeği öldürmek yasadışı değildir, tabii bunu zalimce ve işkence ederek yapmadığınız sürece," diyor.

"Öyle gibi görünüyor."

"Tek bir kemikten bunu anlamak mümkün değil."

"Adli tıp denen şeyi icat ettiklerini sanıyordum." Şimdi şerif de gülümsemiyor.

"Bu daha çok bana işimi nasıl yapacağımı söylemene benziyor küçük hanım - oysa burada tek başına yapman gereken bir sürü iş var. Ve uygun izinlere sahip olduğundan emin değilim... bu yüzden belki de kendi iş listene odaklanmalısın..." gözleri saçlarına ve dudak halkama doğru kayıyor, "...ve çok fazla dikkat çekmemeye çalış."

Kemerini tutuyor, dirsekleri bir silahşör gibi kabarmış. Su basmış mutfakın karşısında ona bakıyorum, ellerim kot pantolonumun ceplerinde, aynı şeyleri hissediyorum.

"Tüm bunlar ne olacak?" Çenemi kırılmış cam ve çanak çömlek yığınının doğru sallayarak soruyorum.

"Belki rüzgar uçurmuştur." Şerifin ağzı ince, sert bir çizgi gibi. Dışarı çıkıp arabasına beyzbol sopasıyla vurmak isterdim.

"Vay canına. Tanrıya şükür seni aradım."

"İşte Grimstone'da böyle bir hizmet bekleyebilirsiniz, küçük hanım." Her kelimeyi ısırarak söylerken gözleri çelik gibi. "Yani başın ne zaman belaya girerse beni ara, ben de sana son teknoloji adli bilimlerimizden yararlanmak için hemen geleyim."

"Dört saat sonra."

"Aynen öyle. Elimden geldiğince hızlı."

Şerif ve ben bir ateş fırtınasında birbirimizin üzerine işlemeyeceğimizi anladığımıza göre, o da yoluna gitmeye hazır.

"Bu yolu kullanmak için izniniz var mı?" diye sesleniyor aracına geri dönerken. "Bu yol Dr. Covett'e ait."

"Bir anlaşmamız var."

Şerif homurdanarak bana baktı. "Eminim öyledir."

Şerif gittiğinde Jude, "Ondan nefret ediyorum," dedi. Jude, polis arabası bahçeye girdiği anda ortalıktan kayboldu. Keşke yapabilseydim

aynı. "Yine de onu kızdırmak zorunda mıydın?"

"Ben *mi onu* kızdırdım?" Kırık çanak çömlek parçalarını ıslak, karmakarışık bir yığın halinde öfkeyle süpürürken homurdanıyorum. "Bu saçmalığı duymadın mı? *Hiçbir şey* yapmayacak! Etrafına bakmadı bile."

"Evet, ama şimdi izinlerimize bakmasını sağladınız..."

"Bu sadece aptalca bir tehditti," diyorum suratımı asarak. Ama şimdi kendimi ikinci kez tahmin ediyorum.

"Bu kadar düşmanca davranmak zorunda değilsin," diyor ağabeyim, belli ki ironi yapmadan.

"Oh, evet lütfen, görgü kuralları konusunda bana tüm tavsiyelerini ver, tanıdığım en kaba insan..."

Jude omuz silkiyor. "Onunla konuşmayacak kadar akıllıydım." "Benim öyle bir lüksüm yoktu."

"Şehit olma."

Kollarımı iki yana açıyorum ve çarmıha geriliyormuşum gibi başımı öne eğiyorum. Jude gülüyor.

Ona, "Şerif kemiğin bir köpekten geldiğini söyledi." dedim. "Evet, duydum."

"Ama lavaboya nasıl girdi?" Süpürme işine ara veriyorum, süpürgeye yaslanıp giderin karanlık deliğine bakıyorum.

"Bu garip...." Jude yan gözle bakarak şöyle diyor. "Bütün kapılar kilitliyken."

"Uyurgezer değildim!"

"Tamam, tamam." Ellerini kaldırdı. "O zaman yeni erkek arkadaşın olduğunu düşünmeye geri döndüm."

"Ona öyle deme."

"Ya da belki diğer yeni erkek arkadaşın..."

"Lütfen bana Tom'dan bahsetmediğini söyle."

"Neden olmasın?" Jude omuz silkiyor. "Her zaman seni gözetliyor. Ve tam bir ayyaş - sarhoş olup içeri girmeye çalışabilir ve raflardaki her şeyi devirebilirdi."

Bir bakıma, bu kaotik karmaşa Tom'a Dane'den daha çok benziyor, ondan çok daha hesaplı bir şey beklerdim.

"Ama bu da mantıklı değil," diye düşünüyorum. "Çünkü piyanoyu ilk duyduğumda Tom henüz burada çalışmaya başlamamıştı."

"Piyano mu?"

"Evet. Çaldığını ilk kez geldiğimiz ilk gece duymuştum. Tom'la henüz tanışmamıştım, hatta onu aramamıştım bile."

"Doğru..." Jude'un ses tonunda belirgin bir şey yok, ama yüz ifadesindeki, dudaklarını hafifçe büzüşündeki bir şey beni kızdırmaya başlıyor.

"Piyano çaldığını duydum!"

"Kimse duymadığını söylemedi." "Yüzün bunu söylüyor."

"Sakin ol, Remi." Jude gözlerini devirir. "Ürkütücü sihirli piyanon konusunda sana inanıyorum."

Süpürgeyi biraz fazla kaba bir şekilde kenara koyuyorum, bu yüzden tezgahın ucundan kayıyor ve yere çarpıyor.

"Biri evimize zorla giriyor, Jude! Bu ciddi bir durum! Bize gerçekten zarar verebilirler ve şerif hiçbir şey yapmıyor!"

Jude süpürgeyi alır ve arka kapıya düzgünce asar.

"Muhtemelen çocuklardır, daha önce buraya girenlerle aynı kişilerdir. Ya da bir hayvan, kim bilir? Katil bir psikopata atlamamız gerektiğini sanmıyorum."

"Güzel, güzel..." Başımı sallıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Umalım da haklı olasın, çünkü diğer seçenek *bizi yataklarımızda parçalara ayırmak!*"

Jude bana gülümsemeden başını sallıyor.

"Remi, bunu sevgiyle söylüyorum... Çok sıkı sarılmışsın. Burada doğanın içindeyiz... Yürüyüşe falan çıkmalısın."

"*Bana* biraz egzersiz yapmamı mı söylüyorsun? Tanrım, berbat durumda olmalıyım."

"Senin için endişeleniyorum," diyor Jude ciddi bir şekilde. "Sadece Gideon meselesi değil, sürekli yorgunsun, uyumuyorsun, bir şeyleri unutuyorsun, kavga ediyorsun ve alınma ama tam bir köpek pisliği gibi görünüyorsun."

"Bunları neden üzerime alıyım ki?"

"Eğer üniversiteye gidersem, senin patlayacağından endişelenmeye başlıyorum."

"*Eğer diye bir şey yok, sen* gidiyorsun. Ve ben iyi olacağım."

"Sen öyle diyorsan." Jude'un kaşları o kadar kalkmış ki saçlarının altında kaybolmuş.

"Ben iyiyim! Aslında harikayım-şerif cilt bakım rutinimi soruyordu."

Jude'un ağzı çarpılır. "Benimkini istemeliydi, on dört yaşından büyük göstermiyorum."

"Kendini küçümseme, on altı buçuk yaşında bile olabilirsin."

JUDE kahvaltı için *Emma'nın evinde* bana katılıyor, motosikletini Bronco'nun arkasına atıyor, böylece ben malzemelerimizi yeniden yüklerken o da eve kendi başına gidebiliyor.

Kızarmış ekmek üzerine haşlanmış yumurtasını yemesi ve kahvesini bitirmesi sadece beş dakika sürer.

"Acelen ne?" Omletimin yarısını bitirmeden önce kabinden çıktığında söylüyorum.

"Yapacak işlerim var."

"Kulübede mi?" İşaret ederek

söylüyorum. "Evet," diye

yanıtlıyor Jude.

"Nasıl gidiyor?"

"Yaklaşık yarısı bitti." Göz kırıyor, bu iyiye işaret değil. Bu Jude'un hep yaptığı bir şeydir.

Biraz daha bastırıyorum: "Satmaya değer bir şey buldun

mu?" "Birkaç şey."

"Tamam. Peki."

"Sonra görüşürüz!" Kapıdan çıkmadan önce zar zor el sallıyor.

"Az önce yemek yiyip seni ezdi mi?" Emma elinde taze bir latte ile masaya geliyor. Onu önüme koyuyor ve daha soğumadan Jude'un yerine geçerek kabinin diğer tarafına oturuyor.

"Hesabı her zaman ben öderim, yani... normalden fazla değil."

Emma gülüyor. Saçları kafasının üzerinde yığılmış, turuncu tirbuşonlar aşağı dökülüyor. Artık Ekim ayında olduğumuz için örümcek ağı desenli bir önlük giyiyor ve tırnakları siyaha boyanmış. Tavandan kâğıttan yarasalar sarkıyor ve masa üstündeki tomurcuk vazoların her birinde mürekkep karası tek bir gül var.

Latte'min köpüğü hafifçe tarçınlı bir kedi ile tozlanmış sallantılı bir ay.

"En iyi çalışman değil," diye takılıyorum.

"Oh, bunu belirtmek zorundaydın." Emma kaşlarını çatıyor. "Sanırım o hurda yığını sonunda son demlerini yaşıyor..."

Espresso makinesi geçirir gibi buhar çıkarıyor. Makinenin arkasındaki panoya birisi kayıp bir kedi ilanı eklemiş.

"Gelecek yıla kadar başka bir tane alamam; yaz kalabalığı şimdiden boşalıyor." Emma etrafındaki yarı boş masalara bakıyor. "Cadılar Bayramı'na kadar çoğu gitmiş olacak. Ama o hafta büyük bir destek alacağız."

"Fuar için mi?"

Ana Cadde'de Cadılar Balosu, Zombi Koşusu, Perili Hayaletler, 1000 Jack-o-Lantern Gecesi ve Kan Banyosu adı verilen bir şey vaat eden afişleri gördüm...

"Evet, Azrail'in İntikamı," diyor Emma pek de hevesli olmadan. "Bunu her yıl yapıyorlar."

"Kulağa eğlenceli geliyor!"

"Öyle... ama Grimstone dolup taşıyor ve tüm maskeler ve her şey... her yıl berbat bir şey oluyor."

"Ne tür şeyler?"

"Şey..." Emma etrafına hızlıca bir göz atıyor ve sesini alçaltarak masaya doğru eğiliyor, böylece başlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Festivalin bir maskotu var, Bay Bones. İnsanlar onun gibi giyiniyor. Geçen yıl şehir dışından gelen bir kız, Bay Bones kostümü giymiş biri tarafından parka çekildi. Sanırım adam kıza saldırmış, ama sadece bir tane değil, hepsi aynı şekilde giyinmiş bir sürü Bay Bones varmış... Kız kaç kişi olduklarını bilmiyormuş, sadece sırayla gelip gidiyorlarmış..."

"Tanrım." Midem çalkalanıyor.

"Evet. Eminim hepsi şehir dışından gelen insanlardı, ama bu yüzden festivali sevmiyorum; kaba bir kalabalık getiriyor."

Emma turistleri suçluyor ama gözünü diktiği yer Şerif'in arkadaki masası. Şerif Shane en sevdiği kabinin yarısını kaplıyor, iki yardımcısı da diğer tarafa sıkışmış. Geriye doğru bakarken, yardımcılarından biri fark ediyor. Diğerini dürtüp fısıldıyor ve ikisi de gülüyor.

"Pislikler," diye mırıldandım.

"Evet," diyor Emma acı acı. "Geçen yıl eski bir çalışanın tarafından soyuldum, dükkana girerken ve çıkarken kameraya çekildi ve Şerif Schmuck hiçbir şey yapmadı çünkü parayı cebine soktuğunu göremiyordunuz. Onu sorgulama zahmetine bile girdiğini sanmıyorum. Büyük sürpriz, babası golf sahasının sahibi..."

Tom'dan aldığım ufak tefek bilgilerden, kendilerini "yerli" olarak gören insanlar ile tatil köyü ve çevresinde yaşayan yabancılar arasında bir tür kan davası olduğu izlenimini edindim. Şerifin çoğunlukla ikincilere hitap ettiğini tahmin ediyorum çünkü tüm paraya sahip olanlar onlar.

Kapının üstündeki zil çalıyor. Bir çift içeri giriyor, masa arıyorlar.

"Onlara yardım etmen gerekiyor mu?" Emma'ya sordum.

"Hayır." Bunun yerine çifte yardımcı olması için diğer garsona işaret ediyor. "Patron olmanın avantajları."

"Sen tam bir baş belasısın. Kaç tane çalışanınız var?"

"Altı," diyor Emma gururla. "Ama çoğu yarı zamanlı, özellikle de sezon dışında."

"Bu çok havalı. Gerçek bir işim olsun isterdim, tek seferlik işler değil."

"Ev çevirmek mi?"

"Tabii, belki," diyorum, gerçi bir şey seçebilseydim yapacağım şey bu olmazdı.

"Çalışanlar için zor oluyor," diye iç geçiriyor Emma. "İşten ayrılan kızla çok iyi arkadaşlık ya da ben öyle sanıyordum. İşler karışıyor."

Emma karamsar bir şekilde, çifte başarılı bir şekilde menüleri getiren ama şimdi geçiş penceresinin etrafında gizlenen ve aşçıyla flört eden diğer garsonu izler.

Onu düşünmüyorum.

Emma'nın başka bir ortak arkadaşını düşünüyorum...

"Dane'in karısını tanıdığını mı söylemiştin?"

Soru dudaklarımdan kayıp gidiyor.

Emma garsonu izlemeyi bırakıyor ve soluk yeşil gözlerini bana dikeyyor.

"Biz çok iyi arkadaşlık."

"Gerçekten mi?" Ağzım kurudu. "Nasıl biriydi?"

"Muhteşem," diyor Emma hemen. "Hayatımda gördüğüm en güzel kız."

"Oh."

Böyle olacağından şüpheleniyordum ama yine de içim kıskançlıkla doldu.

"Lila Grimstone'un prensesiydi," diyor Emma hüzünle. "Kelimenin tam anlamıyla

-Son sınıftayken ona Balkabağı Prensesi tacını takmışlardı ve o da bir hevesle yarışmaya katılmıştı, doğru düzgün bir elbisesi bile yoktu... işte, size göstereyim."

Telefonunu çıkarır ve fotoğraflarını arar. Bu biraz zaman alıyor ama yılların resimlerini taramak kadar uzun sürmüyor; onları bir klasöre kaydetmiş olmalı.

"Gördün mü?" Telefonu bana uzatıyor ve derme çatma bir sahnede iki kızın görüntüsünü gösteriyor; biri kısa ve turuncu saçlı, kabarık pembe bir elbise giymiş, diğeri uzun boylu ve zarif, sade bir kılıf içinde, dökülen parlak siyah saçları ve iri, parlak koyu renk gözleriyle.

Ergen Emma dış telleriyle dolu sırtışıyla son derece gariptir, Lila ise yirmi iki yaşındadır ve şimdiden klasik bir film yıldızının, bir Audrey Hepburn'ün ya da bir Ava Gardner'ın varlığına sahiptir. Kızın kendisi çoktan gitmiş olsa da, görüntüsü sonsuza dek yaşayacakmış gibi fotoğraftan dışarı bakıyor.

"Çok güzel," diyorum, bunun ekrandaki kızı ne kadar acınası bir şekilde tanımladığını bilerek.

"Herkes onu severdi," diyor Emma telefonuna bakarak. "Dane'le neden çıktığını kimse anlamadı."

"Lisede mi çıkmışlar?"

"Ara sıra bizim okula gitmedi; hiçbir yere gitmedi.

Onun yüzünden... şey."

"Sağlık durumu mu?" "O

öyle söylüyor."

"Buna inanmıyor musun?"

"Bu durumu daha önce hiç duydun mu? *Ben* duymadım ama onu eve hapsedmekten ne kadar hoşlandığını fark ettim. Geri kalanımız sahile ya da tekneyle gezmeye giderdik, o da gelmek isterdi ama gelse bile sonrasında büyük bir kavga çıkardı."

Okula gidemeyen ergenlik çağındaki Dane'i düşünüyorum, sahile giderken çılgınca popüler kız arkadaşı tarafından ziyaret ediliyor, omuzları güneşten öpülmüş, bikinisinin askıları tişörtünün altından görünüyor... Dışarıda bekleyen diğer çocukları hayal ediyorum, heyecanla konuşurken sesleri duyuluyor, çocuklar azarlıyor ve gülüyorlar çünkü Dane güneş batana kadar içeride sıkışıp kalırken Lila'nın soyunmasını ve o kıyafetle yüzmesini izlemek üzereler...

Emma'ya, "Sanırım evde kapana kısılan oydu," diyorum.

Yumuşak, eğlenen bir ses çıkarıyor. "Lila da eskiden onu savunurdu." "Gerçekten onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Yaptığını biliyorum."

"Nasıl?"

"Ölmeden bir ay önce bana ondan korktuğunu söylemişti. Bak, sana göstereceğim..."

Emma telefonunu tekrar karıştırır, bu sefer mesajlarına bakar. Dört yıl önceki, neredeyse tam dört yıl önceki, 10 Ekim tarihli bir konuşmayı bulur.

Korkunç bir şey olmak üzere, bunu hissedebiliyorum. Gittikçe artıyor. Korkuyorum ve beni koruması gereken tek kişi, seninle konuştuğumu bile bilmemesi gereken kişi çünkü bana söylemeyeceğime dair söz verdirdi.

"Bu onun gönderdiği son mesajdı," diyor Emma.
Kelimeleri birkaç kez tekrar okudum.

Bana söylemeyeceğime dair söz verdirdi.

"Bir yıl önce, bir ay boyunca ortadan kayboldu," diyor Emma. "Sürekli mesaj attım ve aradım, cevap yok... Hatta eve bile gittim. Beni içeri almadı, onu görmeme izin vermedi. Bana 'dinlendiğini' söyledi. O zamanlar onu öldürdüğünü sanıyordum. Sonunda aradığında ağlıyordum ve çıldırmıştım. -Bana ne olduğunu anlatmadı. Sadece 'hasta' olduğunu söyledi."

Emma çok emin görünüyor. Ve Dane'i benden çok daha uzun zamandır tanıyor. Karısını da yakından tanıyordu... O zaman neden kendi kararımı onunkinin üstüne koyuyorum?

Çünkü siz soruya doğru cevap verirken, kasabadaki herkes yanlış cevap veriyor...

Beynime bir kanca gibi saplandı ve onu çıkaramıyorum - Dane'in masumiyeti fikri. Parıldıyor, ince, keskin ve sabit.

"Onunla çıkıyor musun?" Emma bana yakından bakarak soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum suçlu bir kıvranişla. Dane'i reddettiğim için mi yoksa onu öptüğüm için mi suçlu hissediyorum bilmiyorum.

Karısını öldürdüğünü sanmıyorum.

Ama boğulduğunu da sanmıyorum.

Burada daha fazlası var, hissedebiliyorum.... Sadece ne haltlar döndüğünü bilmiyorum.

"Çitini onarıyorum," diyorum, "yolunu kullanması karşılığında."

"Onun yolu," diye alay ediyor Emma. "Evet, kraliyet yolundan gitmeye nasıl cüret edersin..." Dudakları kıvrılıyor. "Kurucu ailelerden nefret ediyorum."

"Anladığım kadarıyla Turner'lar bir değil miydi?"

"Yakın bile değil. Biz sadece ikinci kuşağız."

"Buralarda bu sayılmaz mı?"

"Joey Vega yaklaşık yirmi iki yıldır 'yeni berber'. Grimstone'da doğmadıysanız buralı sayılmazsınız, hatta büyük büyükbabanız da buralıysa daha iyi olur."

"Bu çok kötü." Gülümsüyorum. "Burayı sevmeye başlıyorum."

Emma bana gülümseyerek, "Belki de onca işten sonra evini korumalısın," diyor.

"Keşke... Bırakın onu tutmayı, tamir etmeye bile zar zor gücüm yetiyor." "Tadilat nasıl gidiyor?"

"Muhtemelen hak ettiğimden daha iyi. Kuzenin çok yardımcı oldu." Telefonumdan saati kontrol ediyorum. "Aslında geri dönmeliyim, öğlen gibi gelecek."

"Yani, iki buçuk mu?" "Aynen öyle." Gülüyorum.

"Peşine takılmamın sakıncası var mı?" Emma soruyor. "Blackleaf'in içine hiç girmedim, orayı görmeyi çok isterim."

"Misafirim olun. Ama uyarayım, içerisi hâlâ bok gibi görünüyor. Tamamen tamir edilmiş tek bir odam bile yok."

"Mükemmel." Emma sırtıyor. "Senin için öncesi ve sonrası fotoğraflarını çekeceğim."

Diğer garsona talimatlar vermek ve muhtemelen aşçıya biraz ara vermesini söylemek için kabiniden dışarı çıkıyor çünkü kız flört etmeyi bırakıp somurtkan bir şekilde çatal bıçakları peçetelere koymaya başlıyor.

"Hazır!" Emma neşeyle çantasını kolunun üzerine atıyor. "Bunu takacak mısın?"

Örümcek ağı önlüğüne bakıyor. "Oh, kahretsin! Hayır, onu burada bırakacağım." Onu bir sandalyenin arkasına fırlatır.

Lokantadan ayrılırken hava çok güzel bir şekilde berrak, okyanustan yüzümüze doğru esen serin bir rüzgâr var. Emma'nın bukleleri kayrak grisi gökyüzüne karşı inanılmaz derecede parlak görünüyor.

"Nippy, değil mi?" Ceketini ilikliyor.

"Hoşuma gitti," diyorum, ızgaranın sıcaklığıyla lokantanın havasız kaldığından bahsetmiyorum.

"Nereye park ettin?" Emma Bronco'yu arıyor. "Otelin yukarısına."

"İşte orada!" Paslı eski arabamı görüyor ve otelin merdivenlerinde bağırırlar kopana kadar koşmaya başlıyor.

"Tom mu o?" Emma ağlıyor, çoktan koşmaya başlamıştı.

DANE

W Bulutlarla kaplı bir gökyüzüne uyandığımda, çoğu insanın tam tersi bir duyguya kapılıyorum; baskı altında olmak yerine heyecanlanıyorum.

Güneş benim düşmanım, hapishanem. Güneş benim düşmanım, hapishanem.

Beni ve diğer herkesi en karanlık, en yalnız saatlere hapsediyor.

Son birkaç yıldır pek umursamıyordum. Olmak istediğim yer karanlıktı.

Ama şimdi Remi'nin eski Bronco'suyla kasabaya doğru ilerleyişini izliyorum ve onu en az yedi saat daha göremeyeceğim düşüncesi dişlerimi sıkıyor.

Hayır, lanet olsun, bundan çok daha uzun sürecek. Bu gece çalışmam gerekiyor. Bu karar verir.

Reçeteli güneş kremimi sürüp koyu renk bir kıyafet giydikten sonra kapının yanındaki standdan UV şemsiyemi alıyorum. Normal siyah bir şemsiyeye benziyor ve böyle bir günde fazla dikkat çekmeyecek, gerçi gerçekten yağmur yağıyor olsaydı daha iyi olurdu.

Aylardır gündüz vakti Grimstone'a gitmemiştim. Sokaklar ve binalar donuk gri ışıktan ağarmış ve solmuş görünüyor. Sadece alev tonlu yapraklar her zamankinden daha parlak yanıyor.

Arabam geçerken kafalar dönüyor. Eski öfke bir yılan gibi göğsümde yükseliyor. Bakışları, yargılamaları görüyorum ve onlardan on kat daha fazla acıyla nefret ediyorum.

Bu kasabanın son binasına kadar yanışını mutlulukla izleyebilirim. Burada sefaletten başka bir şey görmedim. Ama gitmiyorum, çünkü bu cehennemi hak ettim ve bundan kaçış yok.

Remi'nin turuncu Bronco'sunu bulmak kolaydır; Monarch'ın hemen önüne park etmiştir. Remi'nin kendisinin nereye gitmiş olabileceği de ayrı bir soru; arabası nalbur dükkânı ile Emma'nın lokantasına eşit uzaklıkta ve bakkaldan da çok uzakta değil.

Önce Lou's Hardware'i deniyorum, ki bu da bir hüsnükuruntu oluyor; Remi yok, sadece bana pis pis bakan kedi gözlüğü takmış kızıl saçlı bir kadın var.

Markete bakabilirim ama Remi'nin arabası lokantaya çok daha yakın. Emma'nın kahveme tükürmesi ve kreplerimi tabağa koymadan önce kışına sürmesi riskini almak isteyip istemediğimi kendime sorarak o yöne doğru sümüklü böcek hızıyla yürümeye başlıyorum - tabii bana hizmet edecekse.

Bir havuç tepesi arıyorum, ama gördüğüm kuzen, ellerini yüzüne kapamış, Remi'nin Bronco'sunun penceresinden bakıyor.

"Bir şey mi arıyorsun?"

Tom arkasını döner, soranın kim olduğunu görünce yüzündeki şaşkınlık ve suçluluk duygusu yerini saldırganlığa bırakır. "Burada ne yapıyorsun?"

"Arabalara girmemek."

"İçeri zorla girmiyorum, Remi'yi arıyorum."

"İçeride olduğunu sanmıyorum," diyorum kayıtsızca. Araba belli ki boş -Aradığı her neyse, o değildi.

Tom suçüstü yakalandığını biliyor ve tam da gittiği her yere yanında bir soğutucu bira taşıyan birinden bekleyeceğim dinamizmle karşılık veriyor; kaşlarını çatıyor ve parmağını göğsüne saplıyor.

"Ne diye etrafı kurcalıyorsun? Burada istenmediğini bilmiyor musun?"

"Senin tarafından mı? Umarım hayal kırıklığımı bastırabilirim."

"Remi'yi kendi mülkünüzde çalıştırmanız da neyin nesi?" Tom hırlıyor, daha da yaklaşıyor, böylece bu sabah kesinlikle biranın tadına bakmış olduğunun kokusunu alabiliyorum. "Zengin bir çocuk için köle gibi çalışmadan da baş etmesi gereken yeterince şey olduğunu göremiyor musun?"

"Endişeniz çok dokunaklı. Eminim bunun onu Blackleaf'te sizinle birlikte görmek istemenle hiçbir ilgisi yoktur."

Tom'un yüzü kızarır. "Çok daha güvende olurdu."

Şimdi yaklaşan benim, şemsiyenin gölgesi ikimizi de sarıyor. Tom'un sağ gözü kıpırdıyor ama geri adım atmıyor, iki yumruğu da sıkılı,

Yüzü de saçları gibi kızarmıştı.

"Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?" Alçak ve yumuşak bir sesle söylüyorum. Tom yutkunurken boğazı titriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Bunu söyleyecek cesaretin var mı merak ediyorum."

Bakışları sağa sola savruluyor. Etrafta kimse yok, Hükümdar'ın merdivenlerinde bile.

"Sana lanet olası bir katil olduğunu söylüyorum," diye tıslıyor. "Ve eğer Remi'ye bir daha yaklaşırsan-"

"*Yakından* çok daha yakına geldim ve bunu istediğim zaman yapacağım." Son bir adım daha atarak Tom'un alanına iyice girdim, neredeyse burun buruna geldim ve ona kasabada ondan uzun olan tek kişinin ben olduğumu hatırlattım. "Remi senin iğrenç ellerine izin vermeden önce dizlerinin üzerinde ona dokunmam için yalvarırdı-"

Tom'a hakaretlerimi bitiremeden o kükreyerek üzerime atılıyor. Yumruklarını bekliyorum, hastalıklı bir umursamazlıkla dört gözle bekliyorum, çünkü bu onun canına okuyacağım anlamına geliyor.

Ne yazık ki yumruk yere düşmedi. Güçlü bir kol Tom'un boynuna dolanıyor ve kardeşim sarhoş elektrikçiye kafasına kilitlerken onu geriye doğru sürüklüyor.

Ve bu nazik bir darbe değil - Atlas, jambon kalçası büyüklüğündeki pazısını tüm gücüyle kullanırken Tom'un yüzü hızla kırmızıdan patlıcana dönüşüyor. Atlas benim küçük kardeşim olabilir ama ona ancak bu şekilde "küçük" diyebilirsiniz.

Bu salağın boğazını sıkacak kişi o olduğu için çok kızgıyım. "Ben hallettim."

"Sokağın ortasında kavga etmeyeceksin," diye homurdanıyor kardeşim. "Özellikle de benim otelim önünde."

"Kes şunu!" diye bağılıyor bir kız. "Onu öldüreceksin!"

Emma Turner kardeşimin üzerine atlıyor ve iki yumruğuyla birden vuruyor. Emma'nın boyu bir buçuk karış daha kısa olduğu için sadece sırtının ortasına vurabiliyor. Atlas kuzenini boğmaya devam ederken bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

Tom'un gözleri geri dönüp bacakları gevşerken, "Onu bıraksan iyi olur," diyorum.

"Memnuniyetle," diyor Atlas. "Elbiseme toz bulaştırıyor."

Tom'u betonun üzerine düşürür. Sadece Remi'nin spor ayakkabısı Tom'un kafatasının kaldırılma çarpmasını engeller; ayakkabısının üst kısmıyla Tom'un kafasını bir futbol topu gibi tutarak düşüşünü yavaşlatır.

"Ne oluyor lan?" Emma çığlık atıyor.

"Bana saldırdı," diyorum, sanki bunu kanıtlarmış gibi şemsiyeyi başımın üzerinde tutarak. "Ve Remi'nin arabasına girmeye çalıştı."

Son kısımda Remi'ye göz kırparak saçmaladığımı anlamasını sağlıyorum.

"Keşke alsaydı," der Remi gülümsemesini gizlemeye çalışarak. Suçluluk duygusu eğlencesini bastırır ve Tom'un cansız bedeninin yanında diz çöker. "O iyi mi?"

Yanında diz çöküyorum, daha çok yaklaşmak için. Sabun, tarçın ve kendi parlak kokusu, portakal suyu ve havai fişek gibi kokuyor.

"Uzak dur ondan!" Başparmağımla Tom'un göz kapağını kaldırırken Emma tersliyor.

"Ben bir doktorum," diye hatırlatıyorum ona.

Emma kararsız görünüyor. "Peki... o iyi mi?"

Tom yuvarlanıp oluğa kusarken, "Tamamen iyi," diyorum. "Bu onun için iyi."

Kusmuk altılı pakete benzediği ve başka bir şey olmadığı için muhtemelen öyledir.

Atlas, otelin büyük taş merdivenlerini çıkmak üzere dönerken, "Bunu temizleyeceksiniz," diye hepimizi bilgilendiriyor.

"Remi ile tanışmak istemiyor musun?" Ayağa kalktım ve onu öne doğru ittim. "Grimstone'da yeni."

"Onu bir blok öteden gördüm." Atlas onun menekşe rengi saçlarına küçümseyici bir bakış fırlattı.

"Memnun oldum!" Remi ona seslenir.

Atlas içeride kaybolmadan önce "Hm," diye homurdanıyor.

"Vay canına," der Remi, eğlenerek. "Yani aslında iyi kardeş sensin."

"Atlas bunu oldukça kesinleştiriyor."

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Emma sersemlemiş ve kusmuk sıçramış kuzenini kaldırmaya çalışırken hınzırca konuşuyor.

"Hayır," diyorum aynı anda Remi de "Tabii ki!" diye cıvıldıyor.

Remi, Tom'un çilli kollarından birinin altına giriyor, ben de istemeye istemeye diğerini tutuyorum, ancak bu, koltukaltıyla elde etmeyi umduğumdan çok daha yakın bir temas. Keşke onu kamyonuna geri götürmek zorunda kalsaydım da en azından bayıltma zevkini tatmış olsaydım.

Onu arka koltuğa ittiğimde inliyor ve gözleri yarı yarıya açılıyor.

Eğilip kulağına mırıldandım: "Kendi ailemi katledebileceğimi düşünüyorsan, Remi'nin üzerine bir daha nefes alırsan sana yapacaklarımdan çok daha fazla korkmalısın."

Sonra kamyonun kapısını yüzüne kapattım.

Emma, Tom'un sokağa yuvarlanan şapkasını geri alır.

"Sanırım onu eve ben bırakacağım," diyor somurtarak. "Evini görmek istedim..."

"Sonra gel," diyor Remi. "Kendini daha iyi hissediyorsa Tom'u da getirebilirsin."

Sanki bunu yanlış anlamayacağımı umuyormuş gibi bana doğru hızlı ve suçlu bir bakış atıyor.

Bunu kabullenmenin doğru bir yolu yok. Tom Turner'ı onun yanında istemiyorum, asla. Ya da aleti ve nabızı olan herhangi birini. Ya da bir kedi ve bir nabız, aslında - Emma Tom'dan bir ayak daha kısa olabilir, ama çok daha sinsi ve Remi'ye ilgi duyuyor.

Ve beni becermekle çok daha fazla ilgileniyor. Ona sarılırken Remi'nin omzunun üzerinden bana kötü niyetli bir sırıtma veriyor. "Yakında görüşürüz."

Kuzenlerden kurtulduğumda, gün çok daha parlak görünüyor. Ya da bakış açınıza bağlı olarak hoş bir şekilde bulutlu.

"Seninle gerçek dünyada olmak çok eğlenceli." Remi koluma giriyor, böylece şemsiyenin altında birlikte rahatça yürüyebiliyoruz.

"Genelde neredeyiz?" Hafifçe gülümseyerek söylüyorum.

"Senin dünyanın. Bu yüzden seviyorsun, değil mi? Evinizde yalnız, her şey tam istediğiniz gibi... Bu yüzden yolunuza çıkmamı istemediniz. Ama artık o kadar da umursamıyorsun..."

Başını eğiyor, yarı alay ediyor, yarı soruyor.

"Kesinlikle daha ilginç hale geldi."

"Senin için ben bu muyum? İlginç mi?"

"Evet." Yüzüne bakıyorum. "Sen tam olarak busun." "Bunu kabul ediyorum," diyor Remi, eğlenerek. "Sıkıcı olmaktan iyidir." Nalbur dükkânına doğru yürümeye başladık.

"Bunun için mi buradasın?" Düz yeşil tenteye doğru başımı sallıyorum.

"Evet," diyor Remi. "Sonunda ana katta biraz ilerleme kaydediyoruz."

"Bir tek Emma mı gezdiriliyor?"

"Gelip evi görmek ister misin?" Remi'nin gözleri gri gökyüzüne karşı her zamankinden daha parlak bir şekilde bana bakıyor.

Yüzümü kontrol ediyor, çoktan içeri girip girmediğimi merak ediyor. Sabahın 7'sinde kapımın önünde yaptığı suçlamayı unutmadım, belli ki o da unutmamış.

"Evi milyonlarca kez gördüm," diye hatırlatıyorum ona. "Ernie tam olarak benim evime gelmiyordu."

"Siz onun doktorundan daha fazlasıydınız."

"Evet," diye itiraf ediyorum. Sonra, "Onu özlüyorum," diye ağzımdan kaçıyor. "Ben de," diyor Remi güçlü ve basit bir duyguyla.

Bunu takip eden sessizlikte, eminim ikimiz de Ernie'nin parlak ve canlı bir şekilde yandığı anıları gözden geçiriyoruz.

"O aslında benim amcam değildi," diyor Remi. "Babamın amcasıydı. Büyük amcam, sanırım? Ailemizdeki tek kişiydi - babam tek çocuktuk. Annemin bir kız kardeşi vardı ama birbirlerinden nefret ederlerdi. Cenazeden sonra aramadı bile, çiçek göndermedi. Ernie gelip onunla kalabileceğimizi söyledi ama o sırada çok hastaydı ve Jude okulundan ayrılmak istemiyordu..."

Remi iç geçiriyor, kolu dirseğime asılırken ağırlaşıyor.

"Belki de bu yanlış bir seçimdi. Jude'a bakabileceğimi düşünmüştüm ama ne kadar iyi bir iş çıkardığımı bilmiyorum."

"Çoğu çocuğun yapabileceğinden daha iyisini. Sen sadece bir çocuktun."

"Çok erken yetişkin olmak zorunda kaldım ve şimdi hiç yetişkin olmamışım gibi hissediyorum. Pek çok şeyi kaçırdım, normal şeyleri... Hiç üniversiteye gitmedim. Hiç kendi başıma seyahat etmedim. Hiçbir zaman bir ofiste çalışmadım..." Gülüyor. "Ama bundan nefret ederim."

Hiç yapmadığım şeylerden oluşan bir sel beni yıkadı. İlk başta güneşti, nefret dolu güneş ve sonra kendimi yeni bir tür hapishanede buldum... isteyerek, minnetle seçtiğim zincirler, boğmaya ve boğmaya başlayana ve sonunda beni hala beynimde yırtık, karanlık bir delik gibi hissettiren bir cehenneme, hafızanın ötesinde bir yere sürükleyene kadar...

"Ne düşünüyorsun?"

Remi varlığıyla beni korkutuyor, kolumda katı ve sıcak. Kahretsin, arkadaşlığa alışkın değilim. Hâlâ kendi kafamın içinde kayboluyorum.

"Yapacağımı düşündüğüm pek çok şey vardı... Hiçbirini de yapmadım."

"Çok geç değil," diyor Remi. "Kaç yaşındasın sen?" "Kırk bir."

"İşte böyle, daha yarı ölü bile değilsin."

"Seksen ikiye kadar yaşayacağımı varsayıyorum."

"Güvenli bir bahis gibi görünüyor." Remi sırtıyor. "Eminim kan basıncınızı takip ediyorsunuzdur."

"O kadar yaşlı değilim," diyorum, gerçi tansiyonumu haftalık olarak takip ediyorum. "Yaşımı sormayacak mısın?"

"Şimdiden tahmin edebiliyorum, yirmi yedi."

"Nereden bildin?" diye ağlıyor.

"Basit bir çıkarım; aileniz öldüğünde Jude'un on yaşında olduğunu söylemişsiniz."

O zaman on sekiz yaşındaydınız ve şimdi o okulu bitireli iki yıl oldu..."

"Gerçekten iki yıl oldu mu?" Remi merakla soruyor. "Zaman uçup gidiyor." "Gerçekten onu üniversiteye gitmesi için zorlayacağını mı düşünüyorsun?" "Bu zorbalık değil," diye kaşlarını çatır Remi.

"Gitmesi gerekiyor."

"Çünkü sen yapmadın?"

"Touché." İç çekiyor. "Yine de nedeni bu değil."

"Tabii ki değil."

"Öyle değil! O beynini gerçekten kullanma şansı hiç olmadı-" "Peki bu neden üniversitede değişecek?"

"Çünkü bu gerçek bir meydan okuma olacak! Okulda sıkılıyordu, sorun da buydu..." Sözüünü kesiyor. "Neye gülüyorsun?"

"Onu savunma şeklin."

"Ben değilim! Jude'u tanıdığınızda inanılmaz biri olduğunu görüyorsunuz; biraz huysuz ama tanıdığım en zeki insan, komik ve özünde çok tatlı biri. Göreceksiniz."

Aslında gördüğüm şey Remi'nin yüzündeki sevgi - gördüğü ve yaptığı her şeyi şekillendiren o çılgın, her şeyi tüketen sevgi.

Onu bu kadar çok istememin nedeni bu sevgi kapasitesiydi. Yüzünde yanan ateşi gördüm. Ve *hiç kimsenin beni böyle sevmediğini düşündüm. Sanki beni her şeye rağmen seveceklermiş gibi.*

Ben istedim.

Remi'ye imreniyordum.

Ve şimdi burada, kolumda.

Bana tam olarak sevgiyle değil, gördüğüm tüm güneşleri gölgede bırakan bir parlaklıkla bakıyor.

"Ne?" Sırtıyor.

"Onu bu kadar çok sevmene bayılıyorum."

Bana gülümsüyor. "Kendimi çok iyi hissetmem için ne söyleyeceğini her zaman biliyorsun. Bazı insanlar Jude hakkında kötü konuşuyor ve bu beni gerçekten üzüyor. Biliyorum o

Kusurları var ama o benim kardeşim olduğu kadar çocuğum gibi. Gideon bunu hiçbir zaman anlayamadı."

"Gideon nasıl biri?"

"Oh, bunu duymak istemezsin." Başını eğdi. "Eski sevgilim hakkında zaten çok konuştum."

"Sana söyledim, iğrenç derecede meraklıyım. Gerçekten de meraklı."

En azından Remi söz konusu olduğunda onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Derin bir nefes alır.

"Sanırım Gideon kağıt üzerinde iyi biri - yakışıklı, harika bir işi var, yıldönümlerini hatırlıyor, annesine iyi davranıyor..."

"Ne iş yapıyor?"

"Ticari emlak ve bu işte gerçekten çok iyi. Ama bu da sorunun bir parçasıydı. Hiçbir zaman onun yarısı kadar para kazanamadım ve Jude-Gideon'la ilgili her şeyde hep daha iyi bir iş bulmam gerektiğini söylüyordu. Etrafımda çalışan insanların çoğunun erkek olmasından hoşlandığını sanmıyorum. Ya da üniformamın jean şort olmasından." Mutsuz bir kahkaha atıyor. "Giyim tarzımı gerçekten beğenmedi. Ve anlıyorum, paten parkındaki en genç uyuşturucu satıcısına benziyorum-"

"Giyim tarzın çok seksi."

Remi bir kaşını kaldırır.

"Öyle," diye ısrar ediyorum. "Giyim tarzın *sensin* ve çok seksisin." Bir hafta önce kıyafetlerinden nefret etmemin bir önemi yok.

Remi'nin güçlü ve yetenekli vücuduna, bronz tenine ve o sıkı küçük göğüslerine, yırtık pırtık, çocuksu kıyafetlerinin paketinde güçlü bir kombinasyon olan androjenliğine ve kadınlığına yeterince göz atmam için gereken tüm zaman buydu.

Gideon'un berbat bir zevki var.

Bahse girerim aldattığı kızlar Wonder Bread kadar tatsızdır.

Remi bir gün batımı gibi kızarıyor, bu da onu gördüğüm en güzel şey yapıyor.

Bir süre sonra, suçlu bir ses tonuyla itiraf ediyor: "Emma'ya Lila'yı sordum. Bana bir resim gösterdi."

Kalbim buz kesiyor ve kolumu geri çekme dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. Onun adını duymak bile beni sarmal yapmaya yetiyor.

"Özür dilerim..." Remi yüzüme bakarak

mırıldanıyor. Kendimi konuşmaya zorluyorum.

"Emma ne dedi?"

"Çok değil." Remi artık gözlerime bakamıyor. "Bana Lila'nın Balkabağı Prensesi olduğu zamanın resmini gösterdi. O kadar inanılmaz güzeldi ki..."

Sesindeki hüznü pişmanlığı duyuyorum ve Lila'nın yanında durmak zorunda kalan her kızın baktığı o çaresiz kederli bakışı görüyorum.

"Seni bir tipin olduğu için suçlayamam," diyor Remi, başı öne eğik.

"Sen... Lila gibi değilsin." Kendimi onun adını yüksek sesle söylemeye zorluyorum. "Ama bu iyi bir şey."

Sadece bir Lila vardı.

Ve sadece bir Remi var. İnsanlar hakkında güzel ve trajik olan da budur - iyi ya da kötü, tek bir tanesinin bile yeri doldurulamaz.

"Ve bunun görünüşle bir ilgisi yok," diye ekliyorum. "Az önce sana ne kadar seksi olduğunu söylemedim mi? Her öpüştüğümüzde bunu hissetmiyor musun?"

Onu şimdi öpüyorum, derin ve sıcak. Onu bedenime doğru çekişimde, nefesini soluyuşumda ve ağzının tadını alışımada ona olan çekiciliğimi hissetmesine izin veriyorum.

Bıraktığımda Remi'nin gözleri yavaşça açıldı.

"Vay canına..." diye nefes alıyor ve gülümsemesi geri geliyor. "Seksi olmalıyım çünkü bu en ateşli öpücüktü."

Gülüyorum. "Sana söylemiştim."

Hırdavatçıya ulaştık.

"İçeri geliyor musun?" Remi biraz sinirli bir şekilde sorar. "Benimle görülmekten mi endişeleniyorsun?"

"Hayır! Sadece..." Kızardı. "Rhonda pek hayranım sayılmaz. Ama umurumda değil, içeri gelmeni istiyorum! Her neyse, başının çaresine bakabileceğini biliyorum."

"Buna alışkınım."

Kapıyı iterek açıyorum, zil tepemde şıngırdıyor.

Kedi Gözü Hanım ikinci kez ortaya çıkışıma daha da sinirlenmiş görünüyor, özellikle de Remi ve benim birlikte olduğumuzu görünce. Şemsiyeyi kapatıp koluma asıyorum ve Remi bir arabayı malzemelerle doldururken onu koridorda takip ediyorum.

"Bu ne için?" Uzun, ince tik ağacından yapılmış çıtaların önünde durakladığında soruyorum.

"Bu mu?" Biraz utanmış görünüyor. "Sadece küçük bir yan proje. Eğer zamanım olursa."

"İyi fikir." Ciddiyetle başımı salladım. "Meşgul olmaya çalışmalısın."

Remi gülüyor. "Bazen akşamları çok yorgun olmuyorum." "Ne yapmak için?" Bastırıyorum.

"Ben... mobilya yapmayı seviyorum," diyor Remi, sanki utanılacak bir şeymiş gibi. "Ne tür mobilyalar?"

"Aklıma ne gelirse... bazen kendim için, kitap okumak için kocaman rahat bir sandalye gibi, yan tarafına bir kitaplık yerleştirilmiş... bazen çılgınca bir şey, heykele benzeyen bir masa veya bir sürü gizli çekmecesini olan bir masa... Hiç para kazanmıyorum," diye ekliyor.

"İşin bittiğinde görmek istiyorum."

"Bunun ne olacağını bile henüz bilmiyorum." Remi parmaklarını koyu renkli damarlar üzerinde gezdiriyor. "Sadece ahşabın rengini seviyorum."

"Bu yüzden *bitirdiğinde bana göster* dedim. Henüz çok ilerlemediğini görebiliyorum."

Remi homurdanarak çataları arabaya yığar.

Başka bir şey sığdıramayınca arabayı kasaya kadar götürüyorum.

"Kahretsin," diyor Remi. "Boya bandını unutmuşum."

Kedi Gözü Hanım taramaya başladığında, "Geri koş ve yakala," diyorum. İsim etiketine göre Kedi Gözü Hanım meşhur Rhonda'ydı. Kokuşmuş gözlerinden tahmin edebilirdim.

Remi reyonların arasında kaybolduğunda, kasadaki soğukluk sıfırın altındaki sıcaklıklara ulaşıyor. Rhonda'nın ağzını sıkı tutacağını umuyorum, ama sessiz davranmaya devam edecek birine benzemiyor.

Elbette, eşyaları taramanın yarısına gelmeden önce, son derece düşmanca bir şekilde "*Sizi daha önce burada görmemiştim*" diye bağırıyor.

"Çok şey kaçırıyormuşum," diyorum, gözlerimi bir sergiden kaçırarak. *Taze, çiğ yem!* Kasanın hemen yanında.

"Humph!" Rhonda barkodları maksimum saldırganlıkla lazerleyebilmek için tarayıcısını kapıyor. O şeyi şok tabancası gibi ateşliyor, gözlüklerinin kenarından bana bakıyor.

"Dört yüz yirmi sekiz dolar ve altmış dört sent," diye tersledi sonunda.

Yaklaşık dört yüz yirmi sekiz dakika altmış dört saniye sürmüş gibi hissettim. Remi hala dönmedi, ben de kartımı okuttum.

Bir süre sonra elinde kasetle koşarak geldiğinde, Rhonda ondan sadece 4,78 dolar alıyor.

"Ne hakkında-"

"Aldım bile." Arabayı çıkışa doğru itiyorum.

Remi peşimden koşuyor, yüzü kıpkırmızı.

"Ne kadardı? Sana Venmo gönderirim."

"Birkaç yüz dolardı, merak etme. Arabayı al da şemsiyeyi açayım."

Remi kaşlarını çatarak arabayı yönlendiriyor. Şemsiyeyi sallayarak açıyorum ve arabayı tekrar geri götürüyorum, ikimizin üzerinde tutması için şemsiyeyi ona uzatıyorum. Bulutlar her zamankinden daha kalın ve karanlık - gerçekten yağmur yağabilir.

Bronco'nun eski kapağını kaldırıp açana kadar birkaç damla tükürdü. Remi arabaya kadar olan kısa yürüyüşte tek kelime etmedi. Ancak her şey bagaja yüklendikten sonra bana döndü, telaşlandı ve kekeledi.

"Bunu bir daha yapma, lütfen." "Ne?"

"Benim için
öde." "Neden
olmasın?"

"Çünkü senin ödemeni istemiyorum, kendim
ödeyebilirim." "Zar zor."

Yüzünün kızarması derinleşiyor ve şimdi hem kızgın hem de
utanmış durumda. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"'İyi' kulağa pek hoş gelmiyor. 'İyi' zar zor geçinmek demek. Neden sana
yardım etmemi istemiyorsun?"

"Çünkü."

Ona bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum.

"Kimseye borçlu olmaktan hoşlanmıyorum!" diye patladı. "Annem ve babam öldüğünde herkese borçları vardı. Ev sahibimize üç aylık borçları varken bize bir ay daha vermesi için yalvarmak, Jude daha on yaşındayken yatağını ıslatmaya başladığında, ben gecede üç saat uyurken, buzdolabımızdaki tek yiyecek çeşnilerken-"

Durur ve göğsü kabarak birkaç nefes alır.

"Bizi o çukurdan ben çıkardım; istikrarımızı ben sağladım. O zamandan beri kimseye borçlanmadım ve borçlanmaya da niyetim yok. Daha çitinizi bile tamir etmedim, o yüzden borcumun üzerine başka bir şey eklemeyin."

"Bana çit borcun yok; sadece götlük yapıyordum. Seni buraya getirmek istedim."

"Ne?" Remi ağlıyor, gerçekten şok olmuş. "Tanıştığımızda benden nefret ettiğini sanıyordum."

Omuz silktim. "Yine de seni tekrar görmek istedim."

Ağız açık kalıyor ve sonra istesem de istemesem de beni de gülümseten o gürültülü kahkahasını atıyor. "Çok tuhafsin amına koyayım."

"Evet, biliyorum."

Remi sırtıyor. "Sıkıcı olmaktan iyidir."

"Öyle diyorsunuz, ben hâlâ karşılığını bekliyorum."

Remi'nin bitmek bilmeyen proje listesiyle uğraşmak için evine geri dönmesi gerekiyordu, ancak Tom hala iyileşiyor gibi görüldüğünden ve yolda olduğuna dair mesaj atmadığından, öğleden sonra Grimstone'da aylak aylak dolaşıyoruz.

Selina'yı dövme dükkanında ziyaret ediyoruz, sonra iki kapı ötedeki kız kardeşi Helena'yı, çünkü Selina yapmazsak kıskanacağı konusunda ısrar ediyor, ancak Remi dövmelemlerle tarottan çok daha fazla ilgileniyor. Selina, Remi ve beni birlikte dolaşırken gördüğünde biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor, Helena ise tüm kasabada gevezelik etmek için sabırsızlanıyor gibi görünüyor. Her iki şekilde de umursamamaya çalışıyorum.

Remi'nin iki kitap ve bir kilo gevşek yapraklı çay satın aldığı kitapçı/çay dükkanına, ardından bir tuhafiyeye uğruyoruz ve bana bir pardösü almam için baskı yapıyor.

"Bunu almalısın; sana inanılmaz yakışıyor!"

"Bana her şey yakışıyor."

"Bu doğru ve git kendini becer."

Kıçını avuçluyorum ve kulağına homurdanıyorum: "O Dickie'leri seksi göstermeyi başaran sensin..."

Titriyor ve göğsüme yaslanıyor, başını çeviriyor ve dudakları boynuma değsin diye çenesini yukarı kaldırıyor.

"Daha önce hiç kargo pantolonu ve çelik burunlu botlardan etkilenmedin mi?" "Tüm ilgimi çeken şeylerin bunlar olduğunu düşünmeye başladım..."

Onu kalçalarından tutup daha da yakına çekiyorum, böylece vücutlarımız aşağıya kadar temas ediyor. Gömleğinin içinden meme uçlarının sertleştiğini görebiliyorum. Eğer sütyen giymeye çalışırsa, ben onu kesecek ve ateşte yakacaktı.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Remi soruyor, sesi boğuk ve alçak.

"Çalışıyorum," diyorum büyük bir pişmanlıkla.

Remi'nin telefonu çalar. Mesajı kontrol eder.

"Tom?"

"Evet," diyor. "Ama yarına kadar gelmeyecek. Başının ağrıdığını söylüyor."

"Eminim öyledir."

Remi omuz silkiyor, gülümsüyor. "Demek ki biraz daha zamanımız var. İşe ne zaman başlıyorsun?"

"Dokuza kadar olmaz."

"Bu neredeyse sonsuza kadar." Bunu o kadar büyük bir zevkle söylüyor ki, göğsümde ani ve sinir bozucu bir sıcaklık yayılıyor. "Ne yapmalıyız?"

Kararsızım çünkü kalan birkaç saat içinde onu evime geri götürmek istiyorum, ancak aşılmaz bulut günleri sadece çok sık geçiyor. Remi ile açık havada dolaşmak sarhoş edici. Gün ışığı ona neredeyse hiç ışık gibi gelmeyebilir, ama benim için serin, şeffaf gümüşte yıkanmak gibi.

"Benimle sahile gelmek ister misin?" Remi elini benimkinin içine soktu. "Çok isterim."

Ana caddede herkesin görebileceği bir yerde benimle bu şekilde yürüdüğüne inanamıyorum. Eli küçük, sıkı ve sıcak. Deniz meltemi, parlak yaprak parçalarıyla karışmış menekşe rengi saçlarını yüzünün etrafında döndürüyor.

Merdivenlerden sahile iniyoruz, dik, siyah kayalıklardan aşağıya doğru bir ileri bir geri gidiyoruz. Kumlar nemli ama yağmur doğru düzgün yağmadı ve şimdi rüzgâr azalıyor, bulutlar inceliyor. Şemsiyeye rağmen tenime hafif bir pembelik geldi ama umurumda değil; deliğime geri dönmeyeceğim.

"Hadi," diyorum Remi'yi yanıma çekerek. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

REMI

"W Nereye gidiyoruz?" Dane'e soruyorum.

Beni sahile doğru götürüyor, görünüşe göre aklında bir hedef var, ancak tek gördüğüm uzun siyah, ışıltılı kumlar sonunda geniş Onyx tatil köyüne ulaşır.

Koy, güney ucundaki Grimstone kasabası ve en kuzey noktasındaki tatil köyü ile ağda yapan bir hilal şeklindedir. Dane beni ikisinin ortasındaki bir noktaya götürdü.

"Bana güveniyor musun?"
diyor. "Olması gerekenden
daha fazla." "Güzel.
Ayakkabılarını bırak."

Nemli, karanlık kumda yürümek için ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı çoktan çıkardık, onları kollarımızın altına sıkıştırarak taşıyoruz. Ben benimkileri yokuşun biraz daha yukarısında bırakıyorum, gelgitin gelme ihtimaline karşı.

Dane elimi tutuyor ve suya doğru yürümeye başlıyor. Dalgalar ayak bileklerimizin etrafını sarıyor, soğuk ve köpüklü.

"Beni nereye götürüyorsun?" Biraz gergin bir şekilde sordum. "Yüzme istemiyorum."

Bırakın Ekim'i, Temmuz'da bile körfezin sıcak olduğundan şüpheliyim ve hâlâ tamamen giyinik, kot pantolonum dizime kadar kıvrılmış durumda.

"Yüzmeyeceğiz," diyor Dane, kendinden emin adımlarla daha derine ilerleyerek.

Ancak su aslında derinleşmiyor - körfeze doğru yürürken, ayaklarımın altındaki kum düz kalıyor ve dalgalar kaval kemiklerimden daha yükseğe vurmuyor.

"Nedir bu?"

"Bir kum tükürüğü," diyor. "Yerel halk oraya Cehennem Çukuru diyor." "Nasıl yani?"

"Göreceksin."

Etrafımız düz ve karanlık sularla çevrili olana kadar körfezde ilerliyoruz. Sahilden bakıldığında, Dane ve ben dalgaların üzerinde yürüyormuşuz gibi görünüyor olmalıyız. Kıyıda silüetlerimizi hayal edebiliyorum, Dane hala siyah şemsiyesini başımızın üzerinde tutuyor, sanki şemsiye mucizenin mekanizmasıymış gibi.

"Bu çılgınlık," diye mırıldanıyorum, etrafımdaki uçsuz bucaksız suya bakarak.

Dane'in koluna yapışmış, büyülenmiş ve biraz da korkmuş bir haldeyim. En büyük dalgalar dizlerime çarpıyor, neredeyse beni şışten düşürüyordu. Uzaklaştıkça daralıyor, artık yan yana yürüyebileceğimiz kadar geniş değil.

Dane, "İşte bu yüzden körfezde tekne kullanamazsınız," diyor. "Her yerde kum yığınları var."

Burası tesise en yakın olduğum yer. Buradan, bakımlı kumların üzerine serilmiş siyah-gri çizgili şezlongları ve tüllü siyah gölgelikleri olan birkaç çadır benzeri kabanayı görebiliyorum. Onyx neredeyse tamamen parlak koyu camdan yapılmış modern bir bina. Bana göre kötü adamların inine benziyor ama en ucuz odasının geceliği 1200 dolar, yani sanırım onu alacak kadar havalı değilim.

"Hiç orada kaldın mı?" Dane'e sordum.

İlgisiz bir bakış atıyor. "İçerideydim. Hiç gece kalmadım."

Bu bende hem kıskançlık hem de garip bir tahrik duygusu uyandırıyor. Dane'e gizlice bir bakış attım. "Turistlerle mi sikişiyordun?"

Omuz silkiyor. "İşleri basit tutuyor."

Onu o lüks odalardan birinde muhteşem, zengin bir kadınla hayal ediyorum ve tüm vücudum yanan bir kömür yutmuşum gibi ısınıyor.

Dane'le ilgili her şey pahalı ve zarif - kaşmir V yakası, yün pantolonu... kemik saplı şemsiyesi bile bir petrol kralına aitmiş gibi görünüyor.

Sahilin o ucunda yürürken bile kendimi rahat hissetmiyorum. Zenginliğin etrafında büyüdüm ama on yıldır tadına bakmadım. Sadece ne kadar ait olmadığımı bilecek kadar biliyorum.

"Sorun nedir?" Dane diyor ki.

"Oh..." Kendime yönelik küçük bir kahkaha atıyorum. "Şu şezlonglardan birinde bir mirasçıyla yatıyor olman gerektiğini düşünüyordum."

"Neden?" Dane kaşlarını çatır.

"Çünkü şu haline bak..."

İnanılmaz güzellikteki yüzüne, gümüş çizgileriyle rüzgârda savrulan saçlarına, şemsiyeyi kavrayan zarif eline bakıyorum.

Dane çenemi parmağıyla başparmağı arasına alıyor ve beni orada tutuyor, böylece gözlerine bakmak zorunda kalıyorum ve kafamı çeviremiyorum.

"Kendini küçümseme konusunda sana ne demiştin?"

"Söylemiyorum."

"Evet, öylesin." Parmakları çeneme saplanıyor ve kehribar rengi gözleri benimkilere dikiliyor. "Eğer bir varisi becermek isteseydim, becerirdim. Tam da olmak istediğim yerdeyim." Başını eğip beni dudaklarımdan sıkıca öpüyor. "O yüzden kapa çeneni ve izle."

Rüzgar değişiyor, azalıyor. Dalgalar düzleşiyor ve açılarını değiştiriyor. Bulut örtüsü griden koyu, çürük bir mora dönüşürken, ışık gümüşten kızıla dönüşüyor.

Aslında güneşi göremiyoruz ama batıyor olmalı; ışık iyice doygunlaşıyor, körfezin düz, parlak yüzeyi bir kan gölü kadar parlak bir şekilde kıpkırmızı oluyor. Dane ve ben şişin üzerinde duruyoruz, iki yanımızda dik siyah kayalıklar, etrafımızda alev alev yanan su.

"Aman Tanrım..." Olduğum yerde yavaşça dönüyorum. "Bir yanardağın içinde durmak gibi..."

Dane'in eli kot pantolonumun kemerinin altından kayarak çıplak kalçamın üzerinde duruyor. Beni kendine doğru çekiyor, böylece ayaklarımızın etrafındaki soğuk su onun vücudunun sıcaklığıyla kıyaslanamaz hale geliyor.

"Hoşuna gideceğini düşündüm."

Sadece hoşuma gitmekle kalmıyor, zengin kırmızı ışıktan, mürekkep siyahı kumsaldan ve körfezin ortasında durmanın akıl almaz deneyiminden sarhoş oluyorum.

Dönüp Dane'i öpüyorum, dudaklarının sertliğini, ağzının lezzetli tadını, giysilerinin altındaki sert kas kabarıklıklarını hissediyorum... Dane'i öpmek Gideon'u ya da Tom'u öpmeye hiç benzemiyor. Gideon'la bu sıradan bir şeydi, seks yapmadan önce yaptığımız bir şey. Tom'la öpüşmek ıslak ve lastik gibi bir kalamar tarafından saldırıya uğradı.

Dane'i öpmek onun ciğerlerindeki havayı solumak gibi bir şey - vücudumu onun kokusu ve tadıyla dolduran anlık bir kafa. Başım dönüyor ve uzuvlarım ısınıyor ve ağırlaşıyor.

Sanki beni tadıyor, test ediyor... dili dudaklarıma, dilime, ağzımın içine dokunuyor... eli saçlarımdan geçip sırtımdan aşağı iniyor, ta ki tüm vücudum bu öpücükle sarılana kadar, donmuş ayaklarım hariç her yerim.

"Neden Tom'la tartışıyordun?" Boynuna karşı mırıldanıyorum.

"Nedenini biliyorsun."

"Söylediğini duymak istiyorum."

"Senin için kavga ettiğimizi söylememi ister misin?" Saçlarımdan bir avuç tutup başımı geriye yatırarak ağzımı, çenemi ve boynumdan aşağıya doğru öperken gülümsemesi parlıyor...

"Evet," diyorum, bir fısıltı gibi, bir yalvarış gibi.

"Pekala... Onu arabanızın camından bakarken gördüm ve onu bilerek kıskırttım çünkü kıskancım. Evine gelebildiği için kıskanıyorum ve ışıklarını tamir ettiği için kıskanıyorum. Seninle konuştuğu için kıskanıyorum ve partiden ayrıldığım anda seni öpmeye cüret ettiği için çok öfkeliyim. Seni tamamen kendime istiyorum ve bu lanet kasabadaki herkesle kavga etmek zorunda kalsam da umurumda değil."

O kadar iyi hissettiriyor ki, sadece kulağımdaki sesinden bile boşalabilirim.

Hiç Dane gibi bir adam tarafından takip edilmedim. Tom gibi adamlar, birçok kez, ama o odadayken zar zor nefes alabildiğimi hissettiren, bana doğru bakması için her şeyi yapabileceğim, onun bir dakikası için başka birinin bir saatlik sohbetinden vazgeçebileceğim biri tarafından asla.

Öpücüğü şimdiye kadar yaptığım tüm sekslerden daha iyi.

Onu öpüyorum ve rüzgâr yeniden esmeye başlayana ve dalgalar dizlerimizin üzerinde yükselene kadar kan kırmızısı suda öpüyorum.

Her iki elini de vücudumda hissedene kadar onu öpüyorum, kolları beni sarıp sarmalıyor. Su bacaklarımızdan yukarı yükselirken ve ışık kırmızından menekşeye dönüşürken öpüşüyoruz. Dudakları dudaklarımı yutuyor; tadı gökyüzü ve okyanus.

"Şemsiyeni kaybetmişsin," diyorum sonunda ayrıldığımızda. Devrilip suyun altına batana kadar yüzdüğünü görebiliyorum.

"Fark etmez," diyor Dane. "Zaten güneş batmak üzere. Ama gelgit yükseliyor."

Bir sonraki dalga neredeyse bizi deviriyordu. Kıyıya doğru sürükleniyoruz, uyuşmuş ayak parmaklarımızla kum tükürüğünü takip etmeye çalışıyoruz. Işık hızla azalıyor ve rüzgar hızlanıyor, soğuk yağmur taneleri küçük patlamalar halinde geliyor.

□ *Yangın - İki Ayak*

Neredeyse belimize kadar ıslanmış, kumlu ve titriyoruz ama ayaklarım tekrar karaya basar basmaz Dane'e uzanıyorum, o da bana uzanıyor. Birbirimize kenetleniyoruz, ağızlarımız aç, ellerimiz birbirimizin kıyafetlerini yırtıyor.

Onun teninin her santimini pürüzsüz ve temiz buluyorum, oysa benim her yerim bronzlaşmış, morarmış, çizilmiş, nasırlı ve dövme. Dane ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz ya da en azından ben öyle sanıyordum ama birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek o kadar az zıt görünüyoruz.

Daha çok kimyasal bir reaksiyonun iki yarısı gibiyiz. Ayrı ayrı ne olursak olalım, birlikte elektrik gibiyiz.

Onunla bağlantı kurmak, onu anlamak istiyorum. Herkesten duyduğum hikâyenin doğru olmadığını biliyorum ama bana doğruyu söylediğini de sanmıyorum. Grimstone sırlarla dolu bir petek, tıpkı kayalıklardaki o siyah mağaralar gibi, görülemeyecek kadar karanlık, ama içinden okyanusun sesini duyabiliyorsunuz...

Onu tanımak istiyorum, bunu arzuluyorum. Bütün gün çalışırken Dane'i düşünüyorum, uyanık mı yoksa hala uyuyor mu, o da beni düşünüyor mu diye merak ediyorum. Bana belli bir şekilde baktığında o kehribar gözlerinin ardında hangi düşüncelerin titrediğini merak ediyorum...

Bu kadar sert düşmek bana göre değil; daha önce hiç düşmemiştim. Jude benim odak noktamdı. Ve şimdi olabilecek en kötü kişiye aşık olabilirim, ama bu bir seçim değil - Dane bana her dokunduğunda, yedikçe daha da acıktıran bir yemek gibi. Çıldırıcı ve sarhoş edici ve durmasını istemiyorum.

Gömleğimi başımın üzerinden çekip göğüslerimin ırzına geçiyor, elini sırtıma bastırarak omurgamı kavislendiriyor ve göğüslerimi doğrudan ağzına doğru eğiyor. Sıcak, ıslak dili meme uçlarımda gezinirken kirli sakalları hassas etime sürtünüyor. Neredeyse tüm göğsümü ağzına sığdırabiliyor ve diğer tarafımı eliyle yoğurup sıkarken sertçe emiyor.

Yavaşça, nazikçe, piercingimi çekiştiriyor, gümüş halkayı sıkı, zonklayan meme ucumda ileri geri kaydırıyor. Sıcak ağız kanımı gazoz gibi köpürtürken, bir dalga kıyıya vurup ayaklarımı soğuk köpüklerle yıkıyor.

Işık hızla azalıyor. Dane'in solgun teni, siyah kum ve derin gökyüzüne karşı ışıltıyor. Başka kimse var mı bilmiyorum.

ve umurumda değil. Onun sıcaklığı, nefesi ve üzerimdeki elleri dışında hiçbir Şey yokmuş gibi görünüyor.

Gğslerimden karnıma doğru vücudumda ilerliyor, yalıyor ve öpüyor, her yerimi ısıtıyor.

Kot pantolonum ıslak ve bana yapışıyor - yüzünü kalçalarımın arasına gmmeden önce sadece yarısına kadar indiriyor. Derin bir nefes alıyor, burnunu amıma bastırıyor ve gözleri kapalı, ciğerlerini doldurarak içine çekiyor.

"Bu ağzımı sulandırıyor..."

Diliyle beni yalıyor ve ağzı sulanmaktan da öte, ılık ve tereyağı gibi eriyor ve benim her Şeyim de eriyor, Dane'in soğuk kum tanelerine ve çıplak ayaklarımıza çarpan ısırın dalgalara karşı uhrevi bir his veren sıcaklığına ve yumuşaklığına gömülüyorum.

Ayak bileklerim kot pantolonumla arkadan bağlı, kalçalarım kulaklarının etrafında titriyor. Kalçalarımı ellerinin arasına alıyor ve amımı bir yemek tabağı gibi yalıyor, sanki yemeye doyamayacakmış gibi.

Yüzümü izliyor, altın rengi gözleri karanlıkta parılıyor, kaşları kara ve hınzır. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı biri tarafından amımı yalatmamıştım; ona her bakışımda içim ürperiyor.

Ağzı beni inletiyor ve tenimdeki elleri... Bana ilk dokunduğu andan itibaren o ellerin sorun yaratacağını biliyordum. Vücudumu sanki ders kitabında okumuş gibi tanıyor.

Başparmağı ve işaret parmağıyla amımın dudaklarını aralıyor, klitorisimdeki piercingi gördüğünde gözleri Şeytani bir zaferle parlıyor.

"Ben de bunu bekliyordum..."

Bacaklarım titreyene kadar dilini hafifçe oynatıyor. Sonra dudaklarını klitorisimin etrafına kapatıyor ve gözlerim geri dönüp ayak parmaklarım işaret ederken ve tepemdeki bulutlar mor şimşeklerle atırdarken nazikçe emiyor.

Boşaldım ve boşaldım, iki elim saçlarında, bir hayvan gibi yüzüne vuruyorum. Tanrıya şükür rüzgâr çıktı çünkü o kadar vahşi sesler çıkarıyorum ki onları boğmak için bir fırtınaya ihtiyacım var.

Kot pantolonumu tekmeliyorum ve pantolonunu çıkarabilmek için Dane'in yüzüne ters yönden oturuyorum. Aleti damarları kalın, beyaz bir kobra gibi dışarı fırlıyor.

"Vay
anasını!"

Dane
gülüyor.

"ok büyük," diyorum savunmaya geçerek. "şaşırdım."

"Şaşırdın mı?" Yüzüm sikine dönük olduğu için Dane'in yüz ifadesini göremiyorum ama ses tonunda tam olarak anlayamadığım bir şey var.

Belli ki rahatsız olmamış çünkü yüzünü tekrar amıma gömüyor, bu da beni inletiyor ve destek için sikini tutmama neden oluyor. O kadar kalın ki parmaklarım etrafını tamamen kapatamıyorum. Ağzıma zar zor sığdırabiliyorum.

Aletin başı ağır, sıcak ve deniz suyundan dolayı hafif tuzlu. Daha iyi bir açığı yakalayabilmek için yukarı yerine aşağı doğru çekiyorum ve Dane kafa derimden omurgama doğru ürperti gönderen bir inilti çıkarıyor.

Aletin dibini kavıyorum ve başımı gidebildiği kadar yukarı aşağı sallıyorum, ki bu çok da uzak değil - dudaklarım parmaklarıma yaklaşmadan aleti boğazımın arkasına giriyor.

Bu arada dili içime giriyor, elleri kalçalarıma öyle sıkı kenetlenmiş ki kaçmak şöyle dursun, kıpırdamak bile mümkün değil.

Bildiğim hiçbir altmış dokuzluğa benzemiyor çünkü boşalırken yarı yarıya boğuluyorum, ıslak ağzı amımı yutuyor, siki boğazımı tıkıyor. Garip bir şekilde, hafif boğulma bu kadar iyi hissettiren şey, tüm kan beynime akıyor ve orada kalıyor.

Şimşek çakıyor ve yağmur çıplak tenimizi kırbaçlayarak yağıyor. Vücudum o kadar sıcak ki yağmur bile orgazmik, soğğun ürpertisi ve gelmenin ürpertisi ayırt edilemez dalgalar halinde uzuvlarımdan aşağı ve yukarı akıyor.

Bacaklarımı açıp Dane'in ağzına gömülüyorum, diline karşı sevişirken dizlerim kumu kazıyor. Tekrar tekrar sikini ağzıma alıyorum, boğazımdan akan kalın tükürük başını kaplıyor, ta ki bir santim daha derine kayana kadar...

Dane doğrudan amıma doğru iniliyor, benim ağırlığımla boğuluyor. Kalçaları yukarı doğru kalkıyor ve boğazımın derinliklerine doğru ilerleyerek vücudumu titreten bir kükreme çıkarıyor. Hafifçe geri çekiliyorum ve dilimin üzerinde patlıyor, kalın, kremi boşalmanın nabzı atıyor, o kadar çok ki ağzımdan taşıyor ve siyah kumun üzerine soluk inciler damlatarak şaftından aşağı akıyor.

Üzerinden yuvarlanıp tekrar kendi etrafımda dönüyorum, böylece kumsalda yan yana yatıyoruz. Bir sonraki dalga belimize kadar yıkıyor, bu da aslında bir çeşit anında temizlik olarak faydalı.

Dane ıslak, kumlu elimi buluyor ve parmaklarımızı birleştiriyor.

Gök gürültüsü körfez boyunca yuvarlanırken, bulutları aydınlatan şimşek çakmalarıyla şurada burada canlanan kaynaklı mor bir gökyüzüne bakıyoruz.

"Taşınalım mı?" Ben diyorum. "Saldırıya uğrarsak diye mi?" "Bir ay önce bunu dileyebilirdim."

Yüzüne bakmak için başımı çeviriyorum. "Artık değil mi?"

"Hayır," diyor Dane, bana bakıp hafifçe gülümseyerek. "İşler ilginçleşmeye başladığında değil..."

Yan dönüyor ve yanağıma dokunarak beni daha önce hiç öpmediği kadar nazikçe öpüyor.

Göğsümdeki çarpıntı ve midemdeki endişe çok kötü işaretler.

Gideon için hiç böyle hissetmemiştim. Ya da bir başkası için.

"Sorun ne?" Dane hafifçe geri çekilerek, "Sorun ne?" diye sordu.

"Senden ne kadar hoşlandığımdan korkuyorum."

"Ah." Anlamış gibi başını sallıyor. "Ben de."

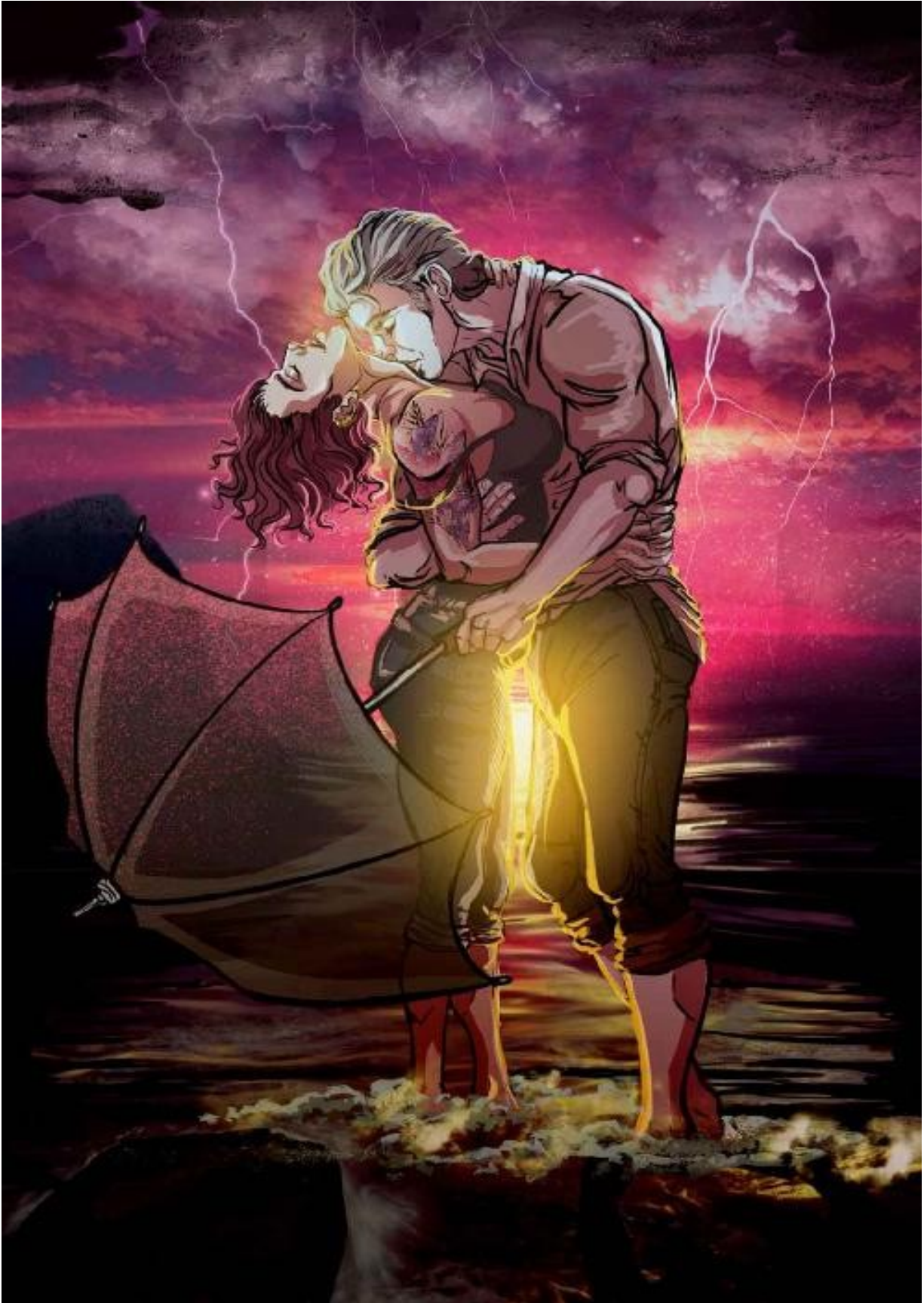
Dane kumdan çizildiği için güneş yanıklarını fark ediyorum.

"Kahretsin, seni bu kadar uzun süre dışarıda tutmamalıydım..."

Başını sallıyor, beni aşağı itiyor ve tekrar öpüyor.

"Şu andan başlayarak tüm günü baştan yaşardım ve hiçbir şeyi değiştirmedim."

DANE

P Remi ile kendi arabalarımızda buluşmak işkence gibi. Onu evime geri götürmek ve sahilde başardığımızdan çok daha fazlasını yapmak istiyorum, ama bütün gece nöbetçiyim.

Mesaim boyunca onu düşünüyorum ve belki de bu yüzden sonunda eve döndüğümde, kapıyı açar açmaz armut ve bergamot kokusu beni ele geçiriyor. Lila'nın makyaj masasının üzerinde tozlu tek bir şişe duruyor ama koku evin her yerine yayılmış gibi görünüyor.

Beynin hafıza ve duyguları işleyen bölümleri aynı zamanda kokuları da işler. Bu yüzden hiçbir şey anıları belirli bir kokudan daha güçlü bir şekilde geri getiremez.

Kapıdan içeri girdiğim anda Remi'yle ilgili düşüncelerim Lila'nın görüntüleri tarafından zihnimden uzaklaştırılıyor. Lila mutfakta telaş içinde, on kişiye yetecek kadar yemek pişiriyor, gülüyor, şarkı söylüyor ve önlüğünün içinde dönüp duruyor, havada buhar...

Sonra Lila banyonun zemininde hıçkıra hıçkıra ağlıyor, yan yatmış, siyah saçları fayanslara yayılmış, rimeli yüzüne bulaşmış...

*Ne olursa olsun beni sonsuza dek sevecek
misin? Söz ver bana... Söz ver bana...*

Suçluluk duygusu çok ağır.

Günün tüm anıları, parlak ve neşeli anlar, yapraklar gibi dönüyor, sonra soluyor ve parçalanıyor.

Gülümseyebileceğimi kim söyledi? Gülebileceğimi kim söyledi? Mutluluğu hissedebileceğimi kim söyledi?

Lila değil.

Ana süitin merdivenlerini tırmanıyorum, birlikte seçtiğimiz sanatı, Lila'nın bir antikacıda bulduğu ve arabamıza kadar neredeyse bir mil geri taşımak zorunda kalana kadar iğrenç derecede ağır olduğunu fark etmediğimiz tabloyu fark etmemeye çalışıyorum.

Asla yeniden dekore etmeyeceğimi sanıyordum. Şimdi nereye baksam utançtan yerin dibine giriyorum.

Çabucak duş alıyorum çünkü çok yorgunum. Neredeyse yirmi dört saattir ayaktaydım ve gece vardiyası umduğum kadar ölü geçmedi.

Banyo aynasındaki sisi sildiğimde, Lila arkamda duruyor ve o kocaman, kara gözleriyle sitemkâr bir şekilde bana bakıyor.

Söz verdin. Yemin ettin.

"Sözümü bozmadım."

Yalancı. YALANCI!

Ayna paramparça

oldu. Etrafımda

dönüyorum.

Arkamda kimse yok.

Fayansların üzerine kan damlıyor. Elim kaldırıp kendi yarılmış parmak eklemlerime bakıyorum. Farkında olmadan aynayı yumruklamışım.

Yalancı.

Suçluluk duygusu hastalık gibi, gıda zehirlenmesi gibi. Keşke kusabilsem.

Yatağıma uzandım, onu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Onun sesi... ilk öpüştüğümüz an...

Bir an sonra, çıplak göğsümde soğuk eller gibi bir şey hissediyorum...

Sonra kulağıma karşı donmuş dudaklar...

Gözlerimi kapatıyorum ve teslim oluyorum.

REMI

T Ertesi hafta, Dane it tamir randevumu iptal etmek için mesaj attı. Bunu kişisel olarak algılamak istemiyorum, ancak benim için farklı bir zaman belirlemediğinde bunu yapmamak çok zor. Bu iptal bana Sahilde yaptığımız şeyle bağlantılı ve tüm haftayı bir şekilde berbat edip etmediğim konusunda endişelenerek, sinirli ve sinirli geçiriyorum çünkü vibratörüm onun ağzına kıyasla çok daha az tatmin edici.

Emma, evdeki ilerlememi takdir etmek ve taze kekler bırakmak için aynı dönemde üç kez ziyaret etti. İlk seferinde ahududu parçalı, ama Jude Emma'nın paltosu hakkında iğneleyici bir şeyler söyledikten sonra, sonraki iki parti yaban mersinli.

"Neden sürekli gelip duruyor?" Jude şikayet ediyor. "Diğerinin sürekli burada olması yeterince kötü zaten."

"Diğeri neredeyse ışıklarımızı yakıyor," diye hatırlatıyorum ona. "Ve sonunda bir arkadaşım olduğu için mutlu olman gerekmez mi? Daha geçen gün bu konuda başımın etini yemiyor muydun?"

"Pişmanım." Jude kaşlarını çatıyor. "Seni yavaşlatıyor, sen çalışmaya çalışırken sana bağırp çağırıyor."

"Bu doğru bile değil! Tüm balo salonunu boyamama yardım etti."

Jude'a sert bir bakış attım çünkü henüz atölye çalışmasını bitirmemişti bile.

Jude bakışlardan ve ağzımdan çıkan çoğu kelimeden etkilenmiyor.

"O kadar iyi bir aşçı bile değil."

"Ona ders vermelisin: Çoğunlukla fıstık ezmesinden yapılan yüz farklı yemek."

"Yemek pişirmek avam içindir." Jude saçını savurur.

"Eski okulundaki o aptallar gibi konuşma." "Ben o aptallardan biriyim," diyor Jude suratını asarak. "Ya da öyleydim."

"Harvard'lı bir aptal olabilirsin - SAT notların yeterince yüksek."

"Yine mi bu?"

"Evet, bu. Eğer sadece-"

Ama Jude çoktan arka kapıdan çıktı, dırdırımdan kaçıyor.

Günün geri kalanı yavaş geçiyor. Hala balo salonunda çalışıyorum, parke zeminleri yeniliyorum. Neyse ki tamamen değiştirmem gerekmedi, sadece ömrünün sonuna kadar zımparaladım ve yeniden boyadım.

Tom'un tepede, eski ve gösterişli avizeleri yeniden bağladığını duyabiliyorum. Dane'in kardeşi tarafından bayıltıldığından beri şaşırtıcı bir şekilde sakinleşmişti. Ama sanırım cesaretini geri kazanıyor çünkü son iki gündür beni yemeğe götürmek için çok ısrar ediyor.

Ona ilk üç seferde hayır dedim, ama şimdi boş telefon ekranıma bakıyorum ve gerçek bir hayal kırıklığı hissediyorum. Dane son mesajıma hâlâ cevap vermedi.

Tom on dakika sonra terli, kirli ve sırtarak balo salonuna gelip neredeyse bitirmek üzere olduğunu söylediğinde, umursamazca ve biraz da kindarca, "Bu kutlama gerektirir," dedim.

"Evet, öyle... Sonunda sana pizza almama izin verecek misin?"

"Sanırım *sana* bir tane almalıyım."

"Buna itiraz etmeyeceğim. Eve gidip duş alacağım ve sonra gelip seni alacağım."

"Harika." Şimdiden pişmanlık duyarak ona mide bulandırıcı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Dane'e hiçbir şey borçlu değilim. Bir ilişkimiz yok ve tüm gün süren inanılmaz randevumuzdan ve plaj buluşmamızdan beri benimle konuşmaması beni gerçekten incitıyor.

Öte yandan, sırf kendimi daha iyi hissetmek için Tom'un beni dışarı çıkarmasına izin vermek boktan bir şey.

Ama şimdi sıkıştım. *Lanet olsun.*

Beni neşelendiren tek şey evde kaydettiğim ilerleme. Uyandığım andan yatağa girene kadar çalışıyorum, bazen o kadar yorgun oluyorum ki neredeyse duşta uyuyakalıyorum.

Ya ben duyamayacak kadar yorgunum ya da hayalet piyanist Dane gibi ortalıkta yok. Bütün hafta huzur içinde uyudum.

Tom'la, çıplak tuğla duvarları ve pırıl pırıl bakır borularıyla içerisi hoş bir endüstriyel görünüme sahip olan The Slice Factory'de buluşuyorum.

"Eskiden bir çikolata fabrikasıydı," diyor Tom bana. "Archer ailesi çikolatacıydı."

"Aldous ve Amy Archer'daki Archer mı?"

"Doğru, onlar kurucu ailelerden." "Kurucu ailelerin zengin olduğunu sanıyordum?"

"Archer'lar öyleydi - ta ki birisi naneli trüf mantarlarını zehirleyene kadar. Sekiz kişi öldü ve şirket mahvoldu. Kimin yaptığını asla bulamadılar. Bazıları bunu hoşnutsuz bir çalışanın yapmış olabileceğini düşündü ama Emma'nın farklı bir teorisi var."

Eminim öyledir.

"Söyle bana," diyorum, peynirli ekmek çubuklarını olabildiğince hızlı mideye indirirken. Sınırsızlar ve bugün henüz yemek yemedim çünkü market alışverişimiz bitti.

Tom ilgimi çektiği için bunu yapmaktan mutluluk duyuyor.

"Yaşlı Archer, yani onların büyükbabası, kasabadaki en acımasız adamdı. On altı çocuğu vardı ve her birini fabrikada lanet bir Oompa Loompa gibi çalıştırdı. Doğum günü hediyesi vermeyecek kadar cimri olmasına rağmen, çocuklarının her birinin boylarına göre evlenmelerini bekliyordu. Ama Grimstone'da ona uygun olduğunu düşündüğü neredeyse hiç kimse yoktu. Bu yüzden, en küçük kızı yerel tamirciye aşık olduğunda, buna izin vermedi."

Garson araya giriyor ve ekstra büyük pepperoni, jalapeño, pastırma ve ananaslı pizzamızı getiriyor. Siparişi ben verdim ve ananasla ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum çünkü baharatlı ve tatlı birlikte olmak için yaratılmış.

Kocaman bir ısırık alıyorum, ağzımın üstündeki deriyi haşlıyorum. "Devam et," diye mırıldanıyorum Tom'a. "Ver şu pisliği."

"Tamirci 'bilinmeyen saldırganlar' tarafından öldüresiye dövüldü ve en küçük kızı ortadan kayboldu - aylarca ortadan kayboldu. Ya da bazıları gibi

Archer malikanesinde esir tutulduğunu söylediler. Bir yıl sonra tekrar çikolata fabrikasında çalışmaya başlıyor, ama insanlar onu sadece ufak tefek görüntülerde görüyor; artık tezghta değil, sadece fabrika katında alışıyor. Bundan birkaç ay sonra da babasının arkadaşlarından biriyle şipşak bir törenle evleniyor. Ama fabrikada çalışmaya devam ediyor. Ve nihayet, bundan altı ay sonra... zehirlenmeler. Aile mahvoluyor, fabrika kapanıyor, Yaşlı Archer fel geçiriyor."

"Kızından şüphelenen oldu mu?"

"Hayır. Polisler onu sorgulamadı bile çünkü o sırada oldukça ağır bir hamileydi, ikizleri vardı."

"Hayır..." Yumuşak bir şekilde söyledim.

"Aynen yle." Tom sırtıyor. "Aldous ve Amy."

"Peki ya tamirci?"

"şey... bu işin eğlenceli kısmı. Tamircinin de kendine göre bir sürprizi vardı; bir anda ortaya çıkmış gibi görünen siyah saçlı bir ocuk."

"Corbin," diyorum, her şeyi bir araya getirerek.

Tom gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Kesinlikle bir benzerlik var." "Yani ikizler ve Corbin... Üvey kardeşler mi?"

"Onlara göre değil." Tom tüm ananas ve jalapeşoları ayıkladıktan sonra kendi pizzasından kocaman bir ısırık alıyor. "Ama bu Emma'nın teorisi."

"Kahretsin... Bu kasaba gerçekten berbat durumda."

"Bilmiyorum..." Tom bana sinsi bir bakış attı. "Bence her geçen gün daha iyiye gidiyor."

enesinde domates sosu olmasaydı çok daha seksi olurdu.

Ona bir peçete uzattım, umarım ipucunu alır.

Peeteyi görmezden gelir, pizzacının kapısının şingirtısı dikkatini dağıtır.

Tom'un yüzü gevrer ve birkaç ton soluklaşır.

Yanımdaki kabine biri girmeden önce dönecek zamanım olmuyor. Paltosuyla gece serinliğini, orman ve toprak kokusunu ve kendi sıcak baharatını getiriyor. Ve biraz da antiseptik.

"Tom." Dane kolunu omuzlarıma doladı. "Kız arkadaşına yemek ısmarlaman ne kadar hoş."

"Ben senin kızın değilim." Kolunu itmeye çalıştım. "Ve yemek ısmarlayan da *benim*."

Tom ve Dane aynı anda, birbirlerine ters ters bakmadan önce, "Hayır, bakmıyorsun," derler.

Dane sadece kolunu omuzlarıma daha sıkı dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

"O zaman sanırım *ben ısmarlıyorum*," diyor. "Ve seni eve bırakıyorum."

"Randevumuz var," diyor Tom ona ama pek de heyecanlanmadan. Aslında, kabinin sonuna doğru yaklaşıyor gibi.

"Hayır, değilsin." Dane'in sesi tamamen emin ve tamamen yetkili geliyor. "Şimdi sana Atlas'ın ne kadar iyi bir kardeş olduğunu göstermeden önce defol git buradan."

"Her neyse." Tom bana doğru bir bakış bile atmadan kabinden dışarı çıktı.

"Ne oluyor lan?" Dane'e döndüm. "Kim olduğunu sanıyorsun, bütün hafta beni görmezden gelip sonra da randevuma mı geliyorsun?"

"O bir randevu değildi," diyor Dane küçümseyerek. "Lanet olası bir trajediydi." "Sen emir veremezsin! Ben sana ait değilim!"

"İnançla yanlış." Dane beni çenemden yakaladı ve dudaklarımdan öptü.

Öpücüğünün beni öfkелendirdiğini söylemek isterdim ama Dane söz konusu olduğunda bedenim ve beynim asla aynı fikirde olmadı. Kendime onu itip kakmamı ve belki de iyi bir önlem için yüzünü tokatlamamı söylerken, ellerim gömleğinin önünü kavramaktan boynunun arkasını okşamaya geçiyor, öpücük derinleşiyor ve omurgam erişteye dönüşüyor.

Ağzının tadı nasıl bu kadar güzel olabiliyor?

Sanki bir hafta aradan bir yıl geçmiş gibi. Açlıktan ölüyorum, ellerim vücudunun her yerinde, hatta kabinin sınırları içinde biraz inliyorum.

İki kat daha vahşileşiyor, karşımızda oturan gençler hem meraklı hem de telaşlı görüne kadar öpüyor ve elliyor.

"Neden bana mesaj atmadın?" Ağzını, çenesini öperken ve kulağının lobunu ısırırken hırlıyorum.

"Çünkü ben bir aptalım," diyor. "Ve kafadan çatlak." "Bu bana uyar."

Kendimi Dane'in kutsal olmayan sıcaklığında, ağzının kuduz tadında ve bana daha önce hiç hissetmediğim şekilde istendiğimi, arzulandığımı, ihtiyaç duyduğumu hissettiren umutsuz özleminde kaybediyorum.

Garson kız boğazını temizliyor. "Paket mi istiyorsunuz?"

Dane masaya para atar. "Hayır."

"Aslında evet," diyorum. "Ama acele et."

□ *Yellow Flicker Beat - Lorde*

DANE beni kendi evine götürdü, benimkine değil. Bu benim için gayet uygun çünkü henüz elde etmediğim bir şeyi istiyorum ve bunu kardeşimin duyamayacağı kadar uzak bir yerde, yüksek sesle ve sert bir şekilde istiyorum.

Daha eşiği geçmeden birbirimizin kıyafetlerini yırtmaya başladık ki bu, Dane bizi neredeyse yoldan çıkarana kadar eve dönüş yolunda yaptığımız el yordamıyla, elle tacizle aynı seviyedeydi. İki kere.

İkinci seferde sikini ağzıma almıştım. Çakıl taşlı bankete öyle bir koştu ki neredeyse ağzımdan daha fazlasını deneyimlemeye kararlı olduğum şeyi ısıırıyordum... yine de bir tur daha atmaya kesinlikle hayır demezdim.

Oturma odasına girer girmez Dane'in üzerine atlıyorum, bacaklarımı beline doluyorum, onu öpebilmek için iki elimle yüzünü kavıyorum. Ellerini kırımın altına kilitliyor ve beni sadece kanepeye değil, merdivenlerden yatak odasına kadar taşıyor.

Daha buraya hiç girmedim. Kokusu beni boğuyor, çarşaflarının ve uykusunun kokusu, kapısını çaldığım ilk sabah kalbimi dörtmala koşturmuştu, ama bu bir havuza atlamakla karşılaştırıldığında hafif bir yağmurdu - şimdi içine batmış durumdayım.

Odası mağaranın içi kadar karanlık, gündüz uyurken güneşi engellemek için ağır perdeler var ve hiçbir yerde ayna ya da fotoğraf yok. Görebildiğim ve ona ait olmadığı belli olan tek nesne, alçak bir masanın üzerinde duran eski moda bir parfüm şişesi; eğer hala aynası olsaydı, bir zamanlar makyaj masası olabilirdi.

İlgilendiğim şey yatak.

Dane beni yatağa atıyor ve zengin, erkeksi kokusundan bir nefes daha gönderiyor.

Ona, ruhumun tüm liflerini çarpıtan hayvani bir şekilde ilgi duyuyorum. Köpekbalıklarının en küçük bir kan damlasını kokladıkları, gözlerinin karardığı ve ölüm makinesine dönüştükleri animasyonlar gibiyim. Dane'i ve yoluma çıkan her şeyi yiyip bitirmek istiyorum.

Ancak sırtım yatağa değmeden önce bileğimin etrafını yumuşak bir çıtırtıyla dolgulu ama hareketsiz bir şey sarıyor. Ben bir bileğime bakarken, Dane diğerini kelepçeliyor.

Kısmen dehşet, kısmen de coşku dolu bir heyecan yaşıyorum. Gözleri yüzükoyun ve çaresiz bedenimde gezinirken Dane'in yüzündeki ifade artık yüzde yüz köpekbalığı.

"Remi, Remi, Remi..." Başını sallar. "Seni uyarmaya çalıştım."

Ayak bileğime bir kelepçe daha geçiriyor, bu seferki uzun bir kayışa bağlı.

"Önce sen beni görmezden geldin!" Tüm bu adaletsizliğe öfkelenerek ağlıyorum.

"Biliyorum," diyor Dane acımasızca. "Ama yine de seni cezalandırmak zorundayım." "Geçen seferki gibi mi?"

"Hayır, geçen seferki gibi değil." Dane son uzvumu da kelepçeliyor, sonra kayışları yukarı kaldırıp bileklerimle aynı yatak direklerine bağlıyor ve bacaklarımı ikiye ayırıyor. "Bu sefer mesajın kalıcı olduğundan emin olalım."

Bu kendimi daha önce içinde bulduğum bir pozisyon değil. O kadar esnek değilim ve kalçalarım şimdiden titremeye başladı.

Dane çekmecedan bir makas çıkarıyor ve kot pantolonumun paçasını ustalıkla kesiyor.

"Hey! Biliyor musun, sahip olduğum pantolonun yarısını kesmişsin!"

"İlk çift için beni suçlayamazsın," diyor Dane, bir gram pişmanlık duymadan.

Serin hava tenime çarpıyor. Dane'in gözleri hâlâ pamukla kaplı olan kısımda. Dili dudaklarını ıslatıyor ve beklentiyle gülümsüyor.

Çelik bıçaklar tenimi öperken atletimi iki hızlı çıtçıtla kesiyor. Tek düşünebildiğim, başlamadan önce ekose gömleğimi yere düşürdüğümü sevindiğim çünkü o babama aitti ve onu paramparça görmekten nefret ediyordum.

Dane kıyafetlerimden arta kalanları vücudumdan uzaklaştırıyor. Geriye sadece beyaz pamuklu iç çamaşırım kalıyor, Fruit of the Loom'dan altı paket halinde gelen türden. Muhtemelen en iyisi Dane'in onu da parçalara ayırması.

Ama şimdi onunla aramda hiçbir şey yok, bir milimetre kumaş bile yok ve ben tamamen teşhirdeyim. Özellikle Dane açık amımı incelemek için zaman ayırırken, maruz kalma duygusu dayanılmaz.

Başını o çok iyi tanıdığım şekilde eğiyor, bir şey ilgisini çektiğinde ona öyle bakıyor. Gözleri en koyu bakır renginde parlıyor ve güzel soluk eli am dudaklarımı ayırmak için süzülüyor.

Sadece açılma hissi bile bacaklarımı titretiyor. Yavaşça, klitorisim tamamen ortaya çıkana kadar beni en uzak sınıra kadar, yavaşça ama sıkı, eşit bir basınçla ayırıyor. Sonra hafifçe, hafifçe, piercingimi çekestiriyor, gümüş halkayı kısa bir yarım ay şeklinde ileri geri hareket ettiriyor ve sanki vücudumdaki her sinir o tek bir yere bağlanıyormuş gibi hissettiriyor.

Titriyorum, yalvarıyorum ve inliyorum ve daha yeni başladık.

"Bundan çok daha sert olman gerekecek," diyor Dane ve ağzıma bir tıkaç tıkıyor.

Ağızlık deriden yapılmış ama içi dolgulu, böylece onu ısırabiliyorum. Ve Dane elinin düzüyle çıplak amıma tokat attığında ısırıyorum.

SMACK!

"Ugrhhhhhhh!" Ağzımdaki tıkaçtan çığlık atıyorum.

Ani, keskin ve kör edici bir his. Amım tamamen açıkta, bacaklarım o kadar sıkı bağlanmış ki onları kapatma umudum yok. Kalçalarım darbeye sarsılıyor, o kadar sert ki yatak çerçevesi duvara çarpıyor. Hızlı bir acı patlamasının ardından yoğun bir sıcaklık ve zonklama geliyor.

"Özür dile," diyor Dane.

"Ahmsrrrry!"

"Hm." Başını sallıyor. "Seni duyamıyorum."

Dane ince, kömür rengi kazağını çıkarıyor ve altındaki sert kas düzlemlerini ortaya çıkarıyor. Canlanmış bir heykel gibi, mermerden yapılmış bir adam kadar güzel ve korkunç. Gözlerim kalçalarından pantolonuna doğru inen derin kesikleri takip ediyor. Tıkacın arkasından ağzım sulanmaya başlıyor.

Dane yatağının ayak ucundaki sandığı açtı ve uzun, esnek, simsiyah bir kırbaç çıkardı. Kırbacı hafifçe büküp, dallarını test ediyor.

Yassı başını açıkta duran ve zonklayan klitorisime dokunduruyor, esnek deriyi hissedebilmem için orada dinlendiriyor. Her şeyi daha önce hiç hissetmediğim gibi hissediyorum: kalçalarımın titreyen kasları, kollarımın sıkıca geriye doğru çekilmesiyle meme uçlarımda sert noktaları, Dane'in açıkta kalan etimin üzerinde yanan gözleri ve en önemlisi, şimdiden koyu bir pembeye dönüşen zavallı küçük amımın zonklayan sıcaklığı.

Dane kırbaç kaldırıyor ve bileğinin bir hareketiyle doğrudan klitorisime indiriyor.

SMACK!

Bacaklarım sarsılırken ağızımdaki tıkaçtan çığlık atıyorum, sarsıntı ayak parmaklarımın ucuna kadar iniyor.

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

Bunu üç kez daha yapıyor ve her seferinde yatak başlığı duvara çarptığında boğuk bir çığlık atıyorum ve tüm vücudum sarsılıyor. Darbe elektriksel, akım vücudumda patlıyor ve ardında yoğun, zonklayan bir ısı bırakıyor. Isı kırmızı, şişmiş amımdan karnıma ve göğüslerime kadar yayılıyor.

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

Her vuruş bir öncekinden biraz daha sert, darbeyi kademeli olarak zar zor tahammül edilebilirden beni kendi bedenimden fırlatabilecek bir şeye yükseltiyor.

"Ahmsrrrry! Ahmsrrrry! Ahmsrrrry!" Boğuk bir hezeyan içinde ağlıyorum. *ŞAK!*

Son bir vuruşla bitiriyor ve benden uzun, tiz bir çığlık çıkarıyor, tıkaç tarafından boğuluyor.

Dane kırbaç indiriyor, gözleri karanlık ve tatmin olmuş.

"Şimdi özür diliyorsun."

Başparmağının ustaca bir hareketiyle pantolonunun düğmelerini açıyor. Pantolonu düşüyor ve dünyanın merkezine sondaj yapmak için kullanılabilecek bir ereksiyon ortaya çıkıyor. Aleti şu anda hiç de solgun değil, koyu, esmer kanla dolmuş, bir sopa kadar ağır.

Eğer Dane'in gerçekten kafadan kontak olduğunun bir kanıtı varsa, o da benim acımı gördüğündeki yoğun uyarılmasıdır.

Ama eğer öyleyse, ben de aynı şekilde berbat durumda olmalıyım çünkü parmaklarını yarığımın dibinden am dudaklarıma doğru hafifçe gezdirdiğinde, ince, berrak bir sıvıyla damlıyorlar.

"Benim için yaratıldığını biliyordum," diyor parmaklarını dudaklarına götürerek.

Bana her zaman duymak istediğim iltifatı yapmış gibi parlıyorum çünkü gerçekten yaptı.

Amım yanıyor. Kalbimin her atışında zonkluyor, kabarık, şişmiş ve son derece hassas. Nefesi çiğ, kırmızı etimin üzerinde fisıldıyor. Delici, dikleşmiş küçük klitorisimde parıldıyor.

Dane yatağın üzerinde, dizlerinin üzerinde dik duruyor ve ayak bileklerimi elleriyle kavıyor. Vücudu nefesimi kesiyor, kasları eforla şişmiş ve parlıyor, damarlar ön kollarından ve o güzel ellerinin arkasından akıyor.

Aleti dümdüz ileriye gösteriyor ve bırakın benim küçük bedenimi, bir filin içine bile sığacak gibi görünmüyor.

Ama ayak bileklerimi kavradı ve tam içine soktu.

Şimdi tıkaçın etrafında yepyeni bir şekilde çığlık atıyorum - içi boşaltılan birinin çığlığı gibi. Aleti organlarımı yeniden düzenliyor, yer açmak için her şeyi bir kenara itiyor. Daha önce hiç dokunulmamış, bu andan önce hiç var olmamış bir yere vurarak tüm yolu geri gömüyor.

Kalçaları bedenimle buluşana kadar yeni bir yol açıyor ve karnımın ön kısmı uzaylı bir doğum gibi şişiyor.

Normal şartlar altında bu zaten dayanılmaz olurdu. Bacaklarım ikiye ayrılmış ve amım neredeyse tamamen şişmişken çıkardığım sesler, tıkaç olmasa Grimstone'dan bile duyulabilirdi.

Dane yüzüme bakıyor, kaşları şeytan gibi siyah, gözleri kötü turuncu ışıkla dolu. Beni beceriyor ve beceriyor, bacaklarım geri çekilmiş, kendimi korumanın yolu yok, direnmenin yolu yok. Nerede olduğumu, kim olduğumu ya da ne istediğimi bilemeyinceye kadar o kocaman alet içimi oyuyor - tek bildiğim tamamen onun gücüne teslim olduğum ve yatak başlığının her çarpışı, daha önce bildiğim her şeyin sonunu işaret eden bir çanın çalması gibi.

Gözlerim geri dönüyor ve hayal edemeyeceğim kadar acı ve yoğun olan şey yavaş yavaş başka bir şeye dönüşmeye başlıyor - bir kasırga gibi oluşan, küçük, içsel bir noktada başlayan, sonra dışarı doğru dönen, güç ve hız kazanan bir şey.

Acı olan şey ısıya dönüşüyor ve ısı olan şey zevke dönüşüyor, ama vahşi, karanlık, elektrikli bir zevk, kırılmadan büyüyor ve büyüyor. Aletin her darbesi, yatak başlığının her çarpışı öfkeyi patlayacakmış ya da beni parçalayacakmış gibi görünene kadar artırıyor.

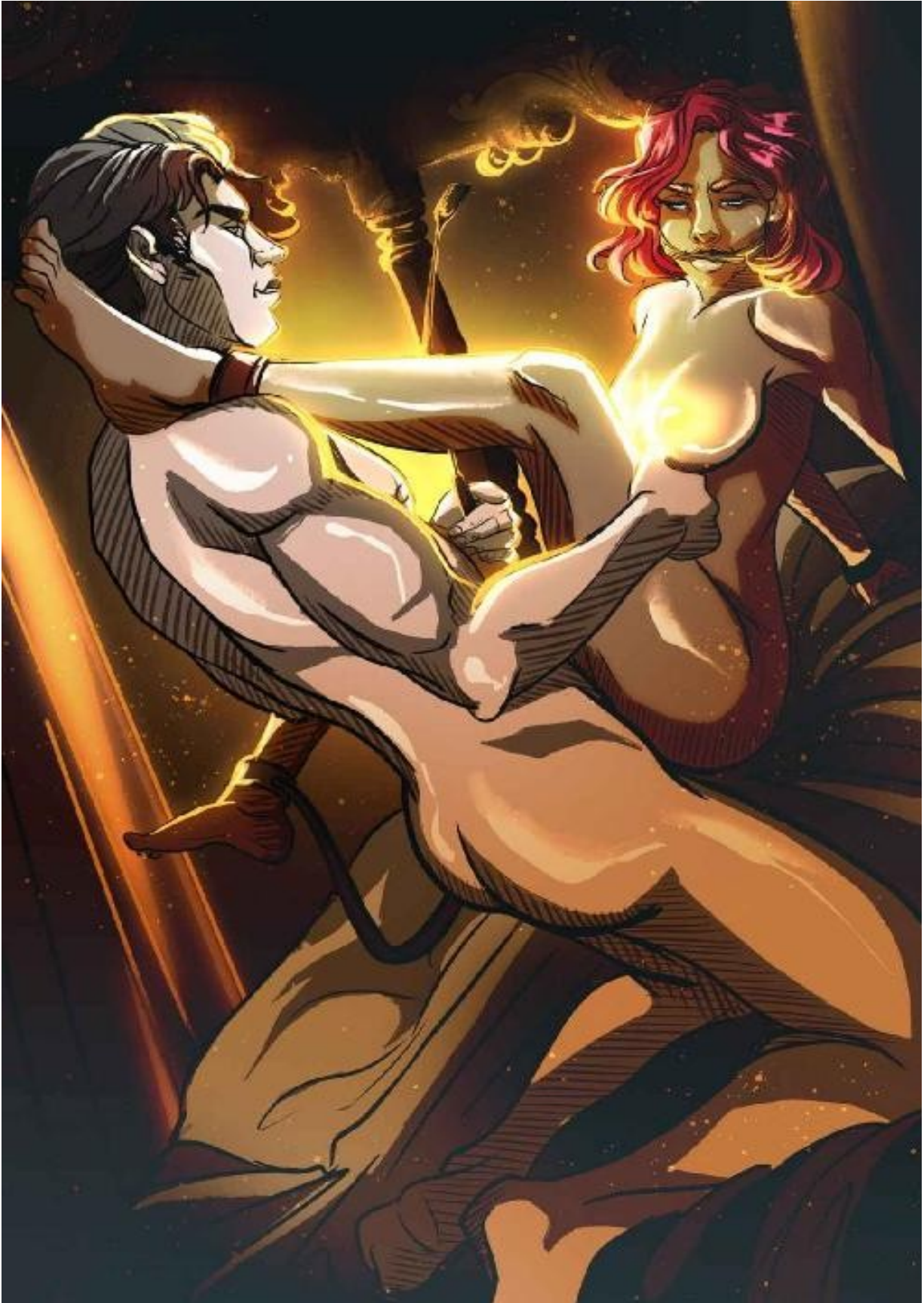
Ağzımdaki tıkaçı ısıyorum, sırtım kavisli, yumruklarım sıkılı, bileklerim bağların içinde titriyor. Artık bacaklarımı bile hissedemiyorum.

önemli değil çünkü Dane'in sikinin her vuruşunu sanki çeneme kadar içimden geçiyormuş gibi hissediyorum. Tüm vücudum sallanıyor, fırtına şiddetlenirken yatak duvara çarpıyor.

Sonra, son bir hamleyle, Dane kendini kazdığı cebe tamamen geri sokar, kolları dışa dönüktür, vücudundaki her kas elektrik çarpmış gibi kaskatıdır, başı bir kükremeye geriye atılır.

Ve ben çığlık atıyorum, patlıyorum, dışarıya doğru patlıyorum, her parçam onun her parçasının etrafında kenetleniyor.

REMI

I Babamın gömleğini yerde buldum ve Dane, diğerlerini geri vermemiş olmama rağmen bana bir pantolonunu ödünç verdi.

Dane yumuşak ekose gömleği omuzlarıma çekip düğmelerini ilikliyor. düğmelerimi ilikliyor. Bunu dikkatlice ve nazıkçe yapıyor, sanki sakatmışım gibi ve on dakika önceki davranışıyla öyle bir tezat oluşturuyor ki, ayaklarımın üzerinde sallanmaktan başka bir şey yapabilseydim gülerdim.

Beni usulca dudaklarımdan öpüyor, sonra da beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimi kontrol eder gibi gözlerimin içine bakıyor.

"İyi misin?"

Ben de onu öpüyorum, derin ve hiç de yumuşak olmayan bir öpücük. "İyiden çok daha iyiyim."

"Tanrıya şükür," diyor rahatlayarak. "Tanrım, Remi, bana ne oldu bilmiyorum; senin yanında lanet bir hayvan gibiyim. Lila'nın yanındayken de böyle olduğumu düşünmeni istemiyorum çünkü değildim. Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemiştim."

Garip bir şekilde, bu beni memnun ediyor. Dane'in benden başka kimseye karşı böyle olmasını istemiyorum.

"Bunu daha önce kimsenin yaptığını sanmıyorum," diye gülüyorum. "Ya da en azından benim kadar sert boşalmadılar."

"Yapmışlarsa bile bize söyleyemeyecek kadar ölmüşlerdir." Dane banyodan bir el havlusu alıp boynunu ve göğsünü sildi. "Zar zor hayatta kaldım."

"Bir de alıcı tarafta olmayı denemelisin."

"Hoşlandığın şey bu mu?" Dane bana yeni bir havlu fırlatırken yaramaz bir bakış atıyor.

Gülüyorum. "Önceden değildi ama şimdi bunu hak ettiğini düşünüyorum." Omuz silkiyor. "Eğer içinde çıplak olman varsa her şeyi denerim."

Yüzüm yine renkten renge giriyor ve bir yanıt bulamıyorum. "Ne oldu? Çok mu fazla oldu?"

"Hayır." Başımı salladım. "Sadece..."

"Ne?"

"Bazen benden etkilendiğini tam olarak anlayamıyorum."

Dane kaşlarını çatıyor, havluyu göğsüne bastırıyor. "Remi, gerçekten güzel olduğunu düşünmüyor musun?"

"Çok güzel!" Homurdanıyorum. "Sevimli, elbette. Ama aynı zamanda tam bir pislik, beş parasız bir sürtük ve B+ alan bir öğrenci. Sen ise muhtemelen çalışmasına bile gerek olmayan muhteşem bir doktorsun çünkü ailen finansal planlama konusunda benden çok daha iyiymiş gibi görünüyor."

"Birden fazla zeka türü vardır," diyor Dane. "Beni bir mobilya yapmaya çalışırken ya da IKEA'dan bir mobilya alırken izleyin, kimin aptal gibi göründüğünü göreceğiz. Para meselesi kimin umurunda. Bu şans işi. Ve senin 'sevimli' olmana gelince..."

Odayı geçiyor ve beni kollarının arasına alıp çıplak göğsüne doğru çekiyor.

"Arabandan indiğinden beri gözlerimi senden alamıyorum."

Vücudum ısınana ve ağırlaşana kadar beni öpüyor ve kollarında gevşiyorum.

"Bu 'sevimli' birinin öpücüğü değil," diyor Dane. "Bu beni etkileyen, beni güldüren, serçe parmağında çoğu insanın hayatı boyunca gösteremeyeceği kadar çok cesaret olan muhteşem bir kadının öpücüğü."

Yüzüm kızarıyor, her yerim ateş içinde ve onun durmasını hiç istemiyorum. Ama Dane sadece iltifatlarla yetinmiyor.

"Sana bu yalanları kim söylüyor?" diyor gözlerimin içine bakarak. "Sen misin yoksa başka biri mi?"

"Bilmiyorum." Bakışlarını indiriyorum. "Her zaman tam olarak doğru olmadığım ya da ait olmadığım hissine kapıldım. Ailemi kaybettiğimde daha da kötüleşti. Tek başıma olmaya hazır değildim. Ve kesinlikle başka birinden sorumlu olmaya da hazır değildim."

"Ama yine de yürütmeyi başardın. İşte bu yüzden sana hayranım." Göğsüm yanıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Hayatım boka sardığında, darmadağın oldum. Bir yıl boyunca bu evden zar zor çıktım. Atlas bana yemek getirip yedirmeseydi muhtemelen açlıktan ölürdüm. Küçük bir kardeşe bakamazdım. Kesinlikle bir işte tutunamazdım."

"Şey..." Yavaşça söyledim. "Sana olanlar daha kötüydü."

"Sevdiğin insanları kaybetmek söz konusu olduğunda 'daha kötüsü' yoktur." Dane kollarını bana doluyor ve tüm doğru insanlar sarılabilse bir savaşı önleyebilecek türden bir sarılma yapıyor. Tepeden tırnağa rahatlamış hissetmenizi sağlayan türden. "Hadi, sana yiyecek bir şeyler alalım."

İkimiz de Dane'in kıyafetlerini giymiş, babamın gömleğini de eklemiş olarak alt kata indik.

Dane pizzayı fritözünde ısıtıyor, bu da pizzayı The Slice Factory'deki fırından yeni çıkmış halinden bile daha çıtır hale getiriyor. Dane'in malzemelerini seçmediğini ama benim biraz alışılmışın dışındaki kombinasyonumu tatma cesaretini gösterdiğini görmekten memnunum.

"Ben buna ne ekledim biliyor musunuz?" diyor, kocaman bir ısırık daha alarak. "Közlenmiş kırmızı biber."

"Tanrım, süslü olmaktan kendini alamıyorsun." Gülüyor. "Yine de iyi olurdu."

"Kulağa çok lezzetli geliyor," diye itiraf ediyorum.

Yemeğimiz bittiğinde saat gece yarısını geçmişti.

Dane bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Yorgun musun?" "Şaşırtıcı bir şekilde hayır... Sanırım saatinize alışıyorum."

"Güzel," diyor biraz gülümseyerek. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Artan ekmek parçalarını masaya bırakıyoruz ve Dane elimi tutarak beni mutfak kapısından arka bahçeye götürüyor.

□ *Aurora - Nisan'da Kar*

Bahçesini daha önce uzaktan görmüştüm ve oldukça sıkıcı olduğunu düşünmüştüm.

Ama bunun nedeni onu sadece gündüz görmüş olmamdı.

Serin ve nemli havaya çıkar çıkmaz, ayçiçeği ve gece açan yaseminlerin solgun çiçekleriyle çevriliyorum. Bahçenin derinliklerine, ağır, yosunlu ağaçlarla kaplı kısımlara doğru yürüdükçe, biyoluminesansın spektral ışıltısını görüyorum. Kırık kütüklerin üzerinde, ağaçların gövdelerinde ve sarkan yosunlu dallarda, kalın mantar ve kurbağa kümeleri mor, turuncu ve turkuazın soluk ışıltısını yayıyor. Minik ateşböcekleri havada altın parçacıkları gibi süzülüyor.

Dane'in kendisi gibi ürkütücü ve ruhani, güzel ve unutulmaz. Gece doktoru için bir gece bahçesi.

Parlayan ışık ve en derin gölgelerden oluşan bu gece yarısı harikalar diyarında, Dane tarafından yapıldığı için diğerlerinden ayrı hissettiren bu dünyada yerimde dönüyorum.

Elini tutmak için dönerek, "Bu büyülü bir şey," diyorum.

"Beğendin mi?" Gergin, sadece yarı inanıyor.

Ekose gömleğimi omzumdan indirip kolumdan aşağıya doğru uzanan güve ve mantar dövmesini ona gösteriyorum. "Mantarları her zaman çiçeklerden daha çok sevmişimdir."

Dane beni usulca öpüyor, Japon wistaria ve Queen of the Night'in serin kokusu ciğerlerime doluyor.

"O dövmeyi buraya geldiğin ilk gün gördüm. O iğrenç turuncu arabadan indiğin andan itibaren seninle ilgili her şey o kadar elektrikliydi ki, sanki beni sarsıp kalbimi yeniden çalıştırdın."

"O zaman neden bana mesaj atmadın?" Soruyorum çünkü bilmem gerekiyor. "Ve neden benimle sahilde dans etmedin?"

"Sana anlatacağım," diyor Dane. "Ama önce hatamı düzeltebilir miyim?" Ne demek istediğini tam olarak anlamasam da başımı sallıyorum.

"Burada bekle..."

Eve tekrar giriyor ve elinde taşınabilir bir hoparlörle geri dönüyor, hoparlörü bir kütüğün üzerine yerleştiriyor, eski, ölü ağaçtan çıkan fırfırlı Chanterelles'i ezmemeye dikkat ediyor.

Çalan müzik yumuşak ve neşeli ama aynı zamanda melankolik. Dane'in gözlerinde, öfke ve kibirle gizlemeye çalışsa da her zaman orada olan hüznü görüyorum.

Anlıyorum çünkü ben de üzgünüm ama Jude'un hatırı için bunu saklıyorum. Kalbim koyu mavi okyanusla ağırlaştığında sarı güneş ışığı gibi davranıyorum.

Çalışıyorum ve sanki bu sorunlarımı çözecekmiş gibi çalışıyorum. Belki çözer ama asla nasıl hissettiğimi düzeltmez.

Dane beni kollarına alıyor, elleri belimde, benimkiler ise boynunun arkasında birleşiyor. O benim yüzüme bakıyor, ben de onun yüzüne bakıyorum ve bu uhrevi ışıktaki aramızda hiçbir engel yok. Sadece o, ben ve hafifçe sallanan ateşböcekleri var.

"Seninle dans etmek istiyordum," diyor Dane. "Seni kollarıma almak için yanıp tutuşuyordum... ama Lila dans ettiğim ilk kişiydi. Şimdiye kadar dans ettiğim tek kişi. O öldükten sonra bir daha asla dans etmeyeceğime yemin ettim."

Bilinçsizce gözleri eve, sonra tekrar bana kayıyor. Suçluluk duygusu her uzvunu saran zincirler gibi onu ağırlştırıyor.

"Kime söz verdin?"

"Ona söz verdim," diyor Dane sefilce. "Yemin ettim."

"Ama Dane... hayatını sonsuza kadar böyle yaşayamazsın. Onun bunu isteyeceğini sanmıyorum."

Acı acı gülüyor. "Lila'yı tanımıyorsun, o da tam olarak bunu isterdi."

"Nasıl biriydi?" Bela aradığını bilmeme rağmen usulca soruyorum.

Dane bana ne söylerse söylesin beynimi kemirecek.

"Muhteşem, çekici, esprili," diyor ve her kelimesi bir ısırık. "Ama aynı zamanda vahşi ve pervasızdı, korkunç bir öfkesi vardı. Sürekli kavga ederdik. Bunun tutku olduğunu sanıyordum, tutkuydu. Ama öfke ve kızgınlık da vardı. Birbirimizi tekrar tekrar incittik. Ama birbirimizi o kadar çok seviyorduk ki, asla bitmesini istemezdim."

Zorlamak istemiyorum ama gerçeği bilmek zorundayım. Başka türlü birlikte olamayız.

"Ne oldu?"

Dane yutkunur, boğazı sarsılır.

"Tanıştığımızda çocuktuk. Çıkmaya başladığımızda ergen bile değildik. Durumumdan dolayı kızgındım ve bensiz bir yere gittiğinde kıskanıyordum. Lila sadık biriydi ama aynı zamanda çapkındı. Ve ben..." İğrenmiş bir ses çıkarır ve başını sallar. "Ben boktan bir insanım Remi, hep öyleydin. Ama bir katil değilim, sana yemin ederim."

Ben ona inanıyorum. En başından beri, herhangi bir nedenim olmadan önce ona inandım. Belki hala bir nedenim yok, hissettiklerim dışında.

"Herkes bazen berbattır," diyorum. "Yaptığım en kötü ve en aptalca şeyleri görmeni istemem."

"Çok bağışlayıcısın."

"Jude öyle diyor."

"Belki de sana bir şey söylemeye çalışıyordur."

"Günde yaklaşık yirmi kez ama ben yavaş öğrenirim."

"Bu doğru değil."

"Oh, güven bana, öyle."

Dane buna izin veriyor ama çenesindeki gerginlikten bir şeyler sakladığını anlayabiliyorum. Ama devam ediyor, hikayesini bitirmek istiyor çünkü muhtemelen her şeyi anlatmak canını çok acıtıyor.

"Lila bu kasabanın sevgilisiydi. Babası belediye başkanıydı, annesi de tarihi vakfı yönetiyordu. Onlar Grimstone'un Kennedy'leriydi ve tek çocukları kasabanın ucubesine aşık olduğunda hiç de mutlu olmadılar."

"Kendine öyle deme," diyorum, kendim hakkında saçmaladığımda Dane kadar sert bir şekilde.

"Herkesin var."

"Umurumda değil - sen ve ben onlarla aynı fikirde olmayacağız."

"Lila'nın herhangi biri olabilirdi. Her yere gidebilir, istediği her şeyi yapabilirdi ama o beni seçti. Ve ilk başta, seçiminden memnun görünüyordu. Ama bu onu yıpratmaya başladı, herkesi yıpratacağı gibi. Ve Lila için bu daha da kötüydü çünkü özgürlük onun için her şeydi. Kısıtlanmaktan nefret ederdi. Ve ben de buyum, gündüz saatlerinde bir pranga."

Şimdi görebiliyorum - Dane'in saklamak için çok uğraştığı kendinden nefretin derin köklerini. Tıpkı Dane gibi ben de onda kendimi görüyorum; yeterince iyi olmadığımdan korkan bir yanımlı. Umutsuzca arzuladığım şeyi elde edecek kadar iyi değilim. Seilmeyi hak edecek kadar iyi değilim.

"Kavgalarımız daha da kötüleşti ve çirkinleşti. Sonra durdu çünkü Lila depresyondaydı. Daha önce de depresyona girmişti ama hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar karanlık ya da uzun olmamıştı. Ve sonra... bana hamile olduğunu söyledi."

Rhonda'nın bana ne dediğini hatırlıyorum. O *bebeği hiç istememişti*.

"Heyecanlı mıydın?" diye sordum.

"Hayır." Dane başını sallıyor. "Çok korkmuştum."

"Neden?"

Tereddüt ediyor ve gözleri tekrar eve kayıyor.

"Çünkü iyi bir yerde değildik," diyor sonunda. "Ve en önemlisi, oğlumuzun da benim gibi olacağından endişeleniyordum. Bu laneti bir çocuğa yüklemek istemedim."

"Ve... öyle miydi?"

Dane bakışlarımı bırakıp yere bakıyor. "Hiç öğrenemedik. Menenjitten öldü."

Başı aşağı sarkıyor. Artık bana dokunmuyor, elleri yanlarında gevşek duruyor.

"Çok özür dilerim."

Verdiği nefes son bir nefes gibi. "O acıyı bir daha asla istemiyorum. Beni öldüreceğini düşünmüştüm. Öldürmeliydi de."

Yüksek sesle söylemiyorum ama ben de çocuklu bir gelecek görmüyorum. Jude ile zaten bir tane yetiştirmişim gibi hissediyorum. Ama bu kalbimin Dane için çarpmadığı anlamına gelmiyor. Jude'u bir oğul, bir kardeş ve hayatımın yarısı boyunca sahip olduğum tek insan gibi sevdim - sanırım onu kaybetmenin nasıl bir his olacağını hayal edebiliyorum.

Ve bir doktorun çocuğunu bir hastalık yüzünden kaybetmesi... Dane'in bu kadar suçluluk hissetmesine şaşmamalı.

"Sonra bir ay sonra... Lila boğuldu."

Şimdi Dane'in sesi mutsuzluktan da öte. Her hece göğsümde bir taş gibi ağırlaşıyor.

"Ve tüm kasaba onu benim öldürdüğüme karar verdi. Her gün ona ve oğluma katılmak istedim... Bunu yapmamamın tek nedeni herkesin bunu suçluluğumun kanıtı olarak göreceğini bilmemdi." İçi boş bir kahkaha atıyor. "İnat uğruna hayatta kaldım."

Elini tutuyorum. İlk defa eli benimkinde soğuk. Isıtmak için dudaklarıma götürüyorum.

"Bunu yaptığına sevindim."

Dane bana bakıyor. Yüzünde çok fazla acı var.

Tanrım, haklıydı. Biz aynıyız.

"Bir daha mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim," diyor. "Olmak istemedim. Tek hissettiğim öfke ve acıydı. Suçluluk ve pişmanlık. Sanırım herkesi olduğu kadar kendimi de cezalandırmak için hayatta kaldım. Ama sonra sen ortaya çıktın ve ben yeniden başka şeyler hissetmeye başladım. Doğruyu söylemek gerekirse, ilk başta oldukça boktan şeyler... Senden faydalanmak istedim. Seni kullanmak ve becermek istedim."

Bu muhtemelen beni kızdırmalı ama garip bir şekilde beni tahrik ediyor. Dane tarafından kullanılmak çok eğlenceli.

"Ama baraj bir kez yıkıldı mı..." Dane iç çekiyor. "Gittikçe daha fazla hissetmeye başladım. Ve suçluluk duygusu çok ağırdı. Seninle dans etmek istedim."

Bu gece, Remi. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Ve ayrılır ayrılmaz kendimden nefret ettim. Ama kafamda senden ya da başka bir şeyden zevk almamı nasıl sağlayacağımı bilmiyorum."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ne diyeceğimi hiç bilmiyorum.

Ben de muhtemelen en aptalca şeyi söyledim: "Belki de seni hipnotize etmeliyim." Dane boş bir kahkaha attı.

"Sana daha önce bir kez yaptığımı söylediğimi hatırlıyor musun?" Başımı salladım.

"Bunu kendime yaptım, kendimi hipnotize ettim. Zihnime artık hiçbir şey hissetmemesini, her şeyi içinde kilitli tutmasını söyledim. Ve işe yaradığını düşündüm... ta ki sen gelene kadar."

Yine, Dane'e aklıma hangi öneriyi getirdiğini sormak için o rahatsız edici dürtüyü hissediyorum, ancak bu dürtünün karşısında, incelemek istemediğim - hatta tam olarak kabul edemediğim - yoğun bir panik gizleniyor.

Bunun yerine, "Duygular kovulamaz. Sadece içe atılıp iltihaplanabilir."

"Peki iltihaplandığında ne olacak?" Dane soruyor.

"Seni içten dışa çürütür."

DANE

A Remi eve gittikten sonra evim hiç olmadığı kadar boş geliyor. Hatta eskiden çok dolu hissederdim; anılarla, ruhlarla dolu. Sadece Lila ve James'in değil, benim de hayaletlerimle doluydu - eskiden olduğum kişinin hayaletleriyle. Ve bazen, olabileceklerin hayaleti. Güldüğümüzü, koridorlarda koştuğumuzu duyardım... aslında döşeme tahtaları üzerinde patırdayan küçük ayakları hiç duymadım çünkü oğlumun bırakın yürümeyi, emeklemeye bile fırsatı olmamıştı.

Bazen anılarımı beslemek, umutsuz özlemimi gidermek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bir keresinde de evdeki tüm aynaları kırdım. O gün burayı satıp taşınacağıma yemin ettim.

Ama asla yapmadım çünkü onları terk etmeye dayanamıyordum. Ve bu işkenceyi hak ettiğimi biliyordum.

Belki hâlâ öyleyimdir.

Turistleri becermek bir şeydir, ama Remi farklıdır. Bana tekrar mutluluğu hissettiriyor.

Mutluluğu hissedebileceğimi kim söyledi? Affedildiğimi kim söyledi? Kesinlikle Lila değil.

Lila mahşer gününe ve ötesine kadar kin tutacaktır; bunu onun en sevdiği şarkıları ve en sevdiği mısır gevreğini bildiğim gibi biliyorum.

Eğer yatak odasına geri dönersem, beni bekliyor olabilir. Eski yatağımızda yapmaya cüret ettiğim şey için öfkeleniyor.

Belki de şeytan çıkarma ayini demek istedim. Remi'nin çığlıkları evi temizleyebilir.

Ama gerçeği biliyorum... Lila burada çünkü ben onu burada tutuyorum.

Gitmesine izin veremem. Bırakmak demek kabullenmek, affetmek demek... Bunları bana vermek için burada değil, o yüzden kendimi affetmem gerek. Ve bunu asla yapmayacağım.

Bunun yerine, sabahın erken saatlerinin serin ve solgun saatlerinde ormanda yürüyüşe çıkıyorum. Remi'nin evine doğru değil, ormanın derinliklerine doğru yürüyorum.

Garip bir şeye gelene kadar yürüdüm... Yerde bir delik. Belki bir metre uzunluğunda, bir metre derinliğinde ve bir o kadar da genişliğinde. Toprak bir yığın halinde yığılmış, bu ıssız yerde kimse görünmüyor.

Ayağa kalkıp yeni dönmüş toprağa ve boş kara deliğe bakıyorum.

Bir süredir beynimde biriken bir dizi ipucundan yola çıkarak bir kuşkum vardı.

Bunların hepsi fısıltı ve buhar, gerçek kanıt diyebileceğim bir şey yok.

Aslında, tamamen yanılıyor olabilirim... ve kesinlikle Remi'ye söyleyemem. Ama belki ona gösterebilirim.

Bunu yapmak istemedim ama sanırım zamanı geldi.

Elimi cebime atıp Ernie'nin altı yıl önce bana verdiği Blackleaf'in anahtarına dokunuyorum.

REMI

"W Burada mıydın?" Jude dağınık saçlarıma ve şişmiş dudaklarıma bakarak soruyor.

"Tom'la pizza yemeye gittim." Elimde çoğunlukla boş kutu. "Gerçekten çok güzel, aslında, son parçayı ister misin?"

Jude yüzünü buruşturur. "Mikrodalga fırınımız olana kadar olmaz. Ya da daha iyisi, bir fritöz."

"Bu daha iyi olurdu," diyorum yüzümü asmamak için kendimi zor tutarak. Gece 2:00'de eve geldiğimde kardeşimi mutfakta bulmayı beklemiyordum.

"Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?"

"Atölyeyi temizliyordum," diyor Jude. "Neredeyse bitirdim."

"Vay canına Jude, teşekkür ederim!" İçeride gerçekten bir şey yapıp yapmadığından emin değildim, fazla kanıt görmemiştim. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Henüz içeri girme, sürpriz olmasını istiyorum."

"Gelmeyeceğim."

"Evin geri kalanı nasıl gidiyor?"

"Şaşırtıcı derecede iyi-Tom yarına kadar tam güce sahip olacağımızı söyledi." "Siz ikiniz ne halt ediyorsanız onun uyuyabileceğini varsayıyorum."

"Hı hı." Jude'a bakamam, yoksa yalan söylediğimi anlar.

Kardeşimi yanlış yönlendirmekten nefret ediyorum ama Dane'le takıldığımı öğrenirse çılgına döner. O Rhonda'nın tarafında ve onu başka türlü nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

"Sence burayı satmamız daha ne kadar sürer?" Jude esneyerek ve mutfak masasından kalkarak soruyor.

"Bilmiyorum, belki birkaç ay daha?" "O kadar uzun mu?"

"Bir ton iş var! Ve çoğunlukla kendim yapıyorum."

Ben yemek odası, balo salonu ve kütüphaneyi neredeyse tamamlamış ve üst kattaki iki yatak odasında ilerleme kaydetmişken, Jude'un tek bir ahır bile bitiremediğini belirtmeme gerek olduğunu sanmıyorum. Ama belki de tersleyecekse söylemeliyim.

Ama bana daha fazla bok vermiyor - muhtemelen çok yorgun. "Her neyse," diyor Jude. "İyi geceler."

Merdivenleri tırmanışını dinledim ve sonra dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Üniversite başvuruları üzerinde çalışıyordum.

Bu biraz sinsice ya da sınırları aşmak gibi geliyor ama tek istediğim ona kabul edileceğini göstermek. Onu uzak tutan şeyin sınırlar olduğunu düşünmeye başlıyorum - reddedilirse başarısız olma veya utanma korkusu. Bir kabul mektubu onu heyecanlandırmak için tam da ihtiyacı olan şey olabilir.

Göz kapaklarım ağırlaşana kadar bir saatimi onun bilgilerini doldurarak geçiriyorum. Sonra dizüstü bilgisayarı bir kenara itiyorum, iki tane daha tamamladığım için memnunum.

Jude bu okullardan birine gitmek zorunda değil ama seçeneklerin olması iyi bir şey.

Tom öğlene kadar evime gelmeyi başarırsa diye birkaç saat uyuyabilmek için kendi yorgun kıcımlı merdivenlerden yukarı çekiyorum.

Dane'in uğurlamasından sonra geleceğini varsayarsak.

TOM, muhtemelen arabayı Emma kullandığı için şaşırtıcı derecede hızlı bir saatte geldi. Bahçeye çıktığımda sırtarak ve el sallayarak kornaya basıyor.

"Sana kek getirdim!" diye

sesleniyor. "Ne tür?"

"Blueberry!"

Sanırım o ve Jude hala kavga ediyorlar.

Ben de sırtarak kek paketini kapıyorum ve Tom daha kamyonundan inmeden bir tanesini mideye indiriyorum.

Dane'in çalıların arasında gizleniyor olabileceğini düşünür gibi endişeyle etrafına bakıyor.

"Dün gece için özür dilerim," diyorum buzları eritmeye çalışarak.

"Asıl üzülmese gereken o!" Emma araya giriyor. "Seni o psikopatla yalnız bıraktığı için."

Kuzenine pis bir bakış atar. Tom gereksiz yere utanır.

"O iyi," diyor savunmacı bir tavırla, sanki ikisi de geceyi ceset torbasında bitirme ihtimalimin yüksek olduğunu düşünüyormuş gibi.

"Dane öyle biri değil," diyorum onlara, bu karmaşayı nasıl açıklığa kavuşturabileceğimi merak ederek.

Emma bana sempatik bir bakış atarak başını sallıyor. "Remi, tatlım, onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Bir aydır buradasın. Onu hayatımız boyunca tanıdık. Her zaman tuhaf biriydi ve kardeşi de en az onun kadar kötü - Tom'a ne yaptığını gördün!"

Tom'un boynunda oldukça etkileyici çürükler var. Dürüst olmak gerekirse Atlas'la ya da Dane'le uğraşmak istemezdim.

Tanrım, keşke buradaki tek arkadaşlarım iyi anlaşabilse.

Tom'un beni bir randevuya götürmesine izin vererek durumu daha da kötüleştirdim.

Dane ve benim ne olduğumuzu kendime bile açıklayamazken bunu yapmak zor olsa da itiraf etmem gerekiyor.

"Biz... görüşüyoruz gibi bir şey," diye mırıldanıyorum.

Garip bir şekilde, bu Emma'yı şaşırtmıyor ya da üzüyor gibi görünüyor; aksine, daha da ilgisini çekiyor.

"Ah, seni tatlı yaz çocuğu... Seni uyarmadığımı söyleme." Tom hayal kırıklığına uğramıştır ama yıkılmamıştır.

"Çok zengin olduğu için mi?" İç çekiyor. "Elde etmeye değer kimseyi bulamıyorum."

"Daha sık duş almayı deneyebilirsin," diyor Emma. "Ve kamyonetini temizlemeyi."

"Kamyonetimde ne olduğu kadınların umurunda değil."

"Biraz olabilir," diyorum nazıkçe. Tom'un kamyonetinin arka koltuğu ezilmiş bira kutuları, kumlu battaniyeler ve birkaç torba dolusu ufalanmış Doritos ile dolu.

"Sanırım işe koyulsam iyi olacak." Tom alet çantasını yattığı yerden çıkarır.

"Sana bir bardak su ya da başka bir şey getirebilir miyim?" Kendimi bir pislik gibi hissederek soruyorum.

"Yok, ben zaten içtim."

"Kahvenin," diye beni temin ediyor Emma, ama ben ona inanmıyorum. "Peki ya sen?" diye soruyorum.

"Kendiminkini getirdim." Bir termos tutuyor. "Ve çalışmak için buradayım! Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin, yürütmen gereken kendi işin var-"

"Cadılar Bayramı'na kadar ölü. Ve eğer içeri girersem, Mandy her zamankinden daha tembel olacak.

Ona ne için para ödediğimi bilmiyorum; masaları bile silmiyor."

"Senin için onları silmeye gelirim, balo salonunu boyamama yardım etmiştin. Tepsileri taşımayı da teklif ederdim ama itiraf etmeliyim ki tek garsonluk işimden tek vardiyadan sonra kovuldum."

Emma gülüyor.

"Seni ait olduğun yerde tutalım."

Öğleden sonrayı üst katlardaki kırılmış camları değiştirerek geçiriyoruz. Emma ağır camları sabit tutmakta boyacılıkta olduğu kadar iyi değil ama lokantaya gelen en çılgın müşteriler ve yerel dedikodularla ilgili bir dizi anekdot anlatarak beni eğlendiriyor.

Corbin ve Helena'nın lanetli aşk ilişkisinin tüm kanlı ayrıntılarını bana anlatmayı henüz bitirmişti ki, kıymık gibi bir gürültü ve korkunç bir gümbürtü bizi aşağıya koşturdu.

Tom'u balo salonunun zemininde, örümcek ağları ve alçı tozuyla kaplı, bacağı rahatsız edici bir açıyla dururken buluyoruz. Yüzü tebeşir gibi bembeyaz ve nefes alıp almadığını anlayamıyorum. Kulağından bir parça kan sızıyor.

Balo salonunun tavanındaki delik, üç metre yukarıda, düştüğü yeri gösteriyor.

Emma çığlık atmaya başlar, elleri ağzındadır.

"JUDE!" diye bağıyorum. "911'i ara!"

Kardeşim ortaya çıkmayınca, telefonumu bulmak için çırpınan ben oldum. Ambulansın gelmesi tam kırk iki dakika sürdü.

Bu süre içinde Tom ölmediğini anlamamıza yetecek kadar kıpırdanmaya başlar. Tek bildiğimiz bu çünkü bir hafta içinde geçirdiği ikinci beyin sarsıntısından sonra inlemekten başka bir şey yapamıyor.

Ben Jude'u ararken Emma üzerine bir battaniye örtüyor. Motosikleti bahçede yok. Aslında, gece 2'deki sohbetimizden beri onu görmedim. Ahıra bir göz atıyorum, ihmalkâr kardeşime ciddi şekilde sinirlenmeye başlıyorum.

Yine de evde olmaması muhtemelen en iyisi - Tom'un bacağına görse kusmayı asla bırakmazdı.

Tom'un beni anlayıp anlamadığını bilmesem de özür dilemeden duramıyorum.

Emma azabı tercih ediyor.

"Sana bunun olacağını söylemiştim!" diye bağılıyor zavallı, inleyen Tom'a. "Lanet olası emniyet kemerini hiç takmıyorsun!"

Sağlık görevlileri ambulansa binmemize izin vermiyor, biz de Emma'nın arabasını takip ediyoruz ve Hickima'daki hastanenin bekleme odasında birkaç saat geçiriyoruz.

Eve döndüğümde saat neredeyse gece on bir olmuştu. Jude'un motosikleti dönmüştü ama o çoktan yatağa girmiş, tüm bu fiyaskodan habersizdi. Geç olmasına ve evin içi zifiri karanlık olmasına rağmen fenerimi kaptığım gibi balo salonunun üstündeki boşluğa tırmanıyorum. İnleyen kirislerin üzerinde sallanarak ilerliyorum, Tom'un da tam olarak bunu yaptığının farkındayım. düştü. Ama ben ondan çok daha hafifim... Umarım.

Burada tam olarak ne yaptığımı bilmiyorum. Beni yönlendiren bilinçli düşünceden çok dürtü. Ama bu dürtü beni toz, örümcek ağları ve sarkan kabloların arasından geçirecek kadar güçlü.

Sonra ileride görüyorum, karanlıktan daha karanlık bir delik. Tom'un düştüğü yer. Boşluğun kenarında, onun birkaç aletini ve ölçüm cihazını görüyorum. Ve sonra, tavan kirişinin kırıldığı yer...

Sadece... Kırıldığını hiç sanmıyorum. En azından, kendi kendine değil.

Kiriş basitçe kırıldıysa kenarları pürüzlü olmalıdır.

Bunun yerine, kirişin ilk dörtte üçü pürüzsüz görünüyor, sanki biri onu kesmiş gibi. Sadece son bir iki santiminde kırık kıymıklar var.

Tom'un kendi kendine düştüğünü sanmıyorum. Bence bubi tuzağı vardı.

Ve bunu yapabilecek güdüye sahip sadece bir kişi tanıyorum.

DANE

I Remi kapıma dayandığında gece yarısıydı ve bu sabah 7'den çok daha iyiydi. Ancak bizi bir ay önce bulduğumuz konumda bulmaktan memnun olduğumu söyleyemem, suçlamalar yüzüme fırlatıldı

Kapıyı açtığım anda.

"Tom Turner kırık bir bacak ve dört kırık kaburgayla hastanede," diye haber verdi Remi. "Oh, ve çıkık bir omuz."

"DUI?"

"Çok komik," diyor taş suratıyla.

Bu tavrın neyle ilgili olduğunu tahmin etmek zor değil.

"Anladığım kadarıyla bu olayla bir ilgim olduğunu

düşünüyorsunuz..." "Yapmamış gibi mi

davranacaksın?"

Karanlık bir ruh hali çöküyor üzerime. Remi'nin yüzündeki ifadeyi daha önce kasabadaki yüzlerce yüzde defalarca görmüştüm. Belki de bunu hak ediyorum. Ama ondan gelmesi çok acıtıyor.

"Sen zaten kararını vermişsin, benim ne dediğimin ne önemi var?"

"Belki de değil -belki de burada bunu sormamalıyım." Yanakları kızarmış, gözleri yaşlarla parlıyor. "Bana daha önce de yalan söyledin."

"Ben asla yalan söylemedim."

"Amcamı çok az tanıyormuşsun gibi davrandın. Kendimi aptal gibi hissettirdin. Anahtarın var mı yok mu?"

Sikeyim.

Bu itirafta bulunmak için olabilecek en kötü zaman gibi görünüyor ama ona gerçekten yalan söylemek istemiyorum.

Çok geç... Gerçeği görüyor.

"Tanrım, bunca zamandır bir tane vardı..." Elleriyle yüzünü kapatıyor ve birkaç adım uzaklaştıktan sonra yeni bir öfkeyle geri dönüyor. "O gece pencereyden bakan sendin, değil mi? Fırtına gecesi. Rüya gördüğüm gece."

Kendini durduruyor, elini ağzına kapatıyor ve başını bana doğru sallıyor.

"Çok aptalım. Jude haklıydı. Aynı şeyi tekrar tekrar yapıyorum. Bunca zamandır bu senin için bir oyun muydu? Evime girip, deli olduğumu düşünmemi sağlamak?"

"Bu ben değildim-"

Söylediklerinin bir kısmı kesinlikle doğruyken kendimi savunmak zor, ama onun düşündüğü şekilde değil.

Remi zaten konuşmama izin vermiyor.

"Bana anlatmaya çalıştın, değil mi? *Ben iyi bir insan değilim Remi...* ve ben seni *iyi biri* olduğuna ikna etmeye çalıştım! Çünkü gözümün önündekini görmezden gelmek için bu kadar çaresizim."

Sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Doğru bildiğin tek kısım bu - lanet olası bir umursamazsın."

"Artık değil!" diye bağıyor. "Benden uzak dur!"

"Memnuniyetle!" Ben de bağıyorum. "Yeni arkadaşın Emma'yla saçma sapan şeyler pişirmenin tadını çıkar; her krepte o da var. Çitler için de endişelenme, zaten hiçbir zaman tamir edilmeye ihtiyacı olmadı."

Kapıyı yüzüne kapattım.

Sonra diğer tarafında bekliyorum, kendi giriş yolumun bir bataklığa dönüştüğünü hissetmek beni hasta ediyor. Şimdiden söylediğim ve yaptığım her şeyden pişmanlık duyuyorum.

Ama bu eski bir duygu, alışkın olduğumdan eminim.

Remi'nin de hareket etmediğini duyabiliyorum. Onu kapının diğer tarafında hissediyorum, tereddütlü, kafası karışık...

Bir dakika sonra dönüyor ve yavaşça avlunun öbür ucundaki evine doğru yürüyor.

Araba.

REMI

T Ekim ayının geri kalanı kasvetli bir sefalet içinde geçti. Günler koyu bulutlu, bu da beni en sapkın şekilde mutsuz ediyor çünkü Dane ve benim yapabileceğimiz tüm eğlenceli şeyleri düşünüp duruyorum bulut örtüsünün altında yapıldı.

Uyanık olduğum her an beynimin durmak bilmeyen ileri geri hareketlerinden kendimi uzaklaştırmak için çalışıyorum.

Ya yanılıyorsan?

Yanılmıyorum.

Ama ya öyleysen?

Değilim!

Herkes gibi sen de onu suçladın.

Çünkü o lanet olası bir suçlu! Duman varsa, ateş de vardır ve Dane'in etrafında her zaman duman vardır.

Ama ya-

KAPA ÇENENİ ARTIK!

Beni neşelendiren tek şey, kasaba Azrail'in İntikamı için hazırlanırken Grimstone'un ne kadar destansı görünmeye başladığı.

Emma ne derse desin, dört gözle bekliyorum. Cadılar Bayramı'nı çok seviyorum ve haftalarca çalıştıktan sonra bir gece ara vermek güzel olacak.

Jude bile havaya giriyor. Karanlıkta parlayan floresan boyayla yapılmış bir iskelet kostümü üzerinde çalışıyor.

Tom Turner koltuk değnekleriyle eve gelip elektrik panosundaki son birkaç elemanı bağlamam için bana yol gösterdi. O an

Sonunda düğmeye basıp balo salonundaki avizelerin ışıldamasını izleyebildiğimiz gerçek, heyecan verici olmaktan başka bir şey değil - Blackleaf ilk kez sadece bir anıt mezar değil, gerçek bir ev gibi görünmeye başlıyor.

Tom kutlamayı Jude, Emma ve benimle paylaşıyor ama şampanya kadehimize katılmıyor.

Sol bacağına garip bir şekilde yaslanarak, "Kesintiye gittim," diyor.

"Öyle mi?" Emma memnun ve şaşkın bir ifadeyle, "Öyle mi?" diyor.

"Evet." Tom omuz silkiyor. "Ben de yapabilirim diye düşündüm - zaten beni hastanede detoks yaptırdılar."

Tüm sıkı çalışması için kendisine milyonlarca kez teşekkür ediyor ve kaza için tekrar özür diliyorum.

"İşin tehlikesi," diyor Tom, ama gerekenden daha fazla kalmadığını ve ziyareti boyunca bana on adım yaklaşmadığını fark ediyorum.

Sanki benden korkuyor.

Bu da bana Tom'un da en az benim kadar Dane'in kazada parmağı olduğundan şüphelendiğini düşündürüyor.

CADI BAYRAMINDAN ÖNCEKİ GECE, daha fazla malzeme almak için Grimstone'a doğru yola çıktım, önce daha fazla tik çitası almak için nalburda durdum. Arada sırada çaldığım dakikalarda küçük yan projem üzerinde çalışıyordum.

Alışverişi bitirdiğimde saat daha sekizdi ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Bir içki içmek için Fog Cutter'a gidiyorum ve tüm tasarım fikirlerimi sakladığım küçük defterime projemin bir sonraki aşamasının taslağını çıkarmayı umuyorum.

Tasarımımın tam boyutlarıyla uğraşırken bir içki altı içkiye dönüşüyor. Müşteriler bar boyunca gelip gidiyor ve güzel, kıvılcı saçlı bir kadın yanıma oturduğunda omzumun üzerinden taslağa bakana kadar zar zor fark ediyorum.

"Sanatçı mısınız?"

"Hayır..." Utanç içinde defteri kapatma isteğime direnmek zorundayım.

"Bu bir çardak tasarımı."

"Oh, tamam..." Tam olarak görebilmek için başını eğiyor. "Bunu inşa edecek misin?"

"Plan bu - beklediğimden biraz daha zor. Bir desen oluşturmak için çıtaları iç içe geçirmeye çalışıyorum..."

Kitabı ona göstermek için çeviriyorum, nasıl olduğundan emin olmasam da tanıdık geldiğini düşünüyorum - daha önce tanıştığımızı sanmıyorum.

"Bittiğinde çok güzel olacak," diyor kadın nazikçe. "Evime bir tane yapman için seni tutmalıyım."

"Bu gidişle önümüzdeki Noel'de özgür olacağım."

Gülüyor. "Muhtemelen bunu karşılayabildiğim zaman. Ben Annie, bu arada."

Elini uzattı. Elini sıkıyorum, aşırı derecede çatlamış parmak eklemlerini fark ediyorum.

"Aldırmayın," diyor. "Bulaşıcı değil. Adli tabiplikte çalışıyorum ve kullandığımız bazı kimyasallara karşı alerjim var. Ellerimi gün boyu koruyucu kremle kaplıyorum ama yine de-"

"Sen Rhonda'nın kardeşisin!" Onu korkutarak ağladım.

"Şey, evet," diyor, gülümsemesi yavaşça geri dönüyor. "Ama nereden biliyorsun?"

"Bir keresinde senden bahsetmişti." Zihnim çılgınca çalışıyor. "Oraya her zaman giderim, nalbur dükkanına yani."

"Zavallı Rhonda," diye kıkırdıyor Annie. "Lou ona orayı açtırdı ve onu asla affetmedi. Bir çiçekçi dükkânı işletmek istiyordu. Benim için fark etmezdi çünkü benim de çiçeklere alerjim var. Erkekler zaten hep bana veriyor; bu bir zorunluluk gibi. Bazen ben-"

Bir dakika boyunca bu şekilde devam ediyor ve dostça sohbet ediyor. Önündeki boş şarap kadehlerinden Annie'nin birkaç saattir işten çıkmış olduğunu tahmin ediyorum.

Zorlukla nefes alıyorum çünkü Lila Covett'in adli tabip raporunu Rhonda'ya gösteren ve Dane'in kararı tahrif ettiği fikrini kafasına sokan kız kardeşin bu olduğunu yeni fark ettim.

Bunu ona sormayı çok istiyorum ama onu korkutmak da istemiyorum - HIPPA'dan biri kız kardeşiyle paylaştıklarını öğrenirse işini kaybedeceğinden oldukça eminim.

Peki bu pisliği tekrar dökmesini nasıl sağlayabilirim?

"Sana bir içki ısmarlayayım," diyorum ve barmene bir içki daha ısmarlamasını işaret ediyorum.

"Yapmalı mıyım bilmiyorum," diye kıkırdıyor Annie. "Zaten birkaç tane içtim. Ah, peki, kolumu бүk..."

Üç chardonnay daha içtikten sonra kuş gibi şakıyor, gözleri o kadar kararmış ki bar taburesinin üzerinde zar zor durabiliyor.

"Şey," diye fısıldıyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor, "raporda ilk fark ettiğim şey sadece iki sayfa olmasıydı, bu garipti çünkü genellikle böyle bir vaka çok daha kalın olurdu. Eksik şeyler vardı, formlar, testler ve tam bir resmi yazı. Adli tabip bu konuda endişelenmememi söyledi. Ama dosyanın omurgasında yanlış renkte bir etiket olduğunu da görebiliyordum - ölüm türü için renk kodları kullanırız ve bu dosyada pembe olması gerekirken mavi bir etiket vardı."

"Peki, gerçekten ne oldu?" Yakınına eğilerek soruyorum, kalbim hastalıklı ve düzensiz bir şekilde çarpıyor. "Karısı gerçekten nasıl öldü?"

"Karım değildi, tatlım." Annie şarabından büyük bir yudum alır ve sanki bulanık olan her şeyi yeniden görmesine yardımcı olacakmış gibi yavaşça gözlerini kırpar. "Değiştirdikleri rapor, küçük oğlu için olan rapordur."

"Oh." Taburemin altındaki zemin birkaç metre alçalmış gibi hissediyorum. "Ona ne oldu?"

"Şey, emin değilim..." Annie usulca hıçkırıyor. "Ama size şunu söyleyeyim, eğer o bebek gerçekten menenjit olsaydı, dosyasında viral bir örnek ve omurgasında pembe bir etiket olurdu. Ama mavi kullandıklarına göre... Sanırım boğuldu."

"Boğuldu mu?"

"Bu doğru." Sertçe başını sallıyor. "Tıpkı karım gibi."

Bardan çıktığımda başım dönüyordu ve bunun tek nedeni Annie'ye çok fazla içki içtiği için katılmış olmam değildi.

Bana söylediklerinden ne anlam çıkaracağıma ve ona inanıp inanmamam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum.

Ve eğer ona inanıyorsam, bu ne anlama geliyor?

Eğer Dane'in bebeği boğulduysa, neden bana menenjitten öldüğünü söyledi?

Belki de ikisinin de boğulması kulağa çok daha şüpheli geliyordur.

Dane'in karısını ve oğlunu çıplak elleriyle suyun altında tutan soğukkanlı bir katil olması gerçekten mümkün mü? Vücudumun her yerinde olduğu için minnettar olduğum o muhteşem eller mi?

Bu fikir beni terletiyor ve midemi bulandırıyor, o kadar ki yürümeyi bırakıp demir bir elektrik direğine yaslanıyorum. Grimstone, binalara yığılmış saman balyaları, her yere asılmış sahte örümcek ağları, güvercinleri tehdit eden korkuluklar ve kapı girişlerine yerleştirilmiş cadı süpürgeleriyle her zamankinden daha eski moda görünüyor.

Dane'in gerçek bir dehşetin merkez üssü olduğunu söylediği bir yerde, sahte bir dehşetin tüm tuzakları var.

Ben iyi bir insan değilim Remi.

Buradaki herkes Dane Covett'in bir katil olduğunu söylüyor.

Peki onu Tom'a saldırmakla suçladığımda neden bu kadar incinmiş görünüyordu? Sanki onu göğsünden bıçaklamışım gibiydi.

Jude'un sesi kulağıma fısıldıyor:

Sen iyi bir karakter yargıcı değilsin, Remi.

Sadece görmek istediğin şeyi görüyorsun.

Başımı sertçe sallıyorum.

Bu artık doğru değil.

Önümde ne olduğunu göreceğim. Bunu çözeceğim. Burada neler olduğunu bilmenin bir yolu olmalı, gerçekten bilmenin, sadece tahmin etmenin değil...

Lou's Hardware'in ışığı hâlâ yanıyor. Dürtüyle caddenin karşısına geçiyorum ve cama hafifçe vuruyorum.

Lou kapıyı açar, Rhonda ortalıkta yoktur.

"Selam yabancı. Seni tam iki saattir görmedim."

Lou'nun çok tatlı biri olduğunu öğrendim; ne zaman ziyaret etsem bana en sevdiği macun bileşimlerini gösteriyor. Dane ortalıkta yokken Rhonda da hiç fena değil.

"Lou," diyorum tereddütle. "Hiç güvenlik kamerası var mı?"

DANE

T Sabahın sekizinde kapımın çalınması kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Remi olmalı diye düşünüyorum çünkü Atlas günün bu saatinde gelmez ve buraya başka kimse de gelmez.

Yataktan bu kadar çabuk kalkıp pantolonumu giymem ve aceleyle merdivenlerden inmeme utanç verici.

Oturma odasında kısa bir süre duraksıyorum, saçlarımı düzeltiyorum, nasıl koştuğumun belli olmaması için birkaç nefes alıyorum.

Kendime özür dilemeye hazır olması gerektiğini söylemeye çalışıyorum ama ağzını açtığı anda onu öpeceğimi zaten biliyorum.

Son konuşmamızdan bu yana geçen haftalar berbattı ve köhne Bronco'suyla kükreyerek yanımdan geçip gidişine her bakışım işkenceden başka bir şey değildi. Yanımdan geçerken bana doğru bakmıyor bile, gözlerini yoldan ayırmıyor.

Tek tesellim, Emma ve bazen de Jude'un günün ve gecenin tuhaf saatlerinde motosikletiyle onun evine gitmesi dışında kimsenin diğer yöne gitmemesi oldu.

Daha önce yalnız olduğumu düşünüyorsam bile, şimdi başka bir şeyin tadına baktığım için hissettiklerimin yanında bu hiçbir şey. Sırf kalbime kazık çakabilmek için beni tabutumda uyandıran Remi'ye lanet olsun.

Acı ve kırgınım ama bana umut dolu bir bakış atarsa her şeyi affedeceğim. Kahretsin, sadece burada olduğu için onu affedeceğim...

Ama kapıyı açtığımda Remi yerine uzun boylu, sarışın, hoşnutsuz görünümlü bir adamla karşılaştım.

"Hey," diyor çıplak göğsüme bakarak, "rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bu lanet olası arka yollarda hiçbir şey bulamıyorum. Remi Hayes'i nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Belki." Bu adamın her ayrıntısına bakıyorum, çok dar koşu ayakkabısından parlak yeni kamyonetine kadar. "Kimin sorduğuna bağlı."

"Gideon Price," diyor, göğsünü benimkiyle eşleşmeye çalışıyormuş gibi şişirerek. "Nişanlısı."

"Nişanlının nerede yaşadığını bilmemen biraz komik." Gideon kızarır.

"Nerede yaşadığını biliyorum," diyor kavgacı bir tavırla. "Amcasının eski evinde. Sadece bu boktan taşrada orayı nasıl bulacağımı bilmiyorum."

"Ve sen düşündüm I olabilir Yardım beriI canlı içindebunlar bok çukuru taşrası."

"Evet," diyor Gideon, utanmış görünme nezaketini göstermeden.

"Gideon... Gideon..." Hatırlamakta zorlanıyormuşum gibi söylüyorum. Sonra parmaklarımı şıklatıyorum. "Doğru ya, onu aldatan sendin."

Gideon ona tokat atmışım gibi sarsıldı.

"Pardon, sen tam olarak kimsin?"

Remi'nin yeni erkek arkadaşı demek isterdim ama bu saçmalığı ben bile söyleyemem. Bu ikinci sınıf insanı kızdırmak için bile.

"Bunun için endişelenme, sana neden onun nerede yaşadığını gösterdiğimi merak ediyor musun?"

"Başlangıç olarak hiç hile yapmadığım için nasıl olur?" Gideon bağırır. "Bu seni ilgilendirmez!"

Her ne kadar dangalak kokuyor olsa da, ses tonunda beni yarım saniye duraksatan haklı bir kırgınlık var.

Beynim birkaç farklı senaryoyu düşünerek çalışıyor. Gerçekten istediğim şey biraz daha fazla bilgi.

Bu yüzden ses tonumu yumuşatıyorum, saldırganlığı azaltıyorum, hatta bir özür notu gibi davranıyorum.

"Haklısın, haddini aştın." Evimden çıktım, ön kapıyı arkamdan nazikçe kapattım. "Neden benimle gelmiyorsun... Sana nereye gideceğini gösterebilirim."

REMI

P Ön kapının gürültüsüyle irkilerek uyandım. Genelde erken kalkarım ama dün gece o kadar yorucu kâbuslar gördüm ki, neredeyse çarşaflarımdan ter akıtmak zorunda kaldım.

Saat öğleni çoktan geçmiş olmasına rağmen, sanki hiç uyumamışım gibi hissediyorum. Kafatasım zonkluyor ve Annie'ye içini döktürmek için ne kadar çok Chardonnay içmek zorunda kaldığıma ciddi ciddi pişmanım.

Kapı tekrar çalınır, daha yüksek sesle ve daha ısrarlı.

"Tamam, tamam," diye homurdanıyorum, yataktan yere yuvarlanıyorum, böylece etrafta sürünüp pantolonumu arayabiliyorum.

Aslında kapıda kimin olabileceğini düşünmemiştim ve camdan uzun boylu, erkeksi bir şekil gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Gelen kişinin Dane olmasını istememeliydim ama hiçbir şey değişmemiş olsa da tam da bunu umuyorum; hâlâ onun sözüne karşı diğerlerinin sözü ve her şeyin nasıl görüldüğüne karşı benim hissettiklerim.

Kapıyı açtığımda Şerif Shane'in sinirli suratıyla karşılaşıyorum. Huysuz olduğunu tahmin ediyorum çünkü bir şey yüzünden en iyi iki yardımcısıyla yaptığı üç katlı waffle'ı özlemişti, her yeni fincan kahve hazırladığında şeker paketlerini masanın üzerine saçarak Emma'yı sinir etmekten aldığı zevkten bahsetmiyorum bile.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Şerif?" Ona Büyük Kanyon'un kenarından uzun bir yürüyüşe çıkmasını söylerken kullandığım ses tonuyla söylüyorum.

"Bu arabayı tanıdın mı?" Bana parlak mavi bir kamyonun görüntüsünü göstermek için telefonunu kaldırıyor.

"Hiç sanmıyorum..." Gideon'un kamyonuna benziyor ama olamaz çünkü Gideon'un kamyonu New Orleans'a geri döndü.

"Peki ya sürücü?" Bir sonraki görüntüye geçmek için başparmağını kaydırıyor, bir ehliyetin grenli bir fotoğrafı. Bu kez Gideon'un yüzünü ya da altında yazılı olan tam adını ve doğum tarihini inkar etmek imkansız.

"Bu Gideon..." İçimde çok kötü bir his oluşmaya başladı. "Eski sevgilim. Neden sen-"

"Soruları ben sorarım." Şerif Shane sözümü kesti. "Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Bir ay kadar önce bana mesaj attı ama cevap vermedim."

"Neden cevap vermedin?"

"Çünkü ayrıldık." Endişem giderek artıyor. Sabit durmaya çalışmak için kollarımı kendime doluyorum. "Bana söyleyebilir misin-"

"Elbette." Şerif hiç hoşlanmadığım bir şekilde gülümsüyor. "Neden içeri gelmiyorum, böylece sohbet edebiliriz?"

İstediğim bu değil ama şerifin verendamda dururken bana bir şey söylemeyeceği de çok açık.

Geniş gövdesinin geçmesine yol açmak için kenara çekiliyorum. Kapıdan içeri adımını attığı andan itibaren, son ziyaretinden çok farklı bir şekilde etrafına bakıyor. O zamanlar işaret ettiğim yere bakma zahmetine bile girmezdi. Şimdi gözleri yerde, duvarlarda, hatta tavanda geziniyor, bir şeyler arıyor...

Kanıt arıyorum.

Omurgam soğuyor.

"Gideon iyi mi?"

Şerif kanepemi işaret etti. "Oturun."

Çoğunlukla toz ve yaylardan oluşan minderlerin üzerine çöküyorum. Şerif karşımdaki sandalyede yerini alıyor.

"Yani dün Gideon'u hiç görmediniz ya da onunla hiç konuşmadınız mı?"

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Onu aylardır görmedim."

"Bu çok ilginç." Şerif parmağını yalıyor ve gözlerini benden ayırmadan not defterinde bir sayfa çeviriyor. "Çünkü kamyonetini buradan yaklaşık iki mil uzakta terk edilmiş halde bulduk. Kasabadaki insanlar seni aradığını söyledi, bir dakikalığına bile olsa uğramadığına *emin* misin?"

"Hayır! Geleceğinden haberim bile yoktu! Ayrıldık ve ben onu engelledim."

Şerifin gözleri parlıyor ve bir şeyler karalıyor.

"Ayrılmanızın sebebi neydi?"

"O-" *ona hile yaptığını söyleme*, "- horladı."

"Horluyor muydu?" Şerif bir kaşını kaldırır.

"Domuz gibi," diyorum kararlı bir şekilde.

"Peki bu dostane bir ayrılık mıydı?" "Son derece," diye yalan söyledim.

"Uh huh." Şerif söylediklerime hiç benzemeyen bir şeyler yazdı.

"Onun burada ne işi vardı?" Kalp atış hızım görünürde bir son olmadan yükselmeye devam ediyor. "Beni aradığını mı söylemiştin?"

"Görünüşe göre öyle." Şerif ayağa kalkıyor, kemerini bağlıyor. "Mülkün etrafına bir göz atmama ne dersiniz? Kaybolma ihtimaline karşı..."

Saklayacak bir şeyim olmadığını kanıtlamak için evet demek kolay olurdu. Ama bir polisin evimi aramasına izin vermeyecek kadar çok Law and Order dizisi izledim, arama izni olmadan olmaz. Özellikle de benden bu kadar nefret eden bir polisin.

"Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Şerifin dudağı Elvis gibi kıvrılır. "Saklayacak bir şeyin mi var?"

Evet, yatağımın etrafına dağılmış yenilebilir şeyler, iç çamaşırları ve vibratör.

"Hayır." Ayağa kalkarken ellerimi ceplerime sokuyorum. "Sadece haklarımı biliyorum."

"*Haklarınız.*" Şerif sanki bu kötü bir kelimeymiş gibi alay ediyor. Muhtemelen onun için öyledir. "Sana haklarından bahsedeyim, küçük hanım. Kasabaya geldiğinden beri başıma bela olmaktan başka bir şey olmadın. Şimdi de eski erkek arkadaşın kayıp gibi görünüyor... Yani yarına kadar sağ salim ortaya çıkmazsa doğal hayatının geri kalanında bir hapisane hücresinde çürümeye *hakkın* var."

"Yargıca, jüriye ya da mahkemeye kimin ihtiyacı var, değil mi?"

Şerif şapkasını terli başına biraz daha dik oturttu. "Eminim çok yakında görüşeceğiz."

REMI

□ *Dişler - Genç Açlık*

D Grimstone kasabası perili bir evin içini andırıyor; lamba direklerinden çarşıftan hayaletler sarkıyor, sokaklarda yaprakların birikmesine izin verilmiş ve yüzlerce jack-o'-lantern

Ana Cadde boyunca her pencere çerçevesinden ve kapı aralığından titriyor.

Dükkânların çoğu mallarını kaldırımlara çıkarmış durumda, bu nedenle karamelli elma ve şekerlemenin tatlı kokuları patlamış mısır, ızgara sosis ve bira evinin dışına yığılmış fiçılardan taze olarak pompalanan balkabağı şarabıyla karışıyor.

Sokaklar, kasabanın maskotu Bay Bones'un düzinelerce çeşidi de dahil olmak üzere kostüm giymiş insanlarla doludur. Yirmi metre boyundaki kâğıttan Bay Kemik, iskelet kollarını uzatmış ve çenesini açarak tüm kemik dişlerini gösterecek şekilde Ana Cadde'nin sonunda yükseliyor.

Emma seksi Pennywise gibi giyinmiş ve ben de günün büyük bir kısmını kendi başlığımı yaparak geçirdikten sonra Scarlett Cadısı oldum. Birçok Bay Kemik'in arasında Jude'u arıyorum ama karanlıkta parlayan boyasını göremiyorum.

Tom oduncu olarak geldi, muhtemelen sayısız ekose gömleğinden birini giyebilmek için. Koltuk değneklerinden birinin yanına kâğıttan bir balta, diğerine de kâğıttan bir çam ağacı yapıştırmış.

Aldous ve Amy, The Shining'deki ikizler gibi giyinmişler.

"Nasıl oluyor da senin bacakların benden daha iyi oluyor?" Amy, kardeşinin düzgün baldırlarına kaşlarını çatarak sorar.

"Çünkü arada bir yürüyüşe çıkıyorum," diyor Aldous.

"O lanet tesisin her yerinde yürüyorum! Hem de paspas taşıyarak." "O zaman sanırım bu daha iyi bir genetik." Ona bir öpücük verir.

Bir elimde elmalı çörek, diğerinde bir fincan sıcak kakao var, bu yüzden uzun zamandır olduğum en mutluyum, üç Bay Bones paketinin beni neredeyse kaldırımdan atmasından sonra bile. Sıcak kakao spor ayakkabılarıma bulaşıyor.

"Dikkat et!" Emma tersler.

Bay Kemikler dönüp iskelet maskelerindeki karanlık deliklerden sessizce bize bakıyorlar.

"Sürüngeçler." Emma ayakkabılarımı silmem için bana bir tomar peçete uzatıyor.

Üç iskelet kendi aralarında mırıldanıyor, içlerinden biri kaldırımda ilerlerken alçak sesle çirkin bir kahkaha atıyor.

Caddenin karşısında bir veba doktoru tüm bu karşılaşmayı izliyor; siyah, kuzguna benzeyen gagası bana dönük, uzun pelerini yeri süpürüyor.

Aklıma bu kostümlerin içinde herhangi birinin dolaşıyor olabileceği geliyor -Dane, hatta belki Gideon...

Gideon'un beni burada, Grimstone'da bulması beni biraz korkutuyor. Nereye gittiğimizi kimseye söylemedim. Ne zamandır beni arıyor?

Gideon hiçbir zaman dengesiz bir tipe benzemezdi, hatta her şeyi aşırı planlama ihtiyacı beni deli ederdi. Son dakikada sinema bileti almayı bile sevmezdi.

Ama beni aldatmasını da beklemezdim. Ve bunu hiçbir zaman itiraf etmedi - artık inkar edilemeyecek bir durumdayken bile bir psikopat gibi yüzüme karşı yalan söylemeye devam etti.

Gerçekten buraya kadar beni onu geri almaya ikna etmek için mi geldi?

Yoksa daha da boktan bir sebeple mi burada... Ya

Grimstone'da sandığımdan daha uzun süredir

bulunuyorsa? Ya haftalar önce beni buraya kadar takip

ettiyse... "Sorun ne?" Emma söylüyor.

Zihnim çılgın teorilerle dolup taşıyor - ya benimle uğraşan Gideon'sa? Ya hiç kaybolmadıysa, sadece bekliyor, izliyor, zamanını kolluyorsa?

"Şerif bu sabah kapımı çaldı," diyorum ona. "Eski erkek arkadaşımın kamyonetini bulduğunu söyledi."

"Burada mı?"

"Evet, evimden iki mil kadar uzakta."

"Geleceğini biliyor muydun?"

Başımı salladım. "Belki beni aramaya çalışmıştır ama ben onu hâlâ engelliyorum."

Emma'ya Gideon hakkında her şeyi anlattım, bu yüzden geçmişi tekrar doldurmak zorunda değilim.

"Arabasını nerede bulmuşlar?" Emma sinsi bir bakışla soruyor. "Dane'in evine yakın bir yerde mi?"

"Yine başlama." "Neden başlamayayım?"

"Çünkü ilk olarak, artık çıkmıyoruz bile." Bunu yüksek sesle söylemek bile midemin sıkışmasına neden oluyor. Dane'e söylediğim şeyler hakkında iyi hissetmiyorum ve yüzündeki ifadeyi hatırladığımda daha da kötü hissediyorum.

Ama bana yalan söyledi. Annie bana bebeğinin menenjitten ölmediğini söyledi.

Neden yalan söyledi bilmiyorum ama güvenemediğim biriyle birlikte olmaktan bıktım.

Sevgi, güven ve saygı; biri olmadan diğerine sahip olamazsınız.

"Dane Covett'in etrafında insanların çok fazla kaza geçirdiğini söylüyorum..." Emma kuzenine bir bakış atıyor. "Tom da dahil."

Midem bir kez daha suçlulukla kıvrandı. Emma'ya tavan kirişlerinin testereyle kesilmiş gibi göründüğünü hiç söylemedim. Kendime emin olmadığımı söyledim; burası eski bir ev... Bu şekilde kırılmış olabilirler...

Gerçeklerden korkuyorsun.

Parçaları bir araya getirmeye çalıştığım her seferinde bunu hissedebiliyorum... her şeyi bir kenara bırakıp zihnimde kapıyı çarparak kapatana kadar biriken endişeli paniği.

Neden bu kadar

korkuyorum?

Bilmiyorum.

Anlamıyorum.

Kendimi anlamıyorum.

"İşte Helena!" Emma işaret ediyor. "Hadi tarot falımıza bakalım."

Helena dükkanının önünde oturuyor, falcı gibi giyinmiş, şallar ve altın mücevherler saçıyor. Onu son ziyaret ettiğimde sadece yoga pantolonu giyiyordu.

"Otur, otur!" diye sesleniyor.

"Önce sen." Emma beni ileri itti.

"Randevun nerede?" Mor kumaşla örtülü küçük, yuvarlak masasının karşısına oturduğumda Helena soruyor.

"Ayrıldılar," diyor Emma sinir bozucu bir neşeyle. "Bunu zaten bilmen gerekmiyor muydu?" Helena'ya takılıyorum.

"Henüz kartları açmadım," diyor büyük bir asaletle. "Ruhlara işlerini yapmaları için zaman verin."

Arkaları gümüş yıldızlar ve aylarla güzelce süslenmiş kart destesini bana uzatıyor.

"Karıştırırken, probleminizi zihninizde tutmaya çalışın..."

Dediğini yapıyorum, beceriksizce kartları kesip birkaç kez karıştırıyorum, bir yandan da hangi sorunu çözmek istediğime karar vermeye çalışıyorum.

Ne yazık ki, kafamın içinde bir düzine farklı sorun var...

Jude'un üniversiteye gitmesi nasıl sağlanır?

Bu tadilatı zamanında ve bütçemize uygun olarak nasıl bitirebiliriz... Gestapo şerifimiz tarafından tutuklanmaktan nasıl kaçınabiliriz...

Günün her dakikasında Dane'i düşünmekten nasıl vazgeçebilirim... Kendime güvenmeyi nasıl öğrenebilirim ki başka kime güvenebileceğimi bileyim... "Hazır mısın?" Helena soruyor.

"Sanırım öyle..."

Yedi kart dağıtıyor.

"İlk üçü mevcut durumunuzu temsil ediyor," diyor onları ters çevirirken. Kartların isimleri alt kısımda gümüş harflerle yazılmıştır: Budala.

Kupa Kızı. Şeytan.

Son karta bakıyorum, boynuzları ve toynakları olan kanatlı bir canavar. "İlginç..." Helena başını eğip görüntüleri tarıyor.

"Bu hiç iyi görünmüyor." Şimdiden buna katıldığıma pişman oldum.

"Hayır, hayır, kötü değil..." Helena hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde söylüyor.

"Budala potansiyel bir yanlış adımı, bilinmeyene doğru bir yuvarlanmayı temsil eder..."

Elbette, Budala bir uçurumun tam kenarına tünemiş, hiçliğe bakarken her an aşağı düşecekmiş gibi görünüyor.

"Şu anki durumum bu mu?"

"Peki, devam edelim," diyor aceleyle. "Kupa Kraliçesi koşulsuz sevgi sunar. Son derece empatiktir -bazen de hatalıdır."

Emma turuncu bir kaşını kaldırıyor ve sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi bana *Dane*'i gösteriyor.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Keçi başlı şeytana dokunuyorum.

"Şeytan hepimizin gölge tarafıdır," diyor Helena ciddiyetle. "Özümüzde taşıdığımız karanlık."

Bunların hiçbirinin faydası olduğunu düşünmüyorum. Aslında durmayı tercih ederdim ama daha dört kart var.

"Bu kart sizin sorununuzu temsil ediyor..." Helena ortadaki kartı çevirir ve tek ayağından baş aşağı sallanan bir adam resmi ortaya çıkar. "Asılmış Adam... Bu kendine yardım edemediğin anlamına geliyor."

Midem bulanıyor. Ben de tam olarak böyle hissediyorum, sanki bileğimden bir uçurumun üzerinde sallanıyorum ve ne yaparsam yapayım, ne kadar çok çalışırsam çalışayım, asla daha iyiye gitmeyecek gibi...

"Peki, ne yapmam gerekiyor?"

Helena son üç kartı çevirir:

Kanlı bir kalbe saplanmış üç kılıç.

Kucaklaşan iki aşık.

Ve son olarak... karanlık bir pelerin giymiş, iskelet bir ata binmiş bir

Azrail. "Bunlar geleceğinizi temsil ediyor," diyor.

"Geleceğim ölüm mü?"

Helena hafif gergin bir kahkaha atar. "Her zaman değil. Genellikle değil! Kılıçların Üçü bir ayrılık ya da önemli bir ilişkinin kopması anlamına gelir. Aşıklar romantizmin yanı sıra seçimi de temsil eder. Ve Ölüm... bu bir projenin, planın veya ilişkinin ölümü anlamına gelebilir, her zaman fiziksel ölüm değil! Azrail'in tırpanı geçmişle olan bağı keserek ilerlememizi sağlar çünkü kaybedecek başka bir şeyimiz yoktur..."

Bunların nasıl yardımcı olacağını gerçekten anlamıyorum. Kafam her zamankinden daha karışık ve daha depresifim.

Emma yüzümdeki kasvetli ifadeyi görüyor ve beni masadan kaldırıyor.

"Hadi gel! Gidip dans edelim!"

"Kartlarınızın okunmasını istemiyor

musunuz?" "Helena benimkini milyonlarca

kez okudu."

Emma'nın beni çekmesine izin verdim. Bir paket su ısıtıcısı mısırını p a y l a ş ı p şehir meydanında bir saat dans ettiğimizde, kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlıyorum.

Selina, Ursula gibi giyinmiş, her iki kolundan aşağı uzanan dövmelerin etkileyici kollarını gösteren dokunaçlı bir etek ucu olan askısız bir elbiseyle bize katılıyor. Tom dans etmeye çalışıyor ama koltuk değnekleri engel oluyor ve ben ona turuncu ve siyah bir kar külahı alana kadar kenarda oturup surat asıyor.

"Bacağın için üzgünüm." Suçluluk duygusuyla yüzüncü kez özür diliyorum.

"Ah, o kadar da kötü değil... Bu şeylerden sadece iki hafta daha var." Koltuk değneklerinden birine tekme atıp deviriyor. Yerden alıp sandalye olarak kullandığı saman balyası yığınınına dayıyorum.

Meydanın karşısında vebalı doktor yine beni izliyor.

Parti çılgınlaşıyor, insanlar dans etmeyi bırakın, hareket edecek yer kalmayınca kadar meydana doluşuyor. Havada yoğun bir balkabağı şarabı kokusu var. Parktan gelen uğultular ve bağırışlar bir kurt sürüsü gibi vahşileşti.

Biri kıcıma sert bir tokat attı.

"*Bu ne lan!*" Arkamı döndüm ve Bay Bones'un bana sırtıttığını gördüm.

Ürkütücü iskelet suratını yumruklamayı düşünüyorum, ta ki maskesini kaldırırsa ve onun sadece Jude olduğunu fark edene kadar.

"Seni neredeyse yere seriyordum, seni aptal!"

"O zaman içkini alamazsın." Bana kapağı çoktan açılmış bir elma şarabı şişesi uzattı.

"Nerelerdeydin?" "Başımı belaya sokuyordum."

"Ne tür bir sorun?" Endişeyle sordum. "Çünkü şerif bu sabah zaten kıcımdaydı..."

Jude kendi şarabını yudumlarken hiç endişe göstermiyor. "Ne için?"

Onu bilgilendirirken, hala meydanın kenarında duran ve gagasını bana doğru çevirmiş veba doktoruna bakıyorum. Onun Dane olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Ya da Gideon.

Grimstone'a ne zaman geldi? Ve şimdi nerede? Dane ona gerçekten zarar vermiş olabilir mi?

Evet, tabii ki *yapabilir*. Asıl soru... *yapabilir* mi?

Emma haklı - çok fazla tesadüf, çok fazla kaza var... Beynimin derinliklerinde bir yerde, hayalet bir piyano çalıyor...

"Gerçekten korkmaya başlıyorum," diye fısıldıyorum Jude'a.

"Ah, Gideon ortaya çıkacaktır. Muhtemelen bir barda sarhoştur ve onu geri almadığınız için yuhalıyordur."

"Ama ya biri ona zarar verirse?"

"Kim?" Jude diyor ve ben ona Dane'le çıktığımı hiç söylemediğimi hatırlıyorum. Tanrım, ben tam bir pisliğim. Jude böyle bir şeyi benden saklamazdı.

Dane'in gerçekten tehlikeli olduğu ortaya çıkarsa, bu Jude'u da riske attığım anlamına gelir. Ve belki Tom ve Gideon'u da... Olan her şey benim suçum olur.

Elma şarabımı yudumlarken endişem artıyor.

"Dans etmek ister misin?" Selina Jude'a soruyor.

"Belki sonra." Maskesini indiriyor ve kalabalığın içinde kayboluyor.

"Özür dilerim," diye onun adına Selina'dan özür diliyorum. "O gerçekten dans etmek."

"Kardeşin çok tatlı," diyor Emma. "Küçük bir pislik olması çok kötü."

"Bir de bana sor." Emma'nın Jude hakkında bu şekilde konuşmasından hoşlanmasam da gülümsemeye zorluyorum. Bektan biri olabilir ama o *benim* küçük bokum - ben ve Jude dünyaya karşı.

Göğsüm yanıyor ve ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz hissediyorum - elma şarabını çok hızlı içmiş olmalıyım. Ya da daha önce içtiğim iki içkiyi.

"Biraz otursam iyi olacak," diyorum Emma'ya.

"Elbette." Dönüyor ve Selina'ya daha yakın dans ediyor.

Tom'un oturduğu tarafa doğru gidiyorum ama saman balyaları şimdi ninja kaplumbağalar gibi giyinmiş, renkli saç bantları, plastik silahları ve yeşil mini etekleri olan dört kız tarafından işgal edilmiş durumda. Tom ve koltuk değnekleri hiçbir yerde görünmüyor.

Biraz tökezledim. Karanlıkta parlayan takım elbiseli bir Bay Bones kolumu tutuyor ve beni sabitlemeye yardım ediyor.

"Teşekkürler Jude," diye mırıldanıyorum. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum..."

Beni insanların boğucu baskısından kurtarıp daha temiz bir havaya çıkartıyor.

Bacaklarım titriyor ve ayaklarım ıslak çimentoyla kaplanmış gibi görünüyor. Her adım tüm enerjimi ve odağımı alıyor, ta ki birkaç santim önümdeki patikadan başka bir şey göremeyene kadar.

Sokak lambaları soluyor. ıtırdayan yaprakların arasından, artık asfalt olmayan bir zeminde yürüyorum.

"Hey..." Sesim yumuşak çıkıyor. "Neredesin-"

Diğer dirseğimde ikinci bir Bay Bones beliriyor ve beni şaşırtıcı bir güçle kendine çekiyor. Her biri kolumu acı verici bir şekilde kavıyor ve her birinin Jude'dan çok daha büyük olduğunu mide bulandırıcı bir kasılmayla fark ediyorum.

"Kimsin, nesin sen?"

Topuklarımı toprağa saplamaya, kollarımı kurtarmaya çalışıyorum ama beni iki kat hızla, ağaçların birbirine yaklaştığı ve sokak lambalarının hiç olmadığı parkın derinliklerine doğru sürüklüyorlar.

İçlerinden biri beni bir meşe ağacının altına fırlatıyor. Başımın arkası ağacın gövdesine çarpıyor ve aniden üç Bay Kemik etrafımda toplanıyor, boyalı kafatası maskeleri eğiliyor, gözlerinin kara delikleri bana bakıyor.

"Bakın ne buldunuz..." diyor üçüncü ve en büyük Bay Bones, sesi korkunç derecede tanıdık. "Küçük baş belası..."

Eğildi, bana doğru uzandı. İki ayağımla birden olabildiğince sert bir tekme atarak onu çirkin, sırtan maskesinin tam ortasından vuruyorum. Burnundan mide bulandırıcı bir çatlama sesi geliyor ve "*Seni küçük kaltak!*" diye ulurken yüzüne vurduğu elinin altından kan fışkırıyor.

Arkadaşlarından biri sırtıma sert bir tekme atıyor, diğeri de kollarımı tutuyor. Tüm gücümle bağılıyor ve çırpınıyorum ama beni zapt etmeleri yaklaşık iki saniye sürüyor. Bırakın üçünü, bu adamlardan biriyle bile dövüşmezdim.

"*Buna pişman olacaksın, seni pis amcık,*" diye hırlıyor en büyük olanı.

Kendi kanında boğulurken ve burnunu çekerken bile sesini tanıyorum, bu da arkadaşlarının kim olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim olduğu anlamına geliyor.

Dizlerimi kavrayıp ayırıyor, kırmızı renkli taytımı parçalıyor. Bir erkeğin ne kadar güçlü olduğunu anlamanız için gerçekten gücünü üzerinize salması gerekiyor - o kadar iyi durumda olmadığı için nefes nefese kalsa bile.

Arkadaşları kollarımı o kadar sert çekiyorlar ki sanki kollarım yuvalarından çıkacakmış gibi hissediyorum.

Kalın, dürtülü parmakları vücudumu yokluyor, dokunduğu her yeri morartıyor, ağırlığı beni toprağa bastırıyor. Tokasını karıştırıyor, o çok iyi tanıdığım iğrenç kovboy kemerini...

Onu durduramıyorum. Onu yavaşlatamıyorum bile.

Tek yapabildiğim, "Sanırım beni uyarmaya çalıştınız, değil mi Şerif?" demek oldu.

İç çamaşırlarımı yırtmak üzereyken donup kalıyor.

"O nasıl-" diye mırıldanıyor arkadaşlarından biri.

"*Kapa çenenin,*" diye hırslıyor Şerif Shane. "Fark etmez, buradan çıkıp gitmeyecek."

Etli eli boğazıma yapışıyor.

Çok zekice, Remi. Çenenin kapalı tutmayı ne zaman öğreneceksin?

Sanırım şu anda.

Gözlerim yaşarana ve ağaçlar bir atlıkarınca gibi dönene kadar sıkıyor. Karanlıkta parlayan Bay Bones maskeleri etrafımda dönüyor, sırtıyor, kıkırdıyor... ama şimdi dört kişi gibi görünüyorlar, biri alçakta çömelmiş ve çalılar arasında izliyor...

Bağırıyorum, çığlık atamıyorum, nefes alamıyorum... Atlıkarınca daha hızlı ve daha hızlı dönüyor...

"Al bakalım, kaltak," diye homurdanıyor şerif, sonunda sikini pantolonundan kurtararak.

Kalçama çarpıyor, bir sümüklü böcek gibi nemli. Sonra aynı anda birkaç şey oluyor.

Siyahlar içindeki bir figür bir dalı beyzbol sopası gibi savurarak şerifin kafasının yan tarafına indiriyor. Sağ kolumu tutan adam ne olup bittiğini anlamak için dönüyor ve ben de fırsattan istifade çenesine bir tekme atıyorum. İlk tekmeyle ıskaladım sayılır ama ikincisi tam isabet etti ve onu geriye doğru yuvarladı.

Solumdaki adam kafatasımın yan tarafına bir yumruk atarak misilleme yapıyor. Görüşümde yıldızlar patlıyor ve şimdi etrafta kaç tane Bay Kemik olduğundan emin değilim çünkü her şeyi çift görüyorum.

Oldukça iyi bir yumruk olmasına rağmen, çok kötü bir fikirdi çünkü veba doktoru dalını bir kenara fırlattı ve saldırıma bir kükremeye yakaladı, onu sırtına çarptı ve her iki yumruğuyla da yüzüne tekrar tekrar vurdu.

Gagalı maske kayıyor ve Dane'in yüzünün bir kısmını görüyorum, yüz ifadesi öfkeyle buruşmuş, yüzüstü yatan Bay Bones'a defalarca vuruyor.

Sersemlemiş bir halde yuvarlandım ve meşe ağacının köklerine kustum. Başım dönüyor ve kendimi dört ayak üzerinde zorlukla kaldırabiliyorum.

Görüntüler etrafımda fosforlu alevler gibi sıcıyor: Dane bana yumruk atan adama vuruyor, yumrukları kan içinde. En küçük Bay Bones şerife saldırmak için ileri atılıyor ve göğsüne beş altı kez vuruyor,

neredeysse görebileceğimden daha hızlı, sonra yuvarlanıp gidiyor. Çenesine tekme attığım kişi cebini karıştırıyor.

Tekrar kustum. Birkaç metre daha sürün.

Bay Bones'lardan biri sendeleyerek ayağa kalkar, elinde parlak ve ışıltılı bir şey vardır.

"Dane!" Çığlık atıyorum.

Dane döner ve bıçak aşağı doğru savrulurken yakalar, bıçak ön kolunu ısırır. Boğuk bir çığlık attı.

Dane'in dalını aldım ama bir beyzbol sopasından çok daha ağırdı. Son Bay Bones'a doğru salladığımda, yaklaşamadım bile - dal boş havada yay çiziyor, ağırlığı beni her yöne çekiyor, böylece kırımın üstüne düşüyorum.

Adam güler ve sonra irkilerek homurdanır. Yere bakar.

Kendi bıçağı karnına gömülmüş.

"Kahretsin..." diyor dizlerinin üzerine çökerek.

Eller beni yukarı kaldırıyor - daha önce beni çekiştiren ve çekiştiren ellere hiç benzemeyen eller.

Bu eller sıcak ve dikkatli... Dane'in kollarına sarılana kadar beni kaldırıyorlar, yanağım göğsüne yaslanıyor. Güvenli olan her şey gibi kokan kokusunu alıyorum, şu anda bacaklarımdaki çaresiz titremeyi durdurmak için ihtiyacım olan her şey.

"İyi misin?" Maskesini tamamen çıkardı, böylece yüzündeki endişeyi görebildim. Sesinde zaten gün gibi açık bir şekilde duyabiliyordum.

"Beni kurtardın." Şok olmuş ve biraz da dehşete kapılmış bir halde ona bakıyorum. Daha önce kimse beni kurtarmamıştı.

Hep kendimi kurtarmak zorunda kaldım.

Dane acı bir şekilde, "Şu pislikler," diyor. "Bunu yapanları hiç yakalamamalarına şaşmamalı."

"Bekle!" Ağlıyorum ve kollarında kalmayı tercih etmeme rağmen Dane'in beni yere bırakmasını sağlıyorum. "Bir fotoğraf çekmeliyiz..."

Telefonumu kaptım ve Dane'in yumrukladığı adamın maskesini çıkardım - bana yumruk atan adamın. Tam da beklediğim gibi, bu şerif yardımcılardan biri - o gün kafede bana fısıldayan ve gülen kişi. Yüzü hamburger gibi görünüyor ama yine de inlerken fotoğrafını çekiyorum.

Sheriff Shane'in maskesini de çıkarıp, baygın halinin fotoğrafını çekmeyi planlıyorum. Ama bana bakan boş gözler bilinçsiz olmaktan çok daha fazlası.

"O öldü," diyor Dane gereksiz yere.

"Ama nasıl..."

Elimi şerifin göğsünden kaldırdım, avucum parlak kırmızı kanla ıslanmıştı.

"Hadi ama..." Dane kolumu çekiştiriyor. "Buradan gitmeliyiz."

DANE

R Emi onu parktan çıkarmama izin verdi. Gerçekten de onu yarı yarıya taşıyorum - şoktan, korkudan ya da çok içmekten bacakları titriyor.

"Beni nasıl buldun?" diye mırıldanıyor.

"Bütün gece seni izledim. Jude'un seni eve götürdüğünü sandım ve o olmadığını anladığımda seni parkta kaybetmiştim. Sonra şerifin küçük bir kız gibi çılgılık attığını duydum..."

Remi hafif bir kahkaha atar.

"Burnuna tekme attım... Bir süredir bunu yapmak istiyordum."

"Şey, o kendi..."

Cübbesinin önünü ıslatan kanı düşünüyorum. Şerif birçok kez bıçaklanmış. Gerekenden çok daha fazla.

"Bunu ben yapmadım," der Remi hemen. "Sanırım... Sanırım onun adamlarından biri yaptı."

"Yardımcılardan biri mi?"

"Evet. Belki de. Bilmiyorum, her şey dönüyordu; başımı ağaca çarptım ve sonra o adam bana yumruk attı..."

"Bunu gördüm." Kavgada gördüğüm tek şey buydu çünkü Remi'ye vurduğu anda görüşüm karardı ve üzerine atlayıp yumruklarım kırılacakmış gibi hissedene kadar onu yumrukladım.

Şerifin pantolonunun kemerini çözerken, o şerefsizlerin kızın üzerine üşüşüğünü gördüğümde içimi kaplayan öfke gibi bir şeyi hiç tanımamıştım...

Üçünü de parçalara ayırırdım.

Anında, neşeyle, hiç pişmanlık duymadan.

Bu biraz korkutucu çünkü daha önce hiç kavgaya bile karışmadım.

Ama oradaydım, incitmeye ve hatta öldürmeye

hazırdım. Aslında kimseyi öldürdüğümü

sanmıyorum. Remi de öldürmediğini söylüyor.

Koluma yapıştı. "Evime girenlerin polisler olduğunu mu düşünüyorsun? Kasabaya geldiğim ilk gün şerif bana hız cezası kesti. Başından beri benimle dalga geçen o olabilir..."

"Belki."

Bir şeyi itiraf etmem gerektiğini hissediyorum ve şimdi bunu yapmanın tam zamanı.

Remi'nin gözlerinin içine bakıyorum ve ona gerçeği söylüyorum:

"Piyanonuzu hiç çalmadım. Evinize girmedim, ilk başta girmedim... ama sizi pencereden izledim. O bendim, fırtınanın olduğu gece sana bakıyordum."

Remi parkın kenarında duraksıyor ve dönüp bana bakıyor.

"İlk başta evime gelmedin mi?"

Zor yutkunuyorum.

"Bende bir anahtar var. Ernie yıllar önce vermişti. Ama yakın zamana kadar içeri girmek için hiç kullanmadım. Ve sonra, sadece bir kez içeri girdim... bir kamera kurmak için."

Remi çok kızgın görünüyor ve onu suçlayamam.

"Evime kamera mı koydun?"

"Evet."

"Nerede o?"

"Girişteki dede saatinin içinde."

Yumruklarını göz çukurlarına bastırıyor ve neredeyse kahkaha gibi bir ses çıkararak başını sallıyor.

"Ne?"

"Neredeyse kameramı aynı yere koyuyordum."

"Sen de mi kamera koydun? Bir şey gördün mü?" Heyecanıma engel olamıyorum.

"Hayır." Elleri düşüyor ve omuzları çöküyor. "Hiçbir şey yakalayamadım. Bu da beni düşündürüyor..."

Ama cümlesini bitirmedi. Onun yerine gözlerini bana dikti.

"Peki ya sen? Bir şey gördün mü?"

Yutkunuyorum, kendimi doğruyu ve tüm gerçeği söylemeye zorluyorum.

"Bir keresinde seni bir bardak su için aşağıya koşarken görmüştüm... kıyafetsiz."

Remi'nin gözleri birkaç derece genişler. Burnundan yavaşça nefes alır.

"Ve... Bekledim ve senin tekrar yukarı çıkmanı izledim," diye itiraf ediyorum. "Ve sonra mastürbasyon yaptım."

Remi düzenli nefesler alıyor, yüzü pespembe.

Öfke seviyesini tam olarak ölçemiyorum. Tek umabildiğim affedeceği.

Ben.

Sonunda, çelik gibi bir sakinlikle, "Sana, bir insanı Kamera evimde mi?"

"Buna hakkım yok. Mazeretim de yok. Tek söyleyebileceğim üzgün olduğum."

Remi ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor. Tebeşir gibi solgun ve alnında kötü bir sıyrık var. O şerifi ve arkadaşlarını tekrar öldürmek isterdim.

Alçak sesle ve sessizce, "Bunu neden yaptın?"

diye sorar. "Çünkü senin için endişeleniyorum."

Bu sade ve basit bir gerçek. Ve bunu görebilmesi, hissedebilmesi ya da sadece doğru olduğunu bilmesi için dua ediyorum.

"Seni önemsiyorum Remi. Birinin sana zarar vermeye çalıştığını düşünüyorum ve seni korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Kelebek gözleri yüzümü arıyor. Bana inanmak istiyor ama ona yeterince tutarlılık göstermedim. Güvenini kazanamadım.

Bana büyük bir özlemle bakıyor ama gözleri yaşlarla doluyor. "Bana yalan söylediğin halde söylediklerine nasıl inanabilirim?" Bu beni çok yaraladı ama doğru... Ona yalan söyledim.

"Haklısın," diye ellerimi açtım, tüm kalbimle Remi'yle tanıştığım andan beri ona yaptığım her boktan şeyi geri alabilmeyi diliyordum. "Tanıştığımızda pisliğin tekiydin. Seninle yattım ve seni yanlış yönlendirdim. Sana karşı bir şeyler hissetmeyi beklemiyordum. Senin de bana karşı bir şeyler hissetmeni beklemiyordum. Eğer geri dönüp her şeyi baştan yapabilseydim, sana ne kadar farklı davranacağımı görürdün. Ama yapamam. O yüzden tekrar söyleyeyim, *özür dilerim*. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Ve senden bana inanmanı istemiyorum.

-Bunu sana kanıtlayacağım. Bugün ve ilerleyen her gün sana nasıl davrandığımı izle... seni hak ettiğin gibi sevebileceğimi kanıtlamama izin ver."

Sonunda bu kelimeyi kullanmak istememiştim ama ortaya çıktığında tam olarak doğru olduğunu hissettim...

Onu seviyorum.

Bütün gece onu takip ettiğimde, yüzündeki komik ifadeleri izlediğimde, o gürültülü, kıkırdayan kahkahayı duyduğumda, korkunç dansını gözlemlediğimde biliyordum... En değerli, en sevdiğim kişiye izlediğimi biliyordum - yıllardır bana mutluluk getiren tek kişiye... mükemmel kusurlu Remi'mi.

Ve onu yerde yatarken, kanlar içinde ve sayıca az ama hala savaşırken gördüğümde bundan emin oldum. Hayatımda ilk kez sadece savaşma değil, öldürme dürtüsü hissettim. Çünkü onu kurtarmak için her şeyi yapacağımı biliyordum.

"Seni seviyorum," diyorum

Remi'ye. Ağzı şok içinde açıldı.

"alışma azmini ve inatçılığını seviyorum. Beni anlamanı ve kendini anlamak için bu kadar çok çalışmanı seviyorum. Cesur olmanı, gözü pek olmanı ve gerçeği istemeni seviyorum..."

Elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Gerçekler bazen acıtır ve korkutucudur... Sana yaptığım boktan şeyleri, her şeyi berbat ettiğimi itiraf etmek istemiyorum... çünkü gerçekte kim olduğumu bilersen beni sevemeyeceğinden endişeleniyorum. Ama sevmezsen de beni hiç sevemezsin."

Remi gözlerini kırpıştırır ve iki damla gözyaşı çenesinin altında birleşene kadar yüzünün her iki yanından akar.

"Bana bir şey sor, Remi. Sana gerçeği söyleyeceğim."

Kırpıkleri ıslak ve siyah, berrak mavi gözleri güneşli bir deniz renginde. Sonsuza dek içinde yüzebileceğim bir deniz.

"Tom'a ne oldu?" diye fısıldıyor.

"Kıskanç bir pisliktim," dedim hemen. "Onunla kavga ettim; onunla dövüşebilirdim."

"Balo salonunun tavanından bahsediyorum. Birisi kirişleri kesmiş."

"Bunu ben yapmadım. Tavan arasına hiç girmedim."

Remi dudağını çiğniyor, yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Peki ya Gideon?" diye ağzından kaçırır.

"Ne olmuş ona?"

"Nerede o?"

Sallantılı bir zemine adım attığımızı hissederek duraklıyorum.
Remi tereddütümü görüyor ve ifadesi çöküyor. Benden yarım adım geri çekildi.

"Onu gördün, değil mi?" "I-"

"Gerçek, Dane. Söz vermiştin."

Gözlerimi kapatıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Remi'ye yalan söylemeyeceğim.

Artık yalan söylemeyeceğim.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Onu gördüm." "*Aman*

Tanrım..." diye fısıldıyor.

"Ama ona zarar vermedim! Kahretsin Remi, ona nerede yaşadığını bile gösterdim... ve bunu yapmamayı çok istiyordum. Ona New Orleans'a geri dönmesini ve yolumdan uzak durmasını söylemek istedim ama artık böyle bir pislik olmamaya çalışıyordum."

Bana inanmıyor. Bunu yüzünde görebiliyorum, şaşkınlık ve korku... Benden korkuyor.

Ona doğru bir adım attım ve o irkildi. Onun yerine duruyorum ve hareketsiz kalıyorum. "Ona zarar vermedim," diye tekrarlıyorum. "Ben kimseye zarar vermedim." Başımı salladım
Şerif ve yardımcılarına doğru. "Arkadaki pislikler hariç."

"Size son bir soru sormam gerekiyor..." Remi'nin dudakları titriyor.

Ne soracağını bilmiyorum ama bana neye mal olursa olsun dürüstçe cevap vermeye kararlıyım. Aramızda güven için başka bir şans yok.

"Oğlunuz nasıl öldü?"

Göğsümdeki baskı anlık ve ezici, yalan söyleme isteği ise kulaklarımda uğuldayan kara bir rüzgâr. Bu gerçeği söylemek istemiyorum, hatırlamak bile istemiyorum.

En çok korktuğum gerçek bu çünkü suçluluk duygusu beni öldürebilir. Beni parçalara ayırabilir.

Ama bunu içimde tutmak beni her gün öldürüyor. "Boğuldu," diye boğuldum.

"Küvetimizde."

Remi nefesini bırakır ve omuzları çöker. Tüm vücudu söner ve korku ve öfke yerine geriye kalan tek şey üzüntüdür.

"Özür dilerim," diyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, sıcak ve yakıcı. "Bana acıma... Bu benim hatamdı."

Kelimeler o kadar acı verici ki, onları zar zor çıkarabiliyorum, ama doğrular ve ciddiğim - bu sefaleti ve çok daha fazlasını hak ediyorum.

İçimdeki acı siyahlık, girdiği her yeri kesen, bağırsaklarımı donduran ve kesen bir buz fırtınası - uyuşukluk, sonra acı, sonra hiç bitmeyen bir döngüde daha fazla uyuşukluk.

İçine gömülmeye hazırım, daha önce birçok kez yaptığım gibi kendimi fırtınada kaybetmeye hazırım... ta ki Remi kollarını etrafıma sarana kadar. Beni kucaklıyor ve sarıyor, tüm sıcaklığı vücudumu saran kollarından içime akıyor ve başı göğsüme yaslanıyor.

İlk başta orada öylece duruyorum, hâlâ uyuşmuş ve inanamıyorum. Ama beni tuttuğu süre uzadıkça, sakinliği ve gücü içimdeki öfkeli karanlığı bastırıyor.

Sonunda benim kollarım da onu sarıyor ve o zaman devre iki kat daha güçlü oluyor, onun sıcaklığı bana akıyor, benimki de ona, ta ki bedenlerimiz gevşeyene ve artık hayatta kalanlar gibi birbirimize sarılmayana kadar; sadece sarılıyoruz, derin bir ritim içinde nefes alıyoruz.

"Bana gerçekte ne olduğunu anlat," diye yalvarıyor Remi. Ve ilk defa her şeyi anlattım.

□ *Aşk Hikayesi - Sarah Cothran*

"Ben Lila'yı sevdim, o da beni sevdi. Ama gençtik, olgunlaşmamıştık ve sürekli hatalar yapıyorduk. Ailelerimize burun kıvrırken, o daha on dokuz ben yirmi yaşındayken kaçarken her şey çok yoğun ve romantik geliyordu... ama biz çocuktuk, aptal çocuklardık, aptal çocuk kararları veriyorduk.

"Her zaman kavga ederdik ama aynı evde yaşayıp sürekli birbirimizin yürüngesinde olunca kavgalarımız daha da arttı. Gündüzleri bensiz dışarı çıktığında onu kıskanıyordum; ikimizin de paraya gerçekten ihtiyacı olmadığı halde geceleri çalışmamdan nefret ediyordu.

"Çılgılık atar ve bir şeyleri kırıp dökerdi, ben de üşür ve eleştirirdim, kendimi çalışma odama kapatırdım ya da bütün gece evde olmamak için fazladan vardiya alırdım, sonra da gündüz uyurdum..."

Sertçe yutkunuyorum, döngüyü hatırlıyorum, nasıl tekrar tekrar tekrarlandığını... özür diliyorduk, barışıyorduk ve sonra bir hafta ya da bazen sadece birkaç gün yeniden bağlanmış mutluluk oluyordu, ta ki bir şey birimizi tetikleyene kadar ve bir anda kasırmanın içine geri savruluyorduk, asla sakinleşmeyen ama tam orada bizi bekleyen, zaten bir öncekinden daha şiddetli olan bir kasırğa...

"Lila her zaman dengesiz biriydi. Vahşiliği ve tutkusu beni ona çeken şeydi. Ancak birlikte yaşamaya başladıktan sonra onun çirkin tarafını gördüm ve bu yönü üzerinde ne kadar az kontrolü olduğunu fark etmeye başladım. Bir keresinde büyükbabama ait bir saati parçalamıştı, sahip olduğum en duygusal şeydi...

"Bu beni gerçekten incitti. Benim için ne anlama geldiğini bile bile bunu yaptığına inanamıyordum. Sonrasında ağladı ve beni affetmesi için yalvardı, ben de onu her zaman affettiğim gibi affettim ama diğer Lila'nın kontrolü elinde tuttuğu süre artmaya başladı ve yaptığı şeyler gittikçe kötüleşti...

"Kendindeyken ağlar ve ona yardım etmem için bana yalvarırdı, ama diğer kısmı, hepimizin içinde olan o kısım, o mantıksız zihin yanıyordu. Ve tıpkı bir yangın gibi, öfkeleniyor ve yayılıyordu çünkü onu kontrol edemiyordu - onu hiç kontrol edememişti.

"Sonra ilaçlarını almayı bıraktı. Ve işlerin o kadar da kötüye gitmediğini fark ettim."

Çöpte onun ilaç şişelerini bulduğum günü hatırlıyorum. Onları benden hep saklamıştı. Etiketleri ilk kez o zaman okudum ve bunca zamandır ne tür bir kokteyl aldığını anladım - uppers, downers, ağrı kesiciler, anti-anksiyete ilaçları...

"İlaçlar olmadan derin bir depresyona girdi; annesiyle, kız kardeşiyle ve arkadaşlarıyla konuşmayı bıraktı. Sonra evden çıkmayan o oldu. Hayatın bir yolcu gemisi olduğunu ve ister havuz başında lido güvertesinde olun, ister kazanların altında kömür küreyin, eninde sonunda yolculuktan sıkıldığınızı ve inmek istediğinizi anlatmaya başladı...

"Ne yapacağımı bilemiyordum. Bazı günler yine mutlu, hatta çılgın görünüyordu - tüm evi temizliyor ve bir orduya yetecek kadar yemek pişiriyordu. Ama bir saat sonra biftek yandı ya da sufle düştü diye hıçkıra hıçkıra ağlıyordu...

"Terapiye gitmesi için onu ikna etmeye çalıştım. Birlikte gidebileceğimizi söyledim. Lila terapistlerden nefret ederdi çünkü ailesi onu bir psikiyatriste gönderirdi ve psikiyatrist de söylediği her şeyi onlara anlatırdı. Aramız o kadar kötüleşti ki, bir şeyler yapması gerektiğini yoksa gideceğimi söyledim ve o zaman bana hamile olduğunu söyledi."

Remi'nin yumuşak nefes alışını duyuyorum. Kollarını hala bana sarmış durumda ve yüzüne bakmak zorunda olmadığım için minnettarım. Yapabiliyorken hepsini dışarı çıkarmayı kolaylaştırıyor.

"Mutlu olmak istiyordum... ama çok korkuyordum. Gün geçtikçe daha da dengesizleşiyordu-daha önce hiç yapmadığı şeyleri yapıyordu. Evdeki tüm pencerelerin her zaman açık olmasını istiyordu, yağmur yağarken bile, çünkü temiz hava olmadan nefes alamadığını söylüyordu... Kız mı erkek mi olduğunu öğrenmeden önce çocuk odasını pembeye boyadı çünkü bir kızı olacağını bildiğini, bunu hissedebildiğini söylüyordu..."

Tekrar yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım çok kuru; Adem elmam sadece sarsılıyor.

"Bu yaşadığımız son kavgaydı. Ona resim yapmak için beklememiz gerektiğini söyledim ve o çok üzüldü, merdivenlerin tepesinde çılgık attı, karnını tuttu... Düşmesinden korktum. Bir şekilde bebeğe zarar verecek kadar üzülmekten korktum... Ondan sonra ne isterse yapmasına izin verdim.

"Kavga etmeyi bıraktık ama aramızdaki bağ daha da kötüleşti. Bazı garip davranışlarını benden saklamaya çalışıyordu ve ben de bunu herkesten saklamaya çalışıyordum. Bebek doğduktan sonra her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm..."

Kendi acı kahkahamda boğuluyorum.

"Kendime ne yalanlar söyledim. James doğduğunda her şey bin kat daha kötüleşti. Lila'nın annesi ve kız kardeşi ziyarete geldi; Lila sanki yeni doğum yapmamış gibi enerji dolu bir şekilde konuşuyordu. Bebeği kimsenin tutmasına izin vermedi ve James kucağındayken odada volta atmaya devam etti.

"Annesi beni kenara çekti, mutfakta benimle konuşmaya çalıştı - Lila'nın iyi olduğunu, sadece heyecanlı olduğunu söyledim. Onlar gittikten sonra ne konuştuğumuzu öğrenmek istedi. Kimsenin başını belaya sokmadan açıklamaya çalıştım ama çok öfkelenildi ve ondan sonra kimsenin ziyaret etmesine izin vermedi. James'i ondan almaya çalıştıklarını söyledi..."

"Erkek olduğu için üzgün müydü?" Remi soruyor.

"Emin değilim... ultrasondan sonra sessizdi ve çocuk odasını hiç boyamadı, pembe bıraktı... ama mutlu görünüyordu ve

erkek kıyafetleri almaya başladı..."

Bağırsaklarım tuğla gibi. O zaman zihnimde soğuk, siyah bir kuyu; ne yöne yüzmeye çalışsam da sadece batmaya devam ettim...

"James'e kafayı takmıştı; onu gözünün önünden ayırmıyordu... Onu besliyor, altını bezliyor, yıkıyor, kıyafetlerini değiştiriyordu, bazen günde birkaç kez, kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için farklı kıyafetler giydiriyordu... Ama diğer zamanlarda, beşiğinin üzerinde durup uyurken ona bakıyordu ve yüzü bomboş *oluyordu... Ne düşünüyorsun diye soruyordum. Ve bir keresinde dedi ki... Bazen merdivenlerin başında durduğumda, korkuluktan kayacak diye korkuyorum... sanki kollarım bırakacakmış gibi... ve biliyordum, biliyordum, Remi, bir şeylerin yanlış olduğunu.*"

Remi'nin yuvarlak mavi gözleri bana bakıyor, hüznün ve sempati dolu.

Hak etmediğim bir sempati.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum, sanki onu itecekmişim gibi, ama bunu yapamıyorum. Çok zayıfım.

"Oğlum otuz iki gün yaşadı ve o günlerin her birinde onun için dehşete düştüm. İşe gitmeyi bıraktım, hiçbir yere gitmeyi bıraktım... Gün ve gece boyunca tekrar tekrar uyandım, Lila onu beslemek için her kalktığında, ben de yataktan sürünerek çıktım ve köşede bekledim, dinledim, bazen içeri baktım... ve o her zaman orada oturuyor, onu sallıyor, emziriyor, ona olabilecek en iyi anne gibi bakıyordu. Ama biliyordum, güvende olmadığını biliyordum..."

Remi'nin kolları belime dolanıyor. Hafifçe titriyor ama bırakmıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve bitirmek için kendimi zorluyorum.

"Bir öğleden sonra onu emziriyor, kitap okuyordu. Diğer kanepede kitap okuyordum. Sonra bir çığlık duydum ve başımı kaldırdım.

"Lila banyodan çırılçıplak çıktı, yere su damlatıyordu, *'Boğuldu, banyoda boğuldu'* diyordu..."

Remi beni öyle sıkı tutuyor ki, sanki göğsümde beni parçalamak isteyen girdaba karşı beni bir arada tutan tek şey onun kolları - suçluluk, pişmanlık ve kendime karşı duyduğum acı, kara öfke...

"Boğuldu," diye tekrarlıyorum. Kendimi yüksek sesle söylemeye zorluyorum. "Oğlum boğuldu ve bu benim hatamdı çünkü uyuyakalmıştım. Ve hatta daha çok benim hatamdı.

Çünkü Lila'nın gözlerinde boşlukla ona baktığını gördüğüm anda onu alıp o evden dışarı taşımadım."

"Ona zarar verdiğini mi düşünüyorsun?" Remi fısıldar.

"Bilmiyorum!" Yüzümü tutarak feryat ediyorum, tırnaklarım yanaklarıma batıyor. "Bilmiyorum ve asla da bilemeyeceğim. O da uyuyakaldığını söyledi; bunun bir kaza olduğunu söyledi. Ama bana baktığında gözlerinde görebildiğim tek şey suçluluktu. Gerçekte ne olduğunu bilemezdim... çünkü artık ona güvenmiyordum."

"Çok özür dilerim, Dane-"

"Özür dileme!" Kükredim. "Bana sempati gösterme! Hepsi benim suçum, kendime söylediğim her yalan, ona söylediğim her zalimce şey... En başta bu kadar berbat olması benim suçum. Aramızı düzeltmek için bir bebek doğurması benim hatam. Ve onu koruyamamak benim hatamdı - bu benim tek görevimdi, onu güvende tutmak ve ben başarısız oldum. Onu hayal kırıklığına uğrattım..."

Remi sessizce başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Şimdi onu itmeye çalışıyorum çünkü sempatisine dayanamıyorum, bunu hak etmiyorum, ama bana yapıyor, görüldüğünden daha güçlü.

"Ve en çok da Lila'yı hayal kırıklığına uğrattım." Sesim kısık, gözyaşlarım çenemden Remi'nin saçlarına damlıyor. "Çünkü bu gerçekten bir kaza olabilirdi, korkunç bir kaza... ama ben onu suçladım. Teselli için bana baktığında bulduğu tek şey yargılamak oldu."

Bağırsaklarıma bıçak gibi saplansa da bu son kısmı Remi'ye söylemek zorundayım. "Ölüm belgesinde tahrifat yaptım - eski bir arkadaşından yardım aldım. O da

James'in menenjitten öldüğünü yazdı. Gerçekte ne olduğunu kimsenin bilmesini istemedim. Ama Lila'ya söylediğimde... bunu bilerek yaptığını düşündüğümü itiraf etmiş gibi oldum. Yüzündeki ifade saf ihanetti. James hakkında konuşmayı bıraktı. Benimle hiçbir şey konuşmadı. Yemek yemeyi bıraktım. Yürüyüşe çıkmayı bıraktı..."

Lila benden uzaklaştı, ben de gitmesine izin verdim. En büyük acımızda birbirimize dönmek yerine, midyeler gibi içimize kapandık ve içi boşaltılmış evimizde izole olduk.

James'in gittiği zamanki gibi bir sessizliği hiç duymamıştım. Sadece bir aydır oradaydı ama kulaklarım şimdiden onun küçük gurultularına ve ağlamalarına ayarlanmıştı. Onsuzluğun boşluğu uzayın çoraklığı gibiydi.

"Son gün Lila benden yürüyüşe çıkmamı istedi. Kabul ettim çünkü benden bir şey yapmamı istemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Birbirimizle konuştuğumuzdan beri. Nehir boyunca yürürken sürekli durup

Taşlar. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm... Evimizi süslemek için kavanozlara doldurmak üzere çiçekler, deniz kabukları ve güzel taşlar toplardı.

"Bahçemize döndüğümüzde, '*Biraz daha yürüyeceğim...*' dedi.

"Gitmesine izin verdim ve eve geri döndüm. Bir saat sonra endişelenmeye başladım... Onu aramaya çıktım..."

Bitiremiyorum. Başım aşağı sarkıyor. Tek görebildiğim Lila, yüzüstü nehre düşmüş, siyah saçları yabani otlar ve dallarla karışmış, cepleri taşlarla dolu...

"Benim hatam," diye tekrarlıyorum. "Hepsi benim hatam. İşte bu yüzden herkesin onu benim öldürdüğümü düşünmesi umurumda değil. Onu ben öldürdüm. İlişkimizi mahvettim ve sonra bana en çok ihtiyacı olduğu anda yine mahvettim. James'i güvende tutamadım, bu da demek oluyor ki ben bir baba değilim. O daha iyisini hak ediyordu. İkisi de hak ediyordu."

"Belki de öyledir," diyor Remi, başını kaldırıp gözlerimin içine bakarak. "Ama sen de öyle Dane. Sen de daha iyisini hak ediyorsun."

"Neden?" Ağlıyorum, sesim çatlıyor. "Yaptıklarımın sonra iyi bir şeyi nasıl hak edebilirim?"

"Çünkü sen insansın." Gözleri deniz kadar berrak bir şekilde benimkilere dikildi. "Ve insanlar hata yapar. Her birimiz. Bana söylediğin bu değil miydi? Okyanusta kaç dalga var?"

"Sonsuz," diye mırıldanıyorum.

"Peki kaç hata yapacağız?" "Sonsuz."

"Geçmişini değiştiremeyiz," diyor Remi, sakın ve net bir şekilde. "Sadece şimdi yaptıklarımızı değiştirebiliriz."

Kolları hala bana sıkıca sarılmış durumda. Bırakmadı. Ona gerçeği söyledim, o da bırakmadı.

Her şeye rağmen hala yanımda, bana sarılıyor, beni kabul ediyor. Belki de bu rahatlığı hak etmiyorum.

Ama buna çok ihtiyacım var.

Buna o kadar çok ihtiyacım var ki, neredeyse ona son şeyi, en önemli şeyi söylemeyeceğim...

Ama Remi'ye de söylediğim gibi, artık böyle bir bok parçası olmamaya çalışıyorum. "Korkuyordum," diyorum ona. "Lila ve benim birbirimize zarar verdiğimizden itiraf etmekten korkuyordum.

Birbirimizi. İşlerin ne kadar kötüye gittiğini görmekten korkuyordum. Harekete geçmekten felçli

Çok geçti... Benim gibi olduğunu söyledim Remi, ama benim gibi olma-anlıyor musun?"

Onu omuzlarından tutup gözlerinin içine bakıyorum. Remi'nin gerçek, esas parçasına, beni de gören parçasına bakıyorum.

Yavaşça başını sallayarak bana bakıyor. "Diyorsun ki... gerçeklerden korkma."

"Ne kadar çirkin olursa olsun."

REMI

I Şerifin ölümünün Grimstone'u sarsmasını bekliyordum ve gittiğim her yerde kasabalılarla dedikodu konusu olduğu kesin. Ama otelcilerin ne kadar güçlü olduğunu ve bunu gizlemekte ne kadar iyi olduklarını hafife almışım.

turistleri geri çevirebilecek her şeyi kaldırın.

Yeni bir şerif atama ve onu benimle "sohbet" etmesi için gönderme hızları olağanüstü. Cadılar Bayramı'ndan iki gün sonra, Şerif Shane'in bıçaklanması ve eski erkek arkadaşımın kaybolmasıyla ilgili şaibeli durumları, yerel kolluk kuvvetleriyle yaşadığım "tatsız etkileşimler" hakkında çenemi kapalı tuttuğum sürece görmezden geleceklerini açıkça belirttiler.

İyi bir anlaşma mı yapıyorum yoksa tamamen boku mu yedim anlayamıyorum.

"Ve her halükarda, bu çok berbat bir durum!" Dane'e söyledim. "Peki ya Gideon?"

Omuz silkiyor. "Sana söyledim, burası baştan aşağı çürümüş." "O zaman neden burada kalıyorsun?"

Dane iç çekiyor. "Çünkü ben istemesem bile burası bana evim gibi geliyor. Her zaman burada yaşadım, her zaman buranın bir parçası oldum, iliklerime kadar kök saldım. Kendime burada bir ceza olarak kaldığımı söyledim ama zincirlerimde kilit yok. Burada olmayı seçtiğim için buradayım."

Garip bir şekilde, anlıyorum.

Grimstone'da kalmayı gitmeyi düşündüğümünden daha sık düşünüyorum.

Ama belki de bunun tek sebebi Dane'dir.

Burada ve sadece burada yetiştiriyor, fosforlu mantarlarından biri gibi, ürkütücü ve nadir.

Ve belki de zehirli... ama gecemi aydınlatıyor. "Ne kadar kötü bir şeyi affedersin?" Ona soruyorum.

"Bilmiyorum." Bana bakıyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Oldukça kötü."

"Ben de öyle. Muhtemelen çok kötü. Çizgiyi çok aştım."

"Hangi hat?" Dane diyor ki. "Kim çiziyor? Tek bildiğim nasıl hissettiğim."

Kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Hamakta tembel tembel sallanıyoruz, geceler soğumaya başladığı için üzerimize battaniye örtmüş.

Dane'in hamağı ağaçların olmadığı nadir bir alanda sallanıyor, böylece yıldızları izlemek için kullanabiliyor. Bu gece yıldızlar sahildeki kumlar kadar yoğun.

Çardağı bitirmeme yardım ediyor. Bronco'mun arkasına sığmayacak kadar büyümeden önce onun evinde tamamlamak için getirdim.

Dane'e en çok kızdığım ve onunla bir daha konuşmayı beklemediğim zamanlarda bile, çardağı onun bahçesinden başka bir yerde, hafifçe parlayan likenlerle örtülü olarak hayal edemezdim.

Eskizim olmadan bitirmek biraz zor oldu. Defterim kayboldu ve hiçbir yerde bulamadım, bu da beni gerçekten üzüyor - daha önce inşa ettiğim tüm mobilyaların tasarımlarının yanı sıra henüz başlamadığım bir düzine farklı projenin eskizleri de vardı.

Kendimi kaybetmeyi gerçekten durdurmak istiyorum. Düzenli olmak ve bu şekilde kalmak.

Ama bu gerçekten farklı bir Remi olurdu, zar zor tanıyabileceğim biri.

Esniyorum ve Dane'e soruyorum: "Birinin değişip değişmediğini nasıl anlarsın?" Düşünüyor.

Sonunda şöyle diyor: "Herkes hata yapar. Ve herkes değişebilir. Ancak gerçek değişim acı vericidir ve bazıları için bu değişim onları öldürebilir."

"Onları öldürmek mi?"

"Evet," diyor ciddi bir şekilde. "Çünkü sevmediğiniz yanınızı öldürmek zorundasınız. Ve bazı insanlar için... bu neredeyse hepsi demek."

Dudaklarını hafifçe benimkilere sürterek gülümsüyor. "Neden benden bahsediyorsun?"

Gülüyorum. "Hayır. Kendim hakkında düşünüyorum. Gerçekten hangi kusurlarımı değiştirebileceğimi merak ediyorum."

Dane hemen, "Her şeyi," dedi.

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Var. Zihin kendi kendini yaratır. Ve bazen kendini tekrar yıkmak zorundadır."

Onu yüzünün her yerinden öpüyorum: alnından, elmacık kemiklerinden, ağzının kenarından, çenesinin kenarından.

"Bazen çok çılgınca konuşuyorsun. Ama sonra beni ikna ediyorsun."

"Delilik bir açma kapama düğmesi değildir. Herkes delidir... mantıksız davrandıkları zaman."

"Ve herkes mantıksızdır."

Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor. "Peki mantıksız zihin ne yapacak?" "Bilmiyorum."

"Her şeyi," diyor Dane hemen. "Mantıksız zihin *her şeyi* yapar ve kendi kendini haklı çıkarır."

Bu korkunç bir düşünce. Ama göğsümdeki çöküntü bana bunun doğru olduğunu söylüyor.

Yapacağımı hiç düşünmediğim şeyler yaptım. *Sık sık.*

Dane bana kendimi vahşi ve özgür hissettiriyor ama aynı zamanda en kötü yanlarımdan korkmak zorunda değilmişim gibi hissettiriyor. Sanki en azından canavarların üzerine bir tasma atabilmişim ve hatta belki de onları evcilleştirebilmişim gibi.

"Bana güveniyor musun?" diyor.

Cevap kolayca geliyor, o kadar kolay ki şaşıyorum.

"Evet. Sen bana karşı açık oldun, ben de sana karşı açık oldum. Benim için iyi şeyler istediğini düşünüyorum ve bunu bana her gün gösteriyorsun."

Dane bana hınzırca bir bakış attı. "Sanırım başından beri sana karşı oldukça yumuşak davrandım."

Gülüyorum. "Yaptığın hiçbir şeyden *nefret* ettiğimi söyleyemem..."

"Ve bazı şeyler oldukça favori oldu..." Parmaklarını gömleğimin önünden aşağı kaydırıyor ve meme ucumu çimdikliyor, halkayı hafifçe çekiyor.

Dane vücudumdaki hisleri birbirine bağlama konusunda bir usta. Meme uçlarımla ve klitorisimle oynama şekli, birine dokunduğunda diğerinin anında uyanmasını neredeyse kesin hale getiriyor.

Kalçalarımı bacağının etrafında birleştiriyorum, şortum yukarı kalkıyor, böylece kot pantolonu am dudaklarıma sürtünüyor.

Beni o kadar hızlı tahrik ediyor ki, utanç verici. Biraz saygınlığım olsun istiyorum ama onu hissetmek ve kokusunu içime çekmek çok iyi geliyor. Ellerimin altındaki teninin dokusunda çok hoş bir şey var, vücuduna dokunmak için her zaman kıyafetlerinin altına uzanıyorum.

"Sana o videoyu göstermek istiyorum," diyor Dane. "Seni hipnotize ettiğim zamandan."

Boynunu öpmeye devam etmek ve belki de şortumu indirmek istiyorum, bu yüzden tam olarak aynı dalga boyunda değiliz.

Hamakta uzanırken suratımı asmamaya çalışıyorum, "...Tamam." diyorum.

Kalp atışlarım hızlanmaya başladı bile. Dane'in bana hipnotizma seansımızın videosunu göstermeye çalıştığı gün neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum, ama o zaman görmek istemediğimden eminim ve şu anda vücudum da aynı mesajı gönderiyor.

"Belki daha sonra izleyebiliriz..."

"Rahatla." Dane kolunu bana dolayarak beni sıcak göğsüne doğru çekiyor. "Söz veriyorum, çok eğlendin."

Bu beni yeterince ilgilendiriyor ve Dane'in inanılmaz derecede sakinleştirici vücut ısısına gömülüp hamağın sallanmasına izin veriyorum.

İkinci seansımızın videosunu açtı. Sadece birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Ekrandaki halim gergin ve sinirli görünüyor, özellikle de Dane yaklaştığında. Remi, Dane'in yanında o kadar rahat değildi.

Ama seansın görselleştirme kısmına geçtiğinde, omuzlarımın gevşediğini, başımın eğildiğini ve nefesimin yavaş ve sabit hale geldiğini görüyorum.

"*Nasıl hissediyorsun?*" Dane o alçak, yumuşak sesiyle soruyor.

"*İyi...*" diyor tek ekranlı Remi. "*Rahatlamış.*"

Bana benziyor ama aynı zamanda benzemiyor. Sesim daha yumuşak, daha alçak ve daha gevşek. Sanki yaşamak için sörf yapıyormuşum gibi. Ne yaptığımı biliyormuşum gibi.

Ekranı sakın ve hareketsiz oturan, kıpırdamayan ya da irkilmeyen bu yeni versiyonuma bakıyorum. Hayır, bu Remi hafifçe gülümsüyor, Dane'in ne yapıyor olabileceğine ya da ona nasıl görünebileceğine dair en ufak bir endişe duymadan gözlerini kapatıyor.

"*Vücudun nasıl hissediyor?*"

Ekranı Remi kollarını başının üzerine uzatır ve ayak parmaklarını göstererek bir kedi gibi kıvrılır.

"*Aslında harika bir şey. Sanırım bana yaşattığın tüm o orgazmlar yüzünden... Saatlerce süren kimyasal bir reaksiyona neden oluyor...*"

Elimi ağzıma kapatıp utanç verici bir ciyaklama çıkarıyorum. Ekranı Remi, en mahrem sırlarımı Dane'e sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi rahatça söylemekten çekinmiyor.

"*Seks hakkında hiç bu kadar sık düşünmemiştim... Gerçekten endişelenmeye başlıyorum. Seni kaç kez pijamalı hayal ettim.*"

-*"Bu bir fetişin sınırında."*

Ekrandaki Dane keyifli bir kahkaha atıyor ve yanımda yatan kişi sırtlıyor. Bu kısmı bekliyordu.

"Oh, bunu seviyorsun..." Yüzümü kapatıyorum. "Sus," diyor Dane. "Sadece izle."

"Ne hakkında fantezi kuruyorsun?" Ekrandaki Dane soruyor.

"Kapa çeneni!" Kendime tıslıyorum. "Sakın ona söyleme!"

Ama ekranda Remi'nin susmaya niyeti yok, beni yok etmek için burada.

Diyor ki, *"Ellerine takmış durumdayım... Gördüğüm en güzel eller. Ve onlarla tüm bu zekice, karmaşık şeyleri yapabiliyorsun, ama çok da güçlüler... Bana dokunduklarında, sihir gibi. Bu rahatlatıcı, sakinleştirici his avuçlarından tüm vücuduma yayılıyor... Ve teninin geri kalanı da çok iyi hissettiriyor, sırtında, kollarında... Sana dokunmadan duramıyorum, sana bakmadan duramıyorum, seni düşünmeden duramıyorum..."*

Duraklıyor ve en azından yarım saniyeliğine utanmış gibi görünme nezaketini gösteriyor. Ama sonra devam ediyor, *"Hatta çok güzel ayakların var ve bunu bir erkek için söyleyeceğimi hiç düşünmezdim... Çok temiz ve pürüzsüzler. Evinde yalınayak dolaşıyorsun, pijama pantolonun kalçandan aşağı sarkıyor, o yumuşak, koyu renkli kumaş seni bir ninja gibi gösteriyor..."*

Sesi daha da yumuşar ve dudaklarını yalar:

"O kadar korkutucu, göz korkutucu ve yeteneklisin ki... önünde diz çökmek istiyorum... Bana patronluk taslamam beni tahrik ediyor... Tanıştığım her erkek bana ne yapmam gerektiğini söylediğinde burnuna yumruk atmak istiyorum ama senin için her şeyimi vermek istiyorum, özellikle de beni en çok utandıran şeyleri... çünkü sana yakın olmak bile çok iyi hissettiriyor..."

Bunun en kötüsü olması için dua ediyorum. Şimdiden utançtan kıpkırmızı kesildim, ellerimi yüzüme kapattım, parmaklarımdaki boşluklardan bakıyorum...

Dane'in eli şortumun kemerinin altından kayıyor ve am dudaklarıma dokunuyor. Yumuşakça bastırıyor, orta parmağını klitorisime dayayacak kadar ayırıyor. Yaptığı baskı mükemmeldi. Dokunuşu vücudumun ve beynimin düğmelerini çalıştırıyor, zahmetsizce bana çok ama çok tahrik olduğumu bildiriyor.

Ekrandaki Remi'nin Dane'e söylediği her Şey doğru. Onu tam olarak böyle hayal ediyorum, beni nasıl d Ő  nd r yor ve hissettiriyor... beynim onu mermer ve kadife, samuraylar ve saat ilerle, büyüleyici ve uyarıcı olan her Şeyle iliŐkilendiriyor...

Dane'in parmakları içimde kayıyor ve avuç içi en sevdiğim yerde hafifçe sürtünüyor. Ayağıyla hamağı sallıyor, hareketi elinin altından yayılan zevk dalgalarına göre zamanlıyor...

Telefon ekranında kendimi yerde sürünürken izliyorum. Hareket ettikçe  st m , Şortumu ve i   amaŐı mı çıkartıyorum, Dane'in ayaklarına ulaŐana kadar bir iz bırakıyorum, çıplak ve diz çökmüş.

Zaten yalınayak.

Kendimi sırtüstü yatarken ve bacaklarımı açarken izliyorum.

Ekrandaki Dane ayağının topuyla nazikçe amıma basıyor.

Gerçek hayattaki Dane klitorisimi daha sert ovuyor, parmaklarını klitorisime sokup çıkartıyor.

Ben.

Gözlerim ekrana kilitlenirken amım parmaklarının etrafında kasılıyor, Kendimi ne yaparken izlediğime takılıp kaldım.

Ekrandaki Remi, pürüzsüz, soluk ayak parmakları klitorisine dokunduğu anda inliyor. Tek yaptığı adım atmak ve bastırmak ve Şimdiden boşalıyor, gözleri kapalı, ağzı açık, başı geriye atılmış.

Beynimin bir hayalet hafıza bölümünde, ayağının tabanının tam dokusunu hatırlıyorum, eli gibi pürüzsüz ve temiz ama sert ve güçlü ve o kadar derinden aşağılayıcı ki, üzerime bastığı anda bir mayın gibi patladım.

Şu anda Dane'in elinin altında tekrar yapıyorum, yapacağıma *asla* inanamayacağım Şeyi yaptığımın iğrenç, erotik görüntüsüyle anında patlıyorum.

Eğer Dane bu videoyu bana anlatsaydı, yüzüne gülerdim. "Bu kadar da olmaz" derdim.

Ama işte burada, gözlerimin önünde - kendimi hiç tanımadığımın kanıtı.

Ekranı Dane sırtını eğiyor, kalçalarını yukarı itiyor, amının t mseğini adamın ayağının kemerine oturtuyor. Kalçalarını sallıyor, ayağının altını mutlak bir iblis gibi beceriyor, cehennem koroları gibi boşalırken ağzı açık ...

Şu anda sadece izleyerek, sadece Dane'in elinin ekranda izlediğim Şeyi taklit etmesinin baskısıyla boŐalıyorum...

Nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum ve şimdi hepsini yeniden hissediyorum, utanç ve gıdıklanma, bu kadar kirli ve ahlaksız bir şey yapmanın yaramazlığı ve yapmak istediğim şeyin aşırılığından tahrik olmanın garip, ters uyarılması...

Dane için neler yapabileceğime tanık olmak, beynime ondan ne kadar hoşlandığımı kanıtlıyor. Ayağının tabanına karşı vahşi orgazmlarım, onun beni ne kadar cezbedtiğinin video kanıtı...

Gerçek hayattaki Dane eliyle amımı okşuyor, yüzü kızarmış ve muzaffer, gözleri ekrana sabitlenmiş.

Aletine dokunduğumda sertliği karşısında şok oluyorum... Avucumun altında acı veriyor, gergin, sıcak ve öfkeli bir sertlikte. Dane derin bir inleme sesi çıkarıyor ve vücudunu döndürüyor, böylece hamakta birbirimize daha sıkı bastırılıyoruz.

Sikini dibinden kavıyorum ve o da kalçalarını sallayarak elime sokuyor. Onu *sertçe* sıkmak zorundayım çünkü sikinin dokusu sıkı, yanan teninin altında demir gibi. Tüm vücudu benimkine karşı titriyor, zevk dalgaları bacaklarından aşağı yuvarlanıyor. Elime her sokuşunda boğazından derin bir inilti daha çıkıyor ve bacaklarından aşağı uzun bir ürperti dalgası daha yayılıyor.

Dane elinin açısını değiştiriyor ve iki parmağıyla klitorisimin altındaki yumuşak, şiş, ağrıyan yere sürtünerek içimde daha derine itiyor.

"İzle..." diye mırıldanıyor kulağıma. "Bu benim en sevdiğim kısım..." "*Bölmeler...*" diye emrediyor ekrandaki Dane.

Ekranda Remi bacaklarını iki yana açıyor ya da en azından yapabileceğinin en iyisini yapıyor çünkü ikimiz de o kadar esnek değiliz.

Ekranda Dane sikini kadının yüzüstü yatan vücudunun üzerinde gezdiriyor.

Dane'in kendi sikini okşamasını izlemeye bayılıyorum; elleri çok güzel şekillenmiş ve güçlü. Parmaklarının ne kadar duygusal bir şekilde hareket ettiğini, sikinin elinde ne kadar kalın, düz ve sert görüldüğünü izlemek... bu kendim için çekeceğim porno, sadece Dane kendine dokunuyor, böylece yaptığı seksi nefesleri ve inlemeleri dinleyebiliyorum...

Şu anda da aynı şekilde sikini okşamaya çalışıyorum, ekrandaki elinin hareketini taklit ediyorum, avucumu sikinin başına kadar getiriyorum, parmak uçlarımin hafifçe shaftın üzerinde sürüklenmesine ve sonra başın altında dönmesine izin veriyorum...

Dane'in parmakları aynı hızda içime girip çıkıyor, amım bir kalp gibi atana kadar en şiş, en ağrıyan noktayı okşuyor ve okşuyor,

Dane'in siki elimde zonklayana kadar, ekrandaki benliklerimiz ve hamaktaki iki bedenimiz senkronize olana kadar, hepimiz Dane'in elinin hızı tarafından kontrol edilene kadar...

Ekrandaki Dane patlıyor, sikinden fişkıran beyaz bir boşalma ipi açık amıma sıcıyor.

Hamaktaki Danimarkalı derin bir inilti çıkarıyor, siki amıma doğru yöneliyor. Yükünün sıcaklığı ve ağırlığı, klitorisimin üzerine dökülen bir kova lav gibi sıcıyor. Ani, şok edici ve mükemmel zamanlanmış, böylece izlediğim ve yaşadığım şey lanet beynimi patlatmak için üst üste geliyor.

Amım o kadar şişmiş ve hassas ki, menisini moleküler düzeyde hissediyorum. Onunla yıkanıyorum, ona dalıyorum, onun tarafından patlatılıyorum... Dane menisini daireler çizerek ovalarken, onu parmaklarında toplarken ve içime iterken klitorisim kasılıyor ve sarsılıyor...

Sanki beni onunla meshediyor, sanki bana en değerli hediyesini veriyor...

Kukum parmaklarının etrafında seğiriyor, sıkıyor, sıkıyor, her bir parçasını içimde olabildiğince derine istiyor...

Orgazm devam ediyor.

Ben sikinin son damlasına kadar okşarken Dane parmaklarıyla beni beceriyor. Ben göğsüne yığılana, titreyip gevşeyene, kalçalarım elinin etrafında kenetlenene kadar onu sürüklüyor. Telefondaki Remi halının üzerine yığılıyor, eliyle sıırıslam olmuş amını avuçluyor, çıplak vücudu beyaza bulanıyor.

Dane'in ekrandaki görüntüsü onu kucağına alıp bir battaniyeye sararken, gerçek hayattaki Dane telefonunu cebine geri sokuyor.

"Gördün mü?" diyor. "O kadar da kötü değildi."

Başımı sallayarak yüzümü omzuna gömüyorum. Sesim boğuk ve cırtlak çıkıyor, ekrandaki kıza hiç benzemiyor.

"Aman Tanrım, bu da ne, Dane!? Neydi o, *ikinci randevumuz* muydu?"

"Bu sadece ilk kısım," diyor Dane. "Bundan çok daha fazlasını yaptık."

"Ne?"

"Evet..." diye kıkırdıyor. "Aletimi daha önce hiç görmemiş gibi davrandığında bu yüzden güldüm."

"Çünkü yapmadım!" Bağırarak için başımı kaldırdım. "Plajın ilk seferimiz olduğunu sanıyordum!"

Dane, "Ah, videoyu izlediğinizde her şey aklınıza gelecek," diyor. "Muhtemelen."

"*Nasıl bu kadar sakınsın?*"

"Şey," diyor makul bir şekilde, "her zaman hatırlıyordum. Orada benim için yeni bir şey yok; sadece bu kadar iyi çalışmasına şaşırdım. Sen tam bir deneksin-"

"Ve sen çok baktansın!" Omzuna bir şaplak attım. "Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum!"

Omuz silkiyor, sırtıyor. "Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Ya da en azından amcığın..."

Başım dönüyor. O kasette bulacağımı düşündüğüm onca şey arasında bu yoktu.

"Anlamıyorum..."

"Ne?" Dane hâlâ bizi salladığını söylüyor.

"İnsanların hipnotize edildiklerinde normalde yapmayacakları hiçbir şeyi yapmayacaklarını sanıyordum..."

"Mesele de bu zaten. Bunu yaptın... *yapardın*. Sadece bunu bilmiyordun."

Dane anlamamı bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Ve korkarım ki sonunda başlıyorum.

REMI

Dane ve ben kahvaltı için Emma'nın evine gidiyoruz çünkü ona uslu durması için söz verdim ve Dane bile kreplerinin olağanüstü olduğunu inkar edemiyor.

Cadılar Bayramı gecesi olanları ona anlattığımdan beri Emma oldukça bağışlayıcı oldu. Sanırım kendini suçlu hissediyor çünkü yaklaşık iki saat boyunca kayıp olduğumu fark etmedi ve sadece o zaman parası bittiği ve bir içki bileti ödünç almak istediği için.

Onu ve Dane'i gülerken ve ortak tanıdıklar hakkında konuşurken görmek komik - bazen buradaki hemen herkesin onu benden daha uzun süredir tanıdığını unutuyorum.

İkisi de Lila konusunu açmıyor ve bunun için minnettarım. Gerçekten arkadaş olabilmeleri için köprünün altından çok sular akmış olsa bile, Emma ve Dane'in en azından birbirlerinden nefret etmemelerini çok isterdim. Onlar sohbet ederken ben de Emma'nın omzunun üzerinden ilan panosunu okuyarak kendimi eğlendiriyorum. Noel'e neredeyse iki ay olmasına rağmen birileri el yapımı çelenkler için sipariş formu asmış bile. Ayrıca yeni bir kayıp kedi poster ve Fitzie adında küçük bir köpek için de bir poster var. Toplamda dört tane oldu - gri İran kedisi ya da Fitzie'nin posterlerini kimse indirmedi.

Golden Retriever, sanırım hiç bulunamadılar. "Neye bakıyorsun sen?" Dane soruyor.

"Buralarda bir sürü evcil hayvan kayboluyor..."

Tahtaya bir göz atıyor. "Muhtemelen bir araba çarpmıştır. Ya da bir çakal tarafından yenmişlerdir."

"Evet." Başımı salladım. "Sadece... Şerifin lavabomuzda bulduğu kemik bir golden retriever'a aitti. Ya da o zaman öyle demişti."

"Bunu nasıl bildi?" Emma canlandı.

"Üzerinde küçük bir kürk vardı."

Dane kaşlarını çatıyor. "Ya da onu oraya koyan oydu."

Mutfaktaki dağınıklığı gösterdiğimde Şerif Shane'in fazladan kendini beğenmiş görünüp görünmediğini hatırlamaya çalışıyorum. "O zamanlar evin etrafına neredeyse hiç bakmamasının garip olduğunu düşünmüştüm."

"Bu çok boktan..." Emma'nın midesi bulanmış görünüyor. "Sence o mu öldürdü?"

Beeman'ın köpeği mi?"

"Olabilir. Ben daha çok Gideon'a ne olduğuyla ilgileniyorum."

Gideon'un annesini ve kız kardeşini aradım; neredeyse bir haftadır ikisi de ondan haber almamıştı. Garip bir telefon konuşmasıydı; Gideon onlara ayrıldığımızı bile söylememişti.

Şerif ve iki yardımcısının birlikte karanlık işlere bulaştıkları çok açıktı - neden evime girip benimle uğraşmak istediklerini bilmiyorum ama neden kızları Cadılar Bayramı'nda parklara çekip çete seksleri yapmaktan hoşlandıklarını da anlamıyorum.

Gideon'u şehir dışından olduğu için hedef almış olabilirler. Ya da suçu benim üzerime atmayı planladıkları için. Şerif çok çabuk evime geldi, parmakla gösteriyordu.

Dane, "Belki yardımcılardan biri ağızındaki baklayı çıkarır," diyor. "Daha hafif bir ceza almak için diğerini ispiyonlar ya da başka bir şey..."

İkisi de şu anda hapisane hücrelerinde, yani bu kesinlikle mümkün. Şerif Shane, Rhonda'nın kuzeni Annie'nin gözetiminde morgda.

Dane'in öldüresiye dövdüğü ve karnından bıçakladığı polis memurlarının durumunun iyi olması beni rahatlattı, ancak bu sadece Dane'in iyiliği içindi; bana kalırsa o tecavüzcü piçlerin üçü de cehennemde yanabilir.

Şerifi bıçaklamadığımı bildiğim halde suçu üstlendim. Nefsi müdafaa için daha iyi bir argümanım vardı ve Şerif Shane'in göğsünde altı bıçak yarası varken Dane'in suçu üstlenmesi riskini göze alamazdım.

Ama o dördüncü kişinin kim olduğunu bilmek isterdim - eğer varsa tabii. Karmakarışık anılarım tam bir hayal kırıklığı egzersizi. O gece yepyeni bir seviyede mahvolmuştum ve bunun sadece kafamı vurmaktan kaynaklandığını sanmıyorum. Sadece üç içkiden sonra zar zor ayakta durabiliyordum.

Emma ve Dane'e "Gitsem iyi olacak," diyorum. "Bugün yapmam gereken bir sürü iş var."

"Her zamanki rahat programının aksine," diye gülüyor Emma.

"Seni ben bırakırım." Dane ceketini alır.

DANE beni Blackleaf'e bırakıyor, ahıra yakın bir yere çekiyor çünkü benim Bronco'm ve Jude'un mopedi daha iyi park yerlerini kaplıyor. Bahçeden geçerken tuhaf bir koku alıyorum. Çöp yığınınız birikiyor olabilir - bu hafta henüz çöplüğe gitmedim.

Arka mutfak kapısından içeri giriyorum ve Jude'u beni beklerken buluyorum, postalar masanın üzerinde önüne serilmiş. Yüzünü görür görmez içimde kötü bir his uyandı.

"Ne oldu?"

"N'aber..." Jude'un dudakları o kadar solgun ki derisinin geri kalanında kaybolmuş, "...Portland State'ten kabul mektubumu aldım. Bu çok garip çünkü Portland State'e başvurduğumu hatırlamıyorum. Ya da başka bir yere."

Sikeyim.

"Tamam. Kızgın olduğunu görebiliyorum-"

"Hayır, kızgın değilim Remi, çok *kızgınım!*"

Jude masadan kalkıyor ve artık benden daha uzun olduğunu hatırlıyorum.

"Bak, özür dilerim..." Ellerimi kaldırdım. "Portland State'e gitmek zorunda değilsin. Sadece seçeneklerin olsun istedim. Eğer bir kabul görürsen-"

"Benden kurtulmak için neden bu kadar çaresizsin?"

Jude'un çenesi o kadar sert ki, kelimeler gergin ve kesik kesik çıkıyor. Göğsü kısa küçük sarsıntılarla inip kalkıyor. Solgun saçları her zamankinden daha dağınık, sanki postalara bakarken çekiştiriyormuş gibi yüzüne doğru sarkıyor.

Onu gerçekten üzdüm ve bu konuda kendimi bok gibi hissediyorum. Onu cesaretlendirmek istedim, işleri daha da kötüleştirmek değil.

"Senden kurtulmaya çalışmıyorum, Jude. Seni deli gibi özleyeceğim."

"O zaman neden sürekli bunu zorluyorsun?" diye araya giriyor ve kollarını iki yana açarak bir tanesinin masanın üzerindeki sarkıt lambaya çarpıp ileri geri sallanmasına neden oluyor. "Sürekli bu konuyu açıyorsun, üzerimde baskı kuruyorsun, sanki başka seçeneğim varmış gibi davranıyorsun ama başka seçeneğim yok!"

Mutfak küçük, klostrofobik ve çok sıcak görünüyor. Ama bu konuda geri adım atamam.

"Çünkü senin için daha iyi bir şey istiyorum, Jude! Sonunun benim gibi beş parasız bir ezik olmasını istemiyorum..." Yutkunuyorum, "...benim gibi."

Kirli, pis mutfağımızın görüntüsü beni ürkütüyor. Eski fayansları kırmak dışında burada henüz hiçbir şey yenilemedim. Zemin, taşan lavabodan küf kokuyor. Buzdolabımız çoğunlukla boş. Masanın üzerindeki postaların geri kalanı ödenmemiş faturalar.

"Senin için istediğim bu değil," diyorum Jude'a. "Uzun vadeli değil."

"Burayı sattığımızda beş parasız kalmayacağız," diyor mutfağı umursamadan. "O zaman istediğimiz yere taşınabiliriz."

Sesimi daha sakın bir seviyeye indirerek birkaç yavaş nefes alıyorum.

"Umarım tadilattan para kazanırız Jude ama bu tüm sorunlarımızı sonsuza dek çözmeyecek. Senin hâlâ üniversiteye gitmen ve bir kariyer edinmen gerekiyor, benim de yeni bir yer bulmam lazım. Belki yakın bir yerde, eğer bu iyi giderse... Grimstone'u sevdim." Tereddüt ediyorum ama hepsini bir kerede söylemek daha iyi. En başta bunu ondan hiç saklamamalıydım. "Ayrıca, komşumuzla çıkıyorum gibi bir şey..."

"Ne?" Jude'un gözleri kısılr.

"Dane karısını öldürmedi," diyorum hemen. "İlişkileri oldukça berbattı ama cinayet olayı abartılmıştı."

"O zaman her şey yolunda," der Jude tiksintiyle. "Sana inanamıyorum Remi."

"Ondan hoşlanıyorum." Savunmaya geçiyorum ve yüzümün kızardığını biliyorum. "Sandığınız gibi biri değil ve Cadılar Bayramı gecesi beni o adamlardan kurtaran da oydu. Eğer Dane gelmeseydi-"

"O bir-!" Jude bir şeyler haykırmaya başlıyor, sonra kendini durduruyor ve öfkeyle başını bana doğru sallıyor. "Şimdi de kurtarıcın mı oldu?" diye alay ediyor. "Adam bizi tehdit edip haraç alıyor, evimize zorla girdiğini düşünüyorsun, kasabadaki en nefret edilen kişi o, ama sen onun mükemmel bir erkek arkadaş olduğuna karar verdin. *Tipik* Remi, en iyi numaralarını çekiyorsun."

Jude'un yüzündeki öfke ve küçümseme, boyumun iki santim uzamasına neden oluyor.

Her Şeyi böyle söylediğinde kulağa oldukça aptalca ve pervasızca geliyor. Ve henüz bitirmedi-Jude parmağıyla yüzümü işaret ediyor.

"Sen kafayı yemiŐsin, buraya geldiğimizden beri böylesin. Sende bir sorun var Remi, kafayı yemiŐsin. Seninki bir tren enkazı iken benim hayatımı düzeltmeye çalıŐmayı bırak."

Kabul mektubunu diğer postaların arasına iterek tüm yığının masanın ucundan fırlamasına ve yere saçılmasına neden olur. Sonra da arka kapıdan çıkıp gitti.

DANE

REmi'nin şerif hakkındaki teorisi mantıklı. Kasabaya gelirken onu kenara çekti, buraya geldiği andan itibaren onu hedef aldı ve onu parka çekene kadar peşini bırakmadı.

Cadılar Bayramı gecesi ve neredeyse onu Azrail'in İntikamı'nın bu yılki kurbanı yapmayı başarıyordu.

Morgda bir levhanın üzerinde ölü olduğunu ve iki arkadaşının da kilit altında olduğunu bildiğim için rahatlamış hissetmeliyim.

Tek sorun şu ki... ne Remi ne de ben onu bıçakladığımızı hatırlamıyoruz.

Kabul ediyorum, o sarhoştı ve ben de cinayete meyilli bir öfke içindeydim. Kesinlikle Şerif Shane'i ve Remi'ye elini süren herkesi öldürmek *istedim*. Ona yıldırım saldırısı yapmış olabilirim, ya da Remi yaptı, ya da kin tutmuş olabilecek kendi arkadaşlarından biri.

Ama bir şey beni rahatsız etmeye devam ediyor ve gece saat on civarında kendimi Blackleaf'in içine sakladığım kameranın yayınıni çekerken buluyorum.

Şimdiye kadar pek kullanmadım, sadece onu özlediğimde uygulamayı açıp Remi'ye bir göz atmayı seviyorum.

Bunun berbat ve uygunsuz olduğunu biliyorum. Bu yüzden Remi'nin de bunu bilmesine sevindim, ona yalan söylemekten gerçekten hoşlanmıyorum. Ama benden kapatmamı istemedi. Çünkü garip bir şekilde onu izlediğimi bilmek hoşuna gidiyor.

İlgimden hoşlanıyor. Ve gözüm onun üzerindeyken daha güvende olduğunu biliyor. Çünkü ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim, elimden gelse bile.

Remi ile sikişen tek kişi benim.

Ve onu şeriften, Gideon'dan ve hatta kendisinden bile koruyacak olan benim.

Asıl tehlikenin bu olduğunu düşünmeye başlıyorum... Remi'nin kendine itiraf etmeyeceği şey.

Belki de bu kamerayı ilk etapta kurmamın gerçek nedeni budur.

En başından beri şüphelendiğim şeyi kanıtlamak için.

REMI

I Jude'un bana katılmak için zamanında evde olacağını umarak düzgün bir akşam yemeği pişiriyorum ama mesajlarımı görmezden geliyor. Sonunda resmi yemek odasında tek başıma oturup yemek yiyorum, ki yemek masasını değiştirdiğimden beri oldukça iyi görünüyor.

Pencereleri ve yerleri yenilemiş, duvarları yeniden boyamış ve ahşap işleri yeniden boyamıştır.

Eski piyanoyu restore edebilecek biri var mı acaba?

Muhtemelen bunu yapmak için harcayacağım paraya değmez ama bu şeyi dışarı çıkarıp baltayla parçalamaya da kıyamadım. Bu yüzden zeminleri yeniden döşemeyi bitirdiğimde, bir yolcu gemisi kadar ağır olmasına ve hayaletli olma ihtimaline rağmen onu yemek odasına geri götürdüm.

Tuşlardan birine dokunuyorum. Kederli, akortsuz tek nota omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Eğer piyanoyu parçalara ayırırsam, geceleri birilerinin onu çalmasından endişe etmem gerekmez.

Ama bu gizemi ortadan kaldırmaktansa çözmeyi tercih ederim.

Bu yüzden güvenlik kameramı şöminenin üzerine, doğrudan piyanoya bakacak şekilde yerleştirdim.

Eğer evime giren yeni ölmüş şerifimizse, o zaman bu anahtarlar bütün gece boyunca sessiz kalacaktır.

Ama değilse... çalınan bir sonraki nota filme alınacaktır.

Yemekten sonra kütüphanedeki kitap raflarını yeniden inşa etmek için üç saat daha harcadım. Amatör marangozlukta oldukça iyi olmaya başladım, mutfak dolaplarını kendim yapmayı düşünüyorum. Bu bana bir sürü

para ve onları modaya uygun bir renge boyayabilirim, ama belki de daha nötr bir şeye sadık kalmalıyım...

Seçeneklerimi düşünürken Jude'un merdivenlerden çıktığını duyuyorum. "Hey!" diye seslendim. "Buradayım!"

Eğer bana hala kızgınsa, muhtemelen odasına doğru yürüyüp gidecektir. Onun yerine sarışın kafasını kapı aralığından içeri sokup rafları inceliyor. "İyi görünüyor."

"Teşekkürler," diyorum, gülünç bir şekilde rahatlamış hissederek. Jude'la aramızın bozulmasından nefret ediyorum; bu sorun çözülene kadar hiçbir şey doğru gelmiyor. "Ve dinle, o başvuruları gönderdiğim için gerçekten özür dilerim. Bunu senden habersiz yapmamalıydım."

"Sorun değil," diyor Jude sert bir şekilde. "Haklısın, kendi başıma dışarı çıkma zamanım geldi."

"...Evet." Bir anlık tereddüitten sonra başımı salladım.

Jude'un çerçevesi kapı aralığını dolduruyor, arkasındaki ışığı engelliyor, bu yüzden yüzünü tam olarak aydınlatmıyor. Kızgın olup olmadığını anlayamıyorum.

Yani, biraz sinirlenmiş olmalı, ama bunun en iyisi olduğunu da biliyor olmalı, değil mi?

"Tamamen tek başına olmayacaksın... Ben yine de para konusunda yardımcı olacağım ve sürekli telefonda konuşacağız, seni okulda görmeye geleceğim, tatillerde eve geleceksin... ev her neresiyse..." Garip bir şekilde gülüyorum.

"Doğru."

Jude'un sesi düz ve tek görebildiğim silueti. İçimden ona bütün gün nereye gittiğini sormak geliyor ama bu onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramaz.

Onun yerine, "Buzdolabına senin için tavuk bıraktım." diyorum. "Teşekkürler."

"Peki, iyi geceler..."

Jude dönüp odasına gidiyor ve kapıyı kapatıyor. Sanırım tavuk artıklarıyla ilgilenmiyor. Muhtemelen çoktan yemiştir.

Kollarım sıvı kurşun gibi hissedene ve göz kapaklarım düşene kadar bir saat daha çalışıyorum. Sonra uzun, ılık bir duş alıyorum ve nihayet yatağa giriyorum.

RÜZGAR UĞULDUYOR. Gemi sallanıyor - genellikle geceleri yaptığı gibi sakinleştirici bir şekilde değil, beni neredeyse ranzamdan fırlatacak kadar büyük, dengesiz sallanmalar. Yine de uyanmam uzun zaman alıyor. Yapışmış gibi duran göz kapaklarıma karşı gözlerimi zorla açmak zorunda kalıyorum.

Soğuk bir el koluma dokunduğunda çığlık atıyorum.

Bu Jude, küçük yüzünde kocaman gözleri var. Üst ranzada uyuyor ama şu anda üst ranzada değil, yere çömelmiş, pijamasının üzerine bir palto giymiş.

"Remi..." diye fısıldar. "Bir sorun var, koridorda su var..."

Jude başını çeviriyor ve kolunun kıvrımına doğru kesik kesik öksürüyor. Elleri kirli, ceketinde yağ izleri var.

"Babam nerede?"

Başını sallıyor. "Bilmiyorum."

Küçük odamızın kapısını açtığımda, koridorda su şırıltıları vardı. Dik merdivenlerden ambar kapağına tırmanıp dışarı bakıyoruz ama güvertede kimse yok ve gemi düzgün bir şekilde demirlememiş; tekne sallanırken dümen ileri geri dönüyor. Şimşek çakıyor ve yağmur yanlara doğru yağıyor, yelkenleri kırbaçlıyor.

Neredeyse merdivenlerden geri fırlatıyoruz; Jude'u düşmemesi için yakalamak zorunda kalıyorum, omuz eklemim çığlık atıyor.

Su artık koridorda daha derin, ayak bileklerimize kadar geliyor ve makine dairesinin olduğu yönden siyah dumanlar yükseliyor.

"Bir can yeleği al!" Jude'a dolapları karıştırmasını söyledim. Ama sonra ceketinin altında zaten bir tane olduğunu görüyorum. Onun yerine can yeleğini kendi başıma geçiriyorum.

Koridorda ailemizin odasına doğru ilerliyoruz. Kapı kilitliydi. Kapıyı çalıyorum ve sonra yumruğumun yanıyla vuruyorum. Saniyeler cevapsız geçerken koridordan dumanlar yükseliyor ve Jude her zamankinden daha kötü öksürüyor.

"BABA!" Kapıya vurarak bağıriyorum. "ANNE! BABA! Uyan!"

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, babamız kapıyı bir kıymık sesiyle açıyor. Çerçevenin yarısı kopuyor, açıkta kalan çivilerin uçları her yöne doğru uzanıyor.

"Remi?" diye mırıldanıyor.

Gözleri uykulu ve sersemlemiş görünüyor. Hâlâ kapının kolunu tutuyor ve geminin her sallanışında sallanıyor.

*"Tekne batıyor!" Bağıriyorum. "Motor ya n ı y o r , her yerde su var..."
Ne dediğimi anlamamış gibi bana bakıyor. Gözleri donuk, ifadesi şaşkın.
"Annenin bir sorunu var," diyor sonunda, yavaşça ve hafifçe geveleyerek.
"Uyanmıyor..."*

*Gemi yalpallıyor ve bir şarap şişesi babamın arkasından yere yuvarlanıyor.
Sarhoş, ikisi de sarhoş olmalı, bu yüzden bu kadar aptal ve yavaş davranıyor...*

*"Buradan gitmeliyiz!" Bağıriyorum, onu uyandırmaya çalışıyorum ki
Böylece harekete geçecek ve bizi kurtaracak.*

*Jude ve bana bakıyor, gözlerini yavaşça kırptıyor, çok acı verici bir şekilde
yavaşça. Sonra tekrar yatağa bakıyor, annemin elinin yatağın kenarından
sarktığını, parmaklarının sarı saçlarına dolandığını görebiliyorum.*

*Gemi diğer tarafa doğru yuvarlanıyor, Jude ve beni duvara fırlatıyor ve
babamı kapıya yanlamasına çarpıyor. Bu sefer kapı çılgın bir açıyla eğilmiş
halde kalıyor ve koridordan aşağıya daha fazla su akıyor. Siyah duman havayı
dolduruyor, bizi kesiyor ve boğuyor.*

"BABA!" Çığlık atıyorum.

*Tekrar gözlerini kırptırıyor, kafasını temizlemek istercesine sallıyor,
ama bu sadece ayaklarının üzerinde daha da dengesiz durmasına neden
oluyor.*

"Jude'u filikaya bindirin," diye mırıldanıyor.

"Ama ne hakkında-"

"Onu tekneye bindirin." Kapıya asılır. "Anneni getireceğim."

*Onu orada bırakmak istemiyorum ama su hızla içeri giriyor, koridordan
taşıyor, annemle babamın odasına doluyor. Zeminin açısı gittikçe dikleşiyor.
Ambara çıkan koridor artık bir rampa gibi.*

Jude dehşet içinde elime yapıştı.

"Remi!" diye ciyaklıyor.

Onu buradan çıkarmalıyım ama ailemi bırakamam. "Baba-"

"GIDIN!" Babamız bizi iterek bağıriyor.

*Koridora geri dönüyorum, artan açığa karşı öne doğru eğilerek Jude'u da
yanımda sürüklüyorum. Rüzgara karşı kapağı yukarı itmek daha da zor.*

*Cankurtaran botunun nerede olduğunu biliyorum, hatta nasıl denize
indirileceğini bile biliyorum çünkü babam ne olur ne olmaz diye böyle bir
yolculuğa çıktığımızda bize mutlaka gösterir.*

O bir iyimser, bardağın dolu tarafını gören biri, ama yine de bize her seferinde can yeleklerini ve salı hatırlatıyor.

Jude'un filikaya tırmanmasına yardım ediyorum, ama gemi yan yatıyor ve bizi suyun üzerine çıkararak salı da kaldırıyor olsa da, aşağı indirmek için kolu çekmiyorum. Dalgalar salın kenarından sıçrayıp bacaklarımızı ıslatacak kadar şiddetli.

Bu dağ gibi dalgaların üzerinde bu küçücük tekneyle sallanma fikri beni dehşete düşürüyor ama geminin önü alçalıyor ve babamın bunu düzeltip düzeltemeyeceğini bilmiyorum...

Her saniye acı verici. Kapağı izliyorum, ailemizin ortaya çıkmasını bekliyorum.

"Remi!" Gemi korkunç bir ses çıkarır ve pruva batarken Jude hıçkırığa ağlar.

"Sorun yok," diyorum ona. "Geliyorlar... her an..."

"REMI!"

Gözlerimi kapaktan ayırıp onun solgun, dehşete düşmüş yüzüne dikiyorum. "Batıyor!" diye haykırıyor. "Gitmek zorundayız!"

Piyano tuşlarının şangırtısı beni uyandırıyor.

Yatağıma uzandım, bir tahta gibi kaskatı kesildim, kalbim küt küt atıyordu.

İçgüdüsel olarak daha önce olduğu gibi yataktan fırlamak istiyordum ama bu kez panik içinde koşuşturmayacağım. Düşünerek hareket edeceğim.

Telefonumu elime alıp güvenlik kameramın uygulamasını açıyorum, hareket bildirimini bulup izlemek için geri kaydırıyorum.

Yemek odası karanlıktır, sadece panjursuz pencerelerden giren küçük bir ay ışığı piyanonun açık tuşlarında parıldar.

Çerçevenin köşesinde bir gölge hareket eder ve bir şey kameraya çarparak onu yana doğru savurur ve yüzünü duvara çevirir. Ardından piyano tuşları çarpıp patlarken, objektif sıvadan başka bir şey kaydetmez.

Birisi yan taraftan gizlice girip kamerayı hareket ettirmiş.

Sanki orada olduğunu biliyorlarmış gibi.

Ve o kişi şu anda evimin içinde.

Başımın tepesinden başlayıp omurgama kadar yayılan soğuk ve karıncalı bir his....

Bu duygu kararlılıktır.

Yorganın altından sıyrılıp çıplak ayaklarımla odanın içinde ilerliyorum.

□ *Acı ve Hasta - Bir İki*

Yatak odamdan çıkıp karanlık koridorda yürürken dehşete kapılmalıyım. Ve dehşete kapıldım ama fiziksel bir korku değil. Daha çok varoluşsal bir korku gibi.

-Hayatımın her ne olduğunu düşünüyorsam, bunun değişmek üzere olduğunu anlamak.

Öyle ya da böyle, bu iş bu gece bitecek.

İkinci kata iniyorum ve Jude'un kapısının önünde durup dinliyorum. Horlama ya da ağır bir nefes alma sesi duymuyorum. Sessizce kapının tokmağını çevirip içeri bakıyorum.

Şeklini, battaniyenin altında kamburlaşmış sırtının uzun çizgisini görüyorum. Her zaman böyle uyurdu, battaniler sonuna kadar çekilmişti ve boğulmasın diye sadece burnunun ucu dışarı çıkıyordu.

Ama dinlerken, hala hiçbir şey duymuyorum.

Ben de odayı geçip yorganı geri çektim.

Altında, Jude'un başının üzerinde battanisiyle yan yattığı zamanki şeklini tam olarak oluşturmak için ustalıkla bir araya getirilmiş dört yastık buluyorum.

Yastıklara bakıyorum. Sonra yavaşça battanileri tekrar üstüme çekiyorum ve kapıyı en yumuşak çitirtilarla tekrar kapatıyorum.

Ana kata ulaştığımda ayak parmaklarım soğuk suya değişiyor. Taze bir göl girişe yayılıyor, düz ve karanlık, iki inç derinliğinde. Çıplak ayaklarımla gölün üzerinde kayarak mutfığa doğru ilerliyorum.

Su yine akıyor, lavaboyu taşıyor, zemini sular altında bırakıyor. Musluğu kapatıyorum, derin, karanlık leğene bakıyorum.

Elimi o gidere sokmak istemiyorum.

Midemi bulandıran ve kollarımdaki küçük tüyleri diken diken eden bir tiksintiyle korkuyorum...

Ama yine de bir nefes alıp elimi buz gibi suya daldırıyorum, balçık ve çamurun içinden geçerek içeride sıkışmış olanı bulmaya çalışıyorum...

Hissedebiliyorum, eskisinden daha ince, çamur, yaprak ve taşlarla tıkanmış ve dokusu daha yumuşak, neredeyse çürüyor...

Su giderden akarken nesneyi çıkarıp havada tutuyorum.

Bir insan parmağı.

Bu sefer yanılığa düşmek yok çünkü parmak sadece birkaç günlük, hâlâ çürümeye yüz tutmuş ve altın sınıf yüzüğünün üzerindeki yazıya bakmadan bile bana bir şekilde korkunç derecede tanıdık geliyor...

Bu Gideon'un parmağı.

Tezgâhın üzerine bırakıyorum, boğazıma hücum eden safrayı tutmak için ağzımı kolumun kıvrımına doğru çeviriyorum.

Arka kapının yanında bir çift çizme duruyor. Benim botlarım. Çamura bulanmış.

Kapının yanında toprak kabuklu bir kürek duruyor.

O botları görünce midem yine bulanıyor.

O küreğin neyi gömdüğünü hayal etmeye çalıştığımda daha da kötü hissediyorum.

Orada iki akıl var... iki Remis...

Benden başka kimsenin duymadığı tüm bu garip sesler...

Tüm bu olaylar evin içinde, kapılar ve pencereler kilitliken gerçekleşti... piyano anahtarları, kırılan tabaklar, mutfağı su bastı...

Uyurgezer olduğunu düşünmüştüm.

Neredeyse bir yıldır deliriyormuşum gibi hissediyorum. Hayır, bundan çok daha uzun süredir.

SeaDreamer battığından ve ailemi Atlantik'in derinliklerine sürüklediğinden beri kâbuslar bana işkence ediyor.

O gece sersemlemiş bir şekilde uyandım, kafam karışmış ve yönümü k a y b e t m i ş t i m , saatler önce neler olduğunu hatırlayamıyordum...

Artık kendime yalan söylemek istemiyorum.

"Hayır, hayır, hayır..." Ellerimi ağzımla kapatarak fısıldıyorum.

Bu olamaz. Bu imkansız.

Öyle değil mi?

Şu anda durabilirim. Polisleri arayabilirim. Dane'i bile arayabilirim.

Ama ben bunu yapmayacağım. Hesaplaşma günü geldi... ve sonunda onunla tanışmaya hazırım.

Botları ve küreği bırakarak arka mutfak kapısından çıkıyorum.

Çamur parçaları merdivenlerden aşağı ve bahçeye doğru iz bırakıyor. Bir çift sürüklenme izi toprağı yarararak ormana doğru ilerliyor.

Çamuru ve sürüklenme izlerini takip edebiliyordum.

Sanki bilerek orada bırakılmışlar gibi, ekmek kırıntıları gibi...

Sonunda ne bulacağıma dair oldukça iyi bir fikrim bile var.

Bunun yerine dönüp bahçenin karşısındaki amcamın eski çalışma kulübesinin sarkık şekline bakıyorum.

Grimstone'a geldiğimizden beri oraya bir kez bile gitmedim. En azından hatırladığım kadarıyla.

Ahır karanlıkta beliriyor, otlar girişe giden yolu tıkıyor, tahtaların arasındaki boşluklardan o tuhaf, rahatsız edici koku sızıyor.

Ahşap kapılar menteşelerinde inliyor, havasız mekâna adımımı attığımda pis bir hava yayılıyor. El yordamıyla elektrik düğmesini ararken örümcek ağları elimin arkasını gıdıklıyor.

Işık yanıp sönüyor ve yerden tavana kadar çöplerle dolu karmakarışık bir alan ortaya çıkıyor. Yüksek çöp yığınları birbirine yaslanmış, eski bisikletler ve makineler, kitap, dergi ve gazete yığınları, kırık fenerler, paslanmış testereler, kamp çadırları, hatta burnu üzerinde dengede duran bir kano.

Jude burayı hiç temizlememiş, hem de hiç.

Ve kendime karşı dürüst olursam... Üzerinde çalışmadığını biliyordum.

Kapanlar kirişlerden sarkıyor; üzerine bastığınızda bileğinizi diş gibi saran sarmal yaylı kapanlar, tasma ve zincire benzeyen rakun kapanları ve çarparak kapanan kapıları olan küçük kafesler.

Kokunun kaynağı tuzaklar, ya da en azından bir kısmı - yapışan kanlı kürk parçaları Grimstone'da neden bu kadar çok hayvanın kaybolduğu konusunda bana oldukça iyi bir fikir veriyor.

Ve belki daha büyük bir şey de... Dişlerine koyu kan bulaşmış bir ayı kapanına dehşetle bakıyorum.

Uzak duvar çizimlerle kaplanmış -gözlerin ve ağızların, güve kanatlarının ve parçalanmış uzuvların garip, rahatsız edici karalamaları. Tuhaf şiir sayfaları. Not defterimden koparılmış mobilya tasarımlarım da diğer her şeyin yanına, cidden kafayı yemiş bir beynin deli saçmaları gibi iliştilmiş.

"Remi?" diyor arkamdan bir ses.

Kardeşim kulübeden içeri adımını atıyor. Pijamalarını giymiş, saçları yeni uyanmış gibi dağınık.

"Mutfağı yine su basmış..." Atölyenin etrafına bakıyor, kafası karışmış gibi gözlerini kırıştırıyor. "Bütün bunlar da ne?"

"Sen söyle."

Jude başını eğerek duvardaki çizimlere bakıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Sesi garip bir şekilde düz. "Bu bana senin el yazın gibi geldi."

Komik olan şu ki, benim el yazıma benziyor.

Ağır çekim bir panik atak geçiriyorum. Kalbimin her atışı bir nöbet gibi, kaslarım o kadar sert sıkışıyor ki sanki hiç gevssemeyecekmiş gibi geliyor.

Bu doğru olamaz, bu doğru olamaz, bu doğru olamaz... Ama yle mi?

"Bunu ben yapmadım." Sesim cılız ve kararsız çıkıyor. "Hiçbir hayvanı tuzağa dışurmedim. Duvara o çizimleri ben koymadım."

"Tıpkı senin mutfağı su basmadığın gibi mi?" Jude başını sallar, yüzünde acıyan bir ifade vardır.

"Bunu ben yapmadım," diye tekrarlıyorum. "Bunların hiçbiri benim suçum değil..."

Öyle değil mi? Başka kim sorumlu olabilir...

"Remi..." Jude'un sesi ipeksi ve yatıştırıcı. Hatta cesaretlendirici. "Ciddi ol. İtiraf etmenin zamanı geldi. Her şey hakkında. Piyanoyu alan bir hayalet yok. Evimize zorla giren kimse yok. Gideon kaybolmadı..."

"Ne diyorsun sen?"

"Ne dediğimi biliyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Kollarımı inatla göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Sarkan tuzakların çürümüş, bakırımsı kokusu midemi bulandırıyor. Jude'un orada durabilmesine bile şaşırıyorum. Kan görmekten her zaman korkmuştur.

Ya da en azından... her zaman güçlü bir tepkisi olmuştur.

Ne görmek istiyorsan onu görürsün.

"Az önce neredeydin?" Kardeşime sordum.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kırıpıştırıyor.

"Yataktaydım. Uyuyordum." Ama ben bunun doğru olmadığını zaten biliyorum.

Bazen geri kalanların anlam kazanması için bulmacanın bir parçasına daha ihtiyaç duyarsınız.

İçin Ben, o oldu hatırlamak ve çiviler içinde ve KAPI
ÇERÇEVESİ . ve

Seadreamer.

Babam yatak odasının kapısını açtığında tüm o küçük gümüşi tırnaklar, sivri uçları her yönü gösteriyordu...

Neden oradaydılar?

Çünkü kapısı ivilenerek kapatılmıştı. Ailemi sulu mezarlarına götürmek için bir tabut gibi çerçevenin etrafına ivilenmişti.

Parçalar birbiri ardına yerine oturuyor: Jude'un ceketinin altındaki can yeleği. Ellerindeki yağ.

Göz kapaklarımı zar zor kaldırabildiğim o sersemlik hali... Babamın yüzündeki o donuk ifade...

"Bize ilaç verdin," diye fısıldadım.

Jude tekrar göz kırpmıyor, o kadar hızlı ki soluk kirpiklerinin titremesinden başka bir şey değil.

Bu onun her zaman söylediği şeydi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi sertçe.

Onu görmezden geliyorum, duvardaki karalamalara bakıyorum - başıboş şiirler, sahte günlük yazıları... Benim el yazıma benziyor. Sayılır. Neredeyse.

G ve F'lerdeki ilmeklerin doğru olmaması dışında.

Tıpkı Jude'un okuldan izin almak için yazdığı notlara benim imzamı taklit ettiği zamanki gibi.

Ruhumun derinliklerinden gelen bir iç çekiyorum. "Benim çok aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Ses tonumdaki bir şey ona bu sefer diğer seferler gibi olmadığını söylüyor. Jude'un yüzündeki masum şaşkınlık ifadesi rahatsız edici bir hızla kayboluyor ve yerini daha da rahatsız edici bir boşluğa bırakıyor.

Asılı ampul, gözlerinin etrafına derin gölgeler düşürüyor, böylece kemik beyazı yüzünde deliklerden başka bir şeye benzemiyorlar.

"Şey...", diyor Jude, "henüz buraya gelmemen gerekiyordu."

Sesi bile farklı geliyor - daha alçak, daha düz, yumuşatıcı bir unsur eksik.

Kafa derim diken diken oluyor ve geri adım atmak istiyorum ama kendimi olduğum yerde kalmaya, bu durumun kontrolü bendeymiş gibi davranmaya zorluyorum.

"Nereye gideceğimi sanıyordun?" Güçlü ve kendinden emin görünmeye çalışıyorum. "Gömdüğün şeyi bulmak için ormana mı?"

"Gömdüğün şey," diye mırıldanıyor Jude.

Açıktaki kalan tenim bir balık gibi nemli oluyor.

Kardeşimin yüz ifadesinde "Jude"un karakteristik özelliklerinden hiçbiri yok - ne alaycı bir mizah, ne yaramazlık, ne de şefkat. Yüzü bir kafatası kadar gergin, pürüzsüz ve özelliksiz.

Dudaklarımı yaladım. "Hiçbir şey gömmedim." Jude en ufak bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Çamura bulanmış botların. Ve kürekte parmak izlerin." "Ve toprağın altında eski erkek arkadaşımın."

Jude'un ağzı gülümsemelerin en çirkinine dönüşüyor. Ahırın tek çıkış kapısını kapatırken ellerini pijamasının ceplerine sokmuş.

Soğuk bir şekilde, "Gideon'u hiç sevmedim." dedi. "O da seni hiç sevmedi."

Bu ilişkimizdeki en büyük çatışmalardan biriydi - Gideon'un Jude hakkında söyleyecek hiç iyi bir şeyi yok gibiydi, bu da o zamanlar beni gerçekten rahatsız ediyordu. Jude'un bir işe girmesi, ona harçlık vermeyi kesmem, okul ödevleri konusunda onu sıkıştırmam ve Gideon'la birlikte yaşamaya başlayacağımızı, üniversitede yurtlara taşınması ya da kendi dairesini tutması gerektiğini kesin bir dille söylemem için bana sürekli baskı yapıyordu...

Gideon ile nişanlandığımızda Jude ile yapmam gereken konuşmalar bunlardı. Ama bunun yerine, Gideon yüzüğü parmağıma taktıktan hemen sonra, ceketindeki parfüm kokusunu fark etmeye başladım... ve sonra kamyonetinde, yolcu tarafındaki paspasın üzerinde ilk tokayı buldum, sanki sadece benim için oraya bırakılmış gibiydi...

"Gideon beni hiç aldatmadı," diyorum yüksek sesle. "Saç tokası, ruj, parfüm... bunlar sendin."

Jude gülümsüyor ve bu gülümseme şimdiye kadarki en rahatsız edici gülümseme çünkü içinde çok fazla zevk var.

"*Baccarat Rouge...*" diyor. "Eminim merak etmişsinizdir."

Tezgâha doğru ilerliyor ve bir çekmeceyi açarak küçük bir cam şişe çıkarıyor. Parfümü havaya sıkıyor ve anında ahırı nefret dolu yasemin kokusuyla dolduruyor. Eski kanın tatlı çürüme kokusuyla karışıyor. Midem bulanıyor, akşam yemeğindeki tavuk göğsü bir kez daha ortaya çıkmaya çalışıyor.

O parfümü Gideon'un kıyafetlerinde, arabasında, hatta çarşılarında yüzlerce kez kokladığımı hatırlıyorum...

"Anahtarı sende miydi?" Mırıldanıyorum, boğazım boğucu bir tatlılıkla tıkanıyor.

"Tüm anahtarlarının kopyaları bende vardı. Zor kısmı bu değildi." Jude kaşlarını çatıyor. "Zor kısmı, sen ondan gerçekten ayrılmadan önce kaç kez ona kanıt yerleştirmem gerektiği idi. Çok acınası Remi."

Bu doğru. O parfümün kokusu bana ne kadar işkence ederse etsin, bunu asla başaramadım...

Ta ki sonunda Gideon'u terk etmeme neden olan şeyi bulana kadar - yatağın benim tarafımda kullanılmış bir prezervatif.

Elimde tuttum, gerçekten *kullanılıp kullanılmadığını* kontrol etmek için yukarı kaldırdım.

Şimdi tavuk, pis döşeme tahtalarının üzerine sıçrayan sıcak kusmukla ortaya çıkıyor.

Ağzımı elimin tersiyle silerek inliyorum. "Seni hasta herif, çarşaflarımda prezervatif unutmuşsun."

"Evet," diyor Jude ve bana bakışındaki bir şey tekrar kusma isteği uyandırıyor.

Kalçamdaki dikişleri gördüğünde yüzünde beliren ifade gibi.

"Kandan korkmuyorsun," diye mırıldanıyorum, bulmacanın bir parçası daha yerine oturuyor. Sözde vejetaryenliği, televizyonda şiddet içeren bir şey gördüğünde gözlerini dikip bakması, sonra da banyoya ya da kendi yatak odasına gitmek için odadan çıkması... "Bu seni tahrik ediyor."

Jude'un dudakları seğiriyor.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diyor ürpertici bir sakinlikle.

"Eve taşındığımızda neden benimle dalga geçiyordun? Neden perili olduğunu düşünmemi istedin?"

Jude sinirli bir ses çıkarır.

"İlk başta, beni arabada uyuttuğun için sana kızmıştım. Ama sonra o kızıl saçlı *amipi* buraya getirdin ve her şeyin yeniden Gideon'a döneceğini anladım..." Duraklıyor, ifadesi kararıyor. "Karısının katiliyle yattığını fark etmemiştim."

"Tahtaları kestin. Tom'un tavandan düşmesine neden oldun."

Kendinden memnun bir şekilde gülümsüyor. "Bu kısmen senin içindi, kısmen de o küçük Emma amcığından intikam almak içindi - sırf bana inat olsun diye lanet yaban mersinli keklerini getirmişti."

"Birkaç *kek* için Tom'u öldürmeye *mi* çalıştın?"

"O ölmedi," diyor Jude, ama ölmüş olsaydı da umurunda olmayacağı çok açık.

Sanki farklı bir insan. Yüzündeki ifade daha önce onda gördüğüm hiçbir ifadeye benzemiyor -düz, duygudan yoksun. Gerçekten bir maske gibi. Yalnızca taktığı diğer ifadelerin maske olduğu hissine kapılıyorum - aslında altında görüldüğü şey bu.

Buna inanamıyorum.

Ve aynı zamanda... Sonunda inanıyorum. Çünkü başından beri görmem gereken şeyi görebiliyorum.

Kardeşim pisliğin teki.

Hayır, öyle değil. O tam bir psikopat.

Lanet olası hayatımda bir kez olsun açık konuşalım - bu kendime karşı dürüst olmak için elime geçen son şans olabilir.

"Ailemizi öldürdün."

Kabul etmesini beklemiyorum ama garip bir şekilde kardeşim bana bunları anlatmaktan gurur duyuyor gibi. Sanki yıllardır sonunda ne kadar zeki olduğuyla övünmek için bekliyormuş gibi.

"Ding ding ding!" Koyu renk gözlerinde iğne ucu kadar ışık parlıyor. "Yine de son gülen onlar oldu diyebiliriz."

"Espriyi anlayacaklarını sanmıyorum."

"Neden olmasın? Parasız olduklarını öğrenmek için onca zahmete girdikten sonra ben bile kendime gülmek zorunda kaldım."

Öyle diyor ama Jude hiç de eğlenmiş görünmüyor, hatta çok kızgın görünüyor. Sanki onu sikip atan ailemmiş de o masum bir kurbanmış gibi.

"On yaşındaydın," diye fısıldadım.

"Evet, altı yaşımdan beri onlardan kurtulmak istiyordum. Özellikle de o kaltaktan."

"*Annemiz mi?*"

"Kendini beğenmiş bir sosyal tırmanıcı özentisi," diye tükürüyor Jude. "Ama o sadece bir *rahatsızlıktı*, asıl sorun oydu."

Unutulmuş binlerce anı beynime hücum ederken midem bulanıyor. Babamın Jude'u izlediği ve sonra kaşlarını hafifçe çatarak başka tarafa baktığı zamanlar. Annemle konuşmaya çalıştığı ve annemin onu başından savdığı zamanlar...

Okulda sıkılıyor, yaramazlık yapıyor.

Diğer çocuklar ona sataşıyor, sorun o değil.

"Senin ne olduğunu biliyordu."

"Şüphelendi." Jude omuz silkiyor. "Okuldaki birkaç küçük olaydan sonra sürekli tepemdeydi... Gitmesi gerekiyordu."

Kâbus kafamın içinde akıp gidiyor, her bir ayrıntı gümüş bir olta gibi parlıyor ve hiçbiri tam olarak anlam ifade etmediği için takılıyor...

Her iki ebeveyn de uyuyor, geminin dümeninde kimse yok, Jude'un paltosunun altındaki can yeleği, kapı çerçevesindeki çiviler, babamızın geveleyerek cevap verme şekli...

"Onlara ilaç verdin," diye tekrarladım.

"Sen de," diyor Jude kayıtsızca. "Sadece o kadar değil. Senin içkinde çeyrek Ambien, onlarınkinde yarım şişe." Hafifçe kıs kıs gülüyor. "Marla'nın uyandığından bile şüpheliyim."

Marla... sanki onu çok az tanıyormuş gibi. Sanki sadece nefret edilecek biriymiş gibi.

Keşke benim annem olsaydın.

Midem bir kez daha bulanıyor.

Yavaş yavaş artan bir histeri halindeyim. Yüzlerce çarpık aynanın olduğu bir lunaparkın içinde olmak gibi - hangisi gerçek Jude? Ve hangisi gerçek ben?

Önümde duran, gözleri siyah çukurlarla kaplı ve zalimce sırıtan bu yaratık benim gerçek kardeşim olamaz.

"Nasıl yaparsın?" İnliyorum. "Kendi ebeveynlerimiz, Jude..."

Soruyu ahlaki olmaktan ziyade lojistik bir mesele olarak ele alıyor.

"Fırtına sürpriz oldu. Ama o sırada şaraplarına çoktan ilaç katmıştım, yani..." Jude omuz silkiyor. "Bunun en iyi plan olduğunu söyleyemem ama on yaşında bir çocuk için oldukça iyi başardım."

"Oldukça iyi," diye düzeltiyorum onu. "Muhtemelen üniversiteye gitmeliydin."

Bu onu kızdırdı, tam da istediğim gibi. Yüzü kızardı ve her zaman surat astığında yaptığı gibi alt dudağı dışarı çıktı.

"Buna bayılırdın, değil mi?" diye feveran ediyor. "Benden kurtulmak için sabırsızlanıyordun. Gideon'la planlar yaptığınızı duydum, beni okula göndermeye çalışıyordunuz, böylece ikiniz birlikte yaşayabilecektiniz. Beni hiç yanında istemedi."

"Sanırım benden daha anlayışlıymış."

Jude'un dudakları kıvrılır. "Herkes senden daha anlayışlı."

Bana kardeşinle ilgili hikayelerini anlatma...

Aptal olmanın tek bir yolu var...

Kardeşin çok tatlı... Küçük bir pislik olması çok kötü...

Jude'u öğretmenlere, erkek arkadaşlara, arkadaşlara karşı her savunduğum zamanı hatırlıyorum.

Gerçekten çok körüm. En

azından konu o olunca.

Çelişkileri beynimdeki oltalar olarak düşündüm ama aslında ağacımın köküne saplanmış zehirli bir hançerdi. Ve her gün zehir, tüm yapraklar aldatmacayla kararana kadar yayıldı.

Bir ilişki ancak güven kadar güçlüdür.

Jude'u sevdim. Ama ona hiç güvendim mi?

Gideon'a güvenemezdim ve kolayca kandırılabilirdim.

Ama Dane ve ben birbirimize karşı dürüst olmayı öğrendikçe yavaş ve emin adımlarla güven inşa ettik. İşleri berbat ettik, hatalar yaptık ama o beni incitmedi, ben de onu incitmedim. Birbirimize iyi baktık.

Jude beni sevdiğini söyledi... ama kanıtı neredeydi? Bana göstermek için ne yaptı? Bana dondurma mı aldı? Bir film ayarladı mı?

Bana yalan söyledi. Verdiği sözleri tutmadı. Ona ihtiyacım olduğunda bana yardım etmedi. Bütün işi benim yapmama izin verdi.

Bunu görmedim çünkü görmek istemedim - kardeşim beni hiç sevmeydi.

Sevgi

eylemdir.

Sevgi

güvendir.

Kelimeler değil... çünkü kelimeler yalan

olabilir. Kardeşim beni sevmiyor.

Onun için yaptığım onca şeyden sonra, onu her zaman ilk sıraya

koymama rağmen... Beni hala sevmiyor.

Gerçekler acıtır.

Şimdi hissediyorum, bu gerçeğin acısı üzerimde bir tsunami gibi yuvarlanıyor-soğuk, siyah ve ezici.

Bana çarpmasına izin verdim, tekrar ve tekrar ve tekrar, ona karşı savaşmadan, içinde boğulmadan... sadece yerleşmesini bekledim.

Çünkü sonunda öğrendim ki.

Gerçek acıtır ama size zarar vermez.

Yaralayan ve yok eden yalanlardır.

Jude'un eli cebinin içinde hafifçe kayar.

"Biraz daha kayıtsız kalacağına güveniyordum," diyor. "En azından tadilat bitene kadar. Ama benim için biraz para kazanacak kadar çok şey yaptın, eminim - Tanrı biliyor ya, bunu üniversite için harcamayacağım."

"Yani artık bana ihtiyacın yok."

"Sanırım değil," diyor Jude ve cebinden bir tabanca çıkarıp yüzüme doğrultuyor.

DANE

A Sabah saat birde Blackleaf'in girişine su yayılmaya başladı. Telefonumun ekranından Remi'nin çıplak ayaklı figürünün aceleyle merdivenlerden inişini izliyorum.

Yemek odası ve birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıkarak sığ gölün üzerinden mutfığa doğru sıçradı.

Kanımı donduran bir şey gördüğümde çoktan ayağa kalkmış ve ayakkabılarımı giymeye başlamıştım: balo salonunun gölgeli girişinde eriyen ikinci bir figür.

Sarı saçlarından ve pijamalarından Jude olduğunu anlıyorum ama Remi'yi takip edişinden bunun onun güvende olduğu anlamına gelmediğini biliyorum. Biraz bile değil.

O sinsi piç kurusuna hiç güvenmedim.

Remi'ye arkası dönükken nasıl baktığını gördüğüm andan beri değil. Sanki tamamen farklı iki ifade kümesi vardı - o izlerken gülümsemeler ve o olmadığında gülümsemeler.

Tabii ki, Remi ona karşı tek kelime duymayacaktı.

Bu yüzden piyanonun tuşları üzerinde koşan "farenin" kim olduğundan şüphelendiğimde bile hiçbir şey söylemedim.

Ama şimdi içimde, kızgın bir kız arkadaştan ya da şaka yapan bir kardeşten daha fazlasının söz konusu olabileceğine dair çok kötü bir his var. Çünkü Gideon'u son gördüğümde ona Blackleaf'i işaret etmiştim.

Ve eğer Remi ile hiç konuşmadıysa...

Sanırım kapıyı Jude açtığı için.

Ceketimi ve arabamın anahtarlarını alıyorum, sonra tereddüt ediyorum ve kapının yanındaki siyah doktor çantasına bakıyorum.

Elimi içeri sokup neşterimi de alıyorum.

BLACKLEAF KARANLIK VE SESSİZ, evde hiç ışık yanmıyor. Yine de Remi için bağıarak mutfak kapısından içeri koşuyorum. Ağır sessizlik içeride kimsenin olmadığından emin olmamı sağlayınca dışarıya, balkabağı dolu bahçeye fırlıyorum.

Arka basamaklar çamurla kaplanmış. Çamuru bahçeyi boydan boya kesen ve ormana açılan iki derin oluğa kadar takip ediyorum...

Ormanda bulduğum deliği düşünüyorum, kalbim duracak gibi oluyor ve görüşüm kararıyor.

Bu izler Remi'nin topuklarından olmasa iyi olur.

Olmasalar iyi olur çünkü o orospu çocuğu kızın saçının tek bir teline zarar verirse...

Zaten koşuyorum, dallar yüzüme çarpıyor.

Nereye gittiğimi bilmeseydim, o noktayı asla bulamazdım. Ne karanlıkta, ne de el feneri olmadan.

Ama bu ormanı kendi arka bahçem gibi bilirim. Onlar benim arka bahçem ve o sığ mezarı nerede gördüğümü çok iyi hatırlıyorum.

Yaklaştıkça adımlarımı yavaşlatıyorum... kulaklarım geriliyor. Remi'nin sesini duyduğumda dizlerimin bağı çözülüyor.

"Bunu gerçekten yapacak mısın, Jude?"

"Bunu yapan sensin," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor Jude. "Bize yeni bir başlangıç yaptırdım, Gideon'dan uzakta, sadece ikimiz, olması gerektiği gibi... ve buraya gelir gelmez, her şeyi yeniden mahvetmeye başladın bile."

"Seni okula göndermeye çalıştığım için mi?"

"Çünkü sen bir hainsin!" Jude çığlık atıyor.

Şimdi kasvetin içindeki solgun figürünü, beyaz-sarı saçlarını ve dar yüzündeki gözlerinin karanlık çukurlarını seçebilecek kadar yakıным. Ve en önemlisi, Remi'nin göğsüne doğrulttuğu silahın siyah namlusunu.

Remi'nin elinde bir kürek var ve mezarı yeniden kazıyor, eski erkek arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim kişinin hastalıklı çürüme kokusunu ortaya çıkarıyor.

Erkek kardeşi, ikisini ilk kez birlikte gördüğüm zamanın tuhaf bir canlandırmasıyla onun çalışmasını izliyor. Aslında, bunun onların en karakteristik dinamiğı olduğuna bahse girerim.

"Bunun sen ve ben olması gerekiyordu!" Jude ağlıyor, parmağı tetiğe doğru seğıiriyor. "Öyle demiştin, Jude ve Remi dünyaya karşı -Ama Gideon, Emma ya da o lanet olası doktor ortaya çıkar çıkmaz..."

Remi bir kürek toprak daha alır, gözyaşları yüzünün her iki yanından akarak toprağı damlar.

"Seni hep ilk sıraya koydum," diyor acı acı. "Koymamam gereken zamanlarda bile. Bu yüzden Gideon'la hiç yürümedi - çünkü o ikinci sırada ydı ve bunu biliyordu."

"O ikinci olmalı!" Jude çığılık atıyor. İnce omuzları titrerken hem çocuksu hem de tuhaf bir şekilde yaşlı görünüyor, yüzüne derin öfke çizgileri kazınmış. "Sevmen gereken kişi benim! İlgilenmen gereken kişi benim!"

Remi küreğı toprağı saplar, elleri sapın etrafında kenetlenmiştir. Jude'a bakıyor, mavi gözleri parlak ve yanıyor.

"Aşk iki yönlüdür. Bana yalan söyledin, Jude. Beni kullandın. Beni manipüle ettin."

"Al şunu!" Silahı ona doğrultur.

"Hayır." Remi başını sallar. "Eğer beni vuracaksan, şimdi ve burada, yüz yüze vurman gerekecek. Bunu senin için kolaylaştırmayacağım."

"Zaten yaptın," diyor Jude ve başparmağıyla emniyeti açıyor.

Düşünmek ya da planlamak için zaman yok. Kendimi karanlığın içinden fırlatıp neşteri koluna saplıyorum. Silah çalıların arasına uçtu. Jude ve ben yerde yuvarlanıyoruz, tekmeliyoruz, yumrukluyoruz, ısırıyoruz, pençeliyoruz. Boy ve güç bakımından avantajlı olduğum bir dövüştü bu, ama Jude çaresizlik ve öfkeyle güçlenen bir tür şeytani hayvana dönüşmüştü.

Neşteri kaybettim ama ellerimi boğazına dolamayı başardım. Yüzüme indirdiğı yumruklara ve tırnaklarının kollarımda açtığı derin oyuklara aldırmadan, gözlerindeki kan damarları patlayana kadar boğazını sıkıyorum.

Sonunda zayıflıyor, solgun yüzü koyu bir mora dönüyor, ta ki Remi "DURUN! İKİNİZ DE DURUN!" diye bağırana kadar... Silahı alıp ikimize doğrulttuğunu fark ediyorum.

Jude'un boğazındaki ellerimi gevşetiyorum ama kalkmasına izin vermiyorum, dizlerimle onu toprağa sabitliyorum.

Yüzü kirli, dişleri kan içinde. Gözlerindeki patlamış damarlar onu şeytandan farksız gösteriyor.

Yine de sesini yumuşatır ve kız kardeşine yalvarmaya çalışır.

"Çok geç değil Remi..." Sesi yüksek ve hırıltılı. "Hâlâ sen ve ben olabiliriz. *Ona* ihtiyacımız yok. Her şeyi Dane-Gideon'un, şerifin üzerine yıkabiliriz -herkes onun bir katil olduğunu zaten biliyor. Kahraman oluruz. Ya da onu buraya, eski sevgilinin yanına gömeriz, kimse bakmaz."

Remi'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve onunkilerin gözyaşlarıyla dolu olduğunu görebiliyorum - acı, ıstırap ve hatta aşk gözyaşları çünkü aşk o kadar kolay ölmüyor. Jude ne yapmış olursa olsun ya da onu nasıl incitmiş olursa olsun, onu hala seviyor ve muhtemelen her zaman sevecek.

"Ne bekliyorsun?" Jude ağlıyor, sesi yırtılıyor. "Onu tanımıyorsun bile, ben senin kardeşimim! Seni o polislerden kurtaran bendim, o değil!"

"Bana en başta ilaç veren sendin," diyor Remi. "Bana o içkiyi kapağı kapalı olarak verdin."

"Sadece uykun gelsin ve eve dönesin diye!" Jude uluyor. "Sana göz kulak oluyordum, seni korudum! Seni seviyorum Remi, seni seven benim, o değil!"

Remi'nin başı öne eğik.

"O zaman neden kendimi hep bu kadar yalnız hissediyorum?" diye fısıldarken dudakları zar zor kıpırdıyor.

Dönüp bana baktı. Yüzündeki hüznün gözyaşlarıyla bir okyanusu doldurabilirdi.

"Özür dilerim," diyor. "Sen olduğunu düşündüğüm için özür dilerim..." Omuz silkiyorum. "Sorun değil. Kaç hata yapıyoruz ki?"

Remi iç çeker. "Sonsuz."

"Seni affediyorum. Seni her zaman affedeceğim. Seni seviyorum, Remi. Seni seviyorum ve sana güveniyorum."

Biri olmadan diğerine sahip olamazsın. Remi ve bende ikisi de var.

"Beni iki kez kurtardın," diyor. "Gerçeği görmeme yardım ettiğini de sayarsan üç kez... Daha iyisini yapmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Daha iyi *olmama* yardım ettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum, Dane."

Jude öfkeyle çılgılık atıyor.

Remi kardeşini hâlâ seviyor ama artık ona güvenmiyor; bu yüzden bana doğru hamle yapıp neşteri boynuma sapladığında Remi hazır.

Onu göğsünden vurur.

Jude geriye doğru düşer, ağzından kan fokurdamaktadır. Boş gökyüzünü lanetlerken dudakları sessizce hareket ediyor.

Remi silahı fırlatır ve kardeşinin yanına koşar, başını kaldırır, gözyaşları yüzüne dökülür.

Ama Jude gitti, özür dilemenin ya da pişmanlık duymanın ötesinde.

EPILOG

I Sanırım sonunda Dane'in nasıl hissettiğini anladım.
Kardeşimi ve Gideon'u öldürmekten beraat ettim ama kasabadaki çoğu insanın buna inandığını sanmıyorum.
Gittiğim her yerde arkamdan fısıldaşıp mırıldanıyorlar.
Rhonda bile artık benden biraz korkuyor gibi. Emma'nın dediğine göre Bana Kara Dul diyorlardı.
Bunun beni üzmediğini söyleyemem ama hala gerçek dostlarım var. Emma karanlık bir tarafım olduğunu düşündüğü için beni daha ilginç buluyor ve katil annesiyle ilgili oldukça çılgın hikayeleri olan Amy Archer ile öğle yemeği yemeye başladım.
Gerçek şu ki, Grimstone'da herkesin karanlık bir tarafı vardır...
Asıl soru şu: Canavarınızın tasmaını ne kadar sıkı tutuyorsunuz?
En önemlisi, Dane var.
Ailemi kaybettiğim günden beri kendimi yalnız hissediyordum.
Bunun Jude'dan sorumlu olduğum ve benimle ilgilenecek kimse olmadığı için olduğunu düşündüm.
Birbirimize göz kulak olmalıydık. Aşk güven ve saygıdır.
Jude bana hiç saygı duymadı ve ben de ona kesinlikle güvenemezdim.
Yüzüme karşı benimle alay ettiği zamanları hatırladıkça içim cız ediyor:
*İnsanların sadece iyi yönlerini
görüyorsunuz... Sadece görmek
istediklerinizi görüyorsunuz...*

Jude'un denizin altına çekildiği bir kabus görürdüm. Fark etmem gereken şey, Jude'un çoktan gitmiş olduğuydu. Ailemizi öldürdüğü gün ruhunu boğmuştu.

Onun içinde gördüğüme inanmak istediğim şeye tutunuyordum. En büyük korkum, elimde kalan tek kişiyi kaybetmekti.

Kardeşimin o sahte imajına olan bağlılığım beni bu kadar yalnız bırakan şeydi. Neden bu kadar boş hissettirdiğini hiç anlamadan bir yalanı sevdim.

Jude dişlerini boynuma geçirdi ve beni kuruttu. Vermeden aldı. Beni her zaman korkacak kadar zayıf tuttu.

Bana zeki ve güçlü olduğumu söyleyen Dane'di.

Dane gerçeklerden korkmamam için bana yardım etti.

Blackleaf'i sattığımda yanına taşınmamı istedi.

O lanet parfüm şişesinden kurtulduğu sürece yapacağımı söyledim.

Yaşadığım sürece çiçek kokusu almak istemiyorum. Ama onu ormana gömmek için onunla birlikte yürüyorum.

Gece Yarısı Malikanesi'nden uzakta, baldıran ağacının altında sessiz bir yere gömdük.

Dane tozlu şişeyi kaldırır ve kokusunu son bir kez içine çeker.

"Özür dilerim, Lila..." diyor onu yere koyarken. "Seni her incittiğimde ve güvenini her şekilde kırdığım için."

Şişeyi temiz, yumuşak toprakla kaplar.

Hemen yanında, Jude'la benim resmimizi komodinin üzerine gömdüm.

Daha mutlu bir zamandan kalma bir fotoğrafı ama şimdi baktığımda aynı şekilde göremiyorum. Jude'un maskesinin altındaki yüzünün gerçekte nasıl görüldüğünü unutamıyorum. Ve şimdi onu görüyorum, sızıyor. Fotoğrafta dişleri bana gülümsüyor. Ama gözleri değil.

Kardeşimin kim olduğu konusunda kendime yalan söyledim. İlişkimiz hakkında yalan söyledim.

Ve çok fazla acıya neden oldu.

Tom ve Gideon'un başına gelenlerden ben sorumluyum - yüzlerce farklı şekilde sorumluyum. Çok fazla hata yaptım.

Ve bir milyon tane daha yapacağım. Ama aynı hatalar yerine farklı hatalar. Asla mükemmel olamayacağım ama olduğumdan daha iyi olabilirim.

"Nasıl hissediyorsun?" Bittiğinde Dane'e soruyorum. İç geçirdi.

"Beni affetmesini sağlayamam. Ama en azından değiştiğimi bilebilirim."

"Nereden biliyorsun?" Ona soruyorum çünkü kendim için merak ediyorum. "Değiştığımızı nasıl anlarız?"

"Kendimize karşı dürüst olursak anlarız." Dane elimi dudaklarına götürüyor ve öpüyor. "Doğru yaptığımız her şeyde ve yanlış yaptığımız her şeyde - bahane, neden ya da gerekçe yok. Çünkü sana yalan söylemek ne zaman doğru olur? Seni incitmek ne zaman doğru olur?"

"Asla," diye fısıldıyorum.

"Bu doğru. Ve yapmayacağım."

Hâlâ yapmadı. Ben de öyle. Doktor Ölüm ve Kara Dul için oldukça iyi.

Geceyarısı Malikanesi'ni ziyaret ettiğimde, her şey yok oluyor. Orada, Dane ve ben tam olarak olmak istediğimiz gibi olabiliyoruz, yani birbirimize tamamen saplantılı bir şekilde.

En karanlık fantezilerimizi ve en garip dürtülerimizi keşfediyoruz. Ben onun parmaklarının altında kim olduğumu keşfediyorum ve o da özünde kim olduğunu, tüm güzelliği ve kusurlarıyla sevmem için bana güveniyor.

Kasım ayının fırtınalı bir akşamında, Dane nöbetçiyken, onu özel kliniğinde ziyaret ediyorum.

Hava yüzünden yalnız olmasını umuyordum. Yeterince eminim, dışarıda hiç araba yok, sadece penceresinde titreyen tek bir altın ışık var.

Kapısını çalıyorum, saçlarım ölü, kuru yapraklardan oluşan bir kasırganın içinde savruluyor, ceketimin etekleri sallanıyor.

Dane kapıyı açıyor, beni görene kadar yüzünde mağrur ve soğuk bir ifade var. Sonra o sıcak, hınzır gülümseme yüzüne yayılıyor.

"Bu akşam size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Doktor," diyorum içeri girip ceketimin düğmelerini açarak. "Korkunç bir ağrım var... Ağrıyor ve zonkluyor..."

Paltomu açıyorum ve omuzlarımdan sıyrıp yere düşmesine izin veriyorum. İçimde sadece çıplak göğüslerimi ve sevgilimin gözlerini hemen üzerine çeken meme ucu halkalarını gösteren açık kuplu, askılı siyah bir iç çamaşırı var. Dane'in altın rengi gözleri parlıyor ve keskin dişleri parlıyor.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Size bir bakayım ve nasıl yardımcı olabileceğimi görelim..."

Beyaz önlüğünün içinde o kadar yakışıklı ki kalbim göğsüme çarpıyor. Kliniği, dar kıyafetlerimle bile beni terletecek kadar sıcak. Küçük alanın tamamı koyu renkli ahşap, raflarda kitaplar, beherler ve aletler var. Dane beni muayene masasına götürüyor.

"Buraya tırman..." Elimi tuttu.

Masanın kenarına oturdum, çıplak ayaklarım aşağı sarkıyordu. Topuklu ayakkabılarımı çoktan çıkarmıştım.

Oyun etrafımızdaki sıcaklıktır. Dane'in ses tonundaki soğuk profesyonellik, gözlerinde titreşen cazibeye ve dudaklarını çekiştiren gülümsemeye karşı.

"Önce kalbini dinleyelim..."

Stetoskopunu kulağına yerleştiriyor ve diskini göğsüme bastırıyor. Göğsüme hafif bir baskı uygularken sıcak eli sırtımı okşuyor ve sürekli yüzümü izliyor.

Kalbim sanki doğrudan onunla konuşmak istiyormuş gibi çarpıyor, sanki tüm sırlarımı, tüm aşkı söyleyecekmiş gibi...

Vuruşunu duyuyor ve gözleri yumuşuyor. Öne eğildi ve beni dudaklarımdan öptü.

"Beni ziyarete gelmene çok sevindim..." diye mırıldanıyor. "Seni çok özleyordum..."

Sonra doğruldu ve kehribar rengi gözleri hınzır bir niyetle vücudumda gezinmeye başladı.

"Bakalım senin için ne yapabilirim..."

Başımın altına bir yastık koyarak masaya uzanmamı istedi. Sonra bir çift lateks eldiven çıkardı. Eldivenler onun biçimli ellerine yapışıyor ve parlak, antiseptik görünümleriyle bana derin bir heyecan veriyor. Dane'in ellerini daha tehlikeli ve neredeyse insanlık dışı gösteriyorlar.

"Kıpırdamadan yat..." diye mırıldanıyor o derin, hipnotik sesiyle.

Topuklularımı masanın üzerine koyuyor, böylece bacaklarım yağlanmış oluyor ve bir makasla tangamı kesiyor.

Örtüyü çekerken sıcak nefesi açıkta kalan amıma dokunuyor. Dizlerim titriyor.

"Sen hassas bir kızsın..."

Dane eldivenli ellerini dizlerimin üzerine koyuyor ve hafifçe bastırarak ayırıyor.

Daha önce hiçbir erkeğin amımı bu şekilde incelemesine izin vermemiştim, ışıklar açıkken, yüzüne birkaç santim uzaklıktayken. Dane'in bana dokunacağına güvenmek zorundayım.

canımı acıtıyor ve en önemlisi, gördüklerini beğendiğine güvenmek zorundayım.

En zor kısmı da bu; onun için güzel olduğuma inanmak. Utanmak ya da korkmak zorunda olmadığımı.

Ama bu inanç sıçramasını yaptığımda ve gözlerindeki köklü şehveti gördüğümde, nefes alışının derinleşmesi ve dilinin dudaklarını ıslatması... o zaman hiç bu kadar seksi hissetmemiştim. Kan vücuduma hücum ediyor ve amım o kadar hassaslaşıyor ve ağrıyor ki parmaklarının am dudaklarıma değmesi için ruhumu verebilirim.

"Çok güzel bir amın var..." diye homurdanıyor Dane, gözleri kalçalarımın arasında. "Tüm yaprakları kapalı, en temiz, en yumuşak küçük çiçek gibi..."

Eldivenli parmaklarını am dudaklarıma yerleştiriyor.

"Ve onları çok nazıkçe açabilir ve tam merkezini bulabilirim..."

Dudaklarımı hafif, yumuşak bir basınçla, her seferinde küçük bir parça açıyor, böylece her milimetre deriyi, her hassas siniri hissedebiliyorum. Zonklayıp nefesim kesilene ve klitorisim tamamen açığa çıkana kadar beni azar azar, katman katman açıyor.

"İşte orada..." Gözleri yanıyor. "En sevdiğim kısım..."

İşaret parmağını alıyor ve hafifçe klitorisimin tam başına koyuyor. Ve bastırıyor.

Sanki beni dünyanın merkezine batıran bir düğmeye basıyor. Bütün oda üzerime çöküyor ve düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum...

Parmağını küçük daireler çizerek ovuyor, itiyor, aşağı itiyor. Hades'i ziyaret edip tekrar geri dönüyorum, Dane'in parıldayan altın gözlerinin kancasıyla geri çekiliyorum.

"Çok iyi bir kız," diyor ben boşalmayı bitirdiğimde.

Lateks kaplı parmakları hem klinik hem de erotik. Tenime yapışıyorlar, yarı alet, yarı insan.

Bana ilk dokunduğu anı, ilk kez bu kadar yakın durduğu anı hatırlıyorum. Gözlerinin yoğunluğunu, ellerinin gücünü.

O çekici ne kadar pervasızca salladığımı hatırlıyorum ve bir yanımdan içten içe kendimi doktor masasına yatırmak isteyip istemediğimi merak ediyor.

Yalan söyleme... Tam olarak istediğin şeyi alıyorsun...

"Ellerini gördüğüm andan itibaren bana böyle dokunmanı istedim." Dane gülümsüyor, gamzesi ortaya çıkıyor.

"Bu eller mi?"

Lateks eldivenleri çıkarıyor.

Şimdi parmaklarını amıma bastırduğında, sıcak ve kadifemsi oluyorlar. O yayıldıkça, dokundukça ve okşadıkça nefes alıyorum ve titriyorum. Parmaklarındaki tadı yalıyor ve ıslak uçlarını klitorisime dokunduruyor, yukarı aşağı okşuyor.

"Bana neyi sevdiğini söyle..." diye talimat veriyor. "Bana en iyi ne hissettirdiğini söyle..."

"Biraz daha yumuşak..." diye yalvarıyorum. Yarı yarıya hafifler. "Bundan biraz daha sert... şimdi daha hızlı... şimdi biraz daha hızlı..."

Dane, hız ve basınç momentum haline gelene kadar dereceli olarak ayarlıyor, parmak uçlarının altında, ellerinin altında orgazmımı yaratana kadar şekillendirilmiş çömlek gibi dönen ve inşa eden bir his ve ben onun içinde kayboluyorum, yığılana kadar dönüyorum ve dönüyorum.

Parmaklarını içimde kaydırıyor.

"Sık..."

Sıkabildiğim kadar sıkıyorum.

"Çok etkileyici..." Gözleri benimkileri tutuyor. "Şimdi rahatla..."

Kaslarımı gevşetiyorum. Dane ben yumuşayana ve gevşeyene kadar bekliyor. Sonra parmaklarını hareket ettirmeye başlıyor, ben sıkmamak için elimden geleni yaparken parmaklarını yavaşça ve nazıkçe içime sokup çıkarıyor.

Gevşek ve rahat kalmaya çalışmak beni son derece hassas hale getiriyor. Bu yumuşak, yavaş kaymanın sürtünmesi bir hamağın sallanması gibi - nazık, hipnotik ve karşı konulmaz. Ben sakın kalmaya çalışırken, tamamen farklı bir şekilde geliyor ve geliyor, ancak doruk noktası sarsılmayı gerektiriyor.

"Şimdi sık..." Dane emrediyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş.

Parmaklarının etrafında sıkıca kenetleniyorum ve patlıyorum. Üzerime yıkanan bir altın patlaması, gözlerinin renginde sıcak bir ateş.

Dane pantolonunun düğmelerini açıyor ve siki serbest kalıyor, kalın, sert ve solgun. Başı da dudakları gibi hafif pembedir.

Onu açıklığıma bastırduğunda inliyorum. "Bunun için yalvar," diye homurdanıyor, gözlerimi tutarak.

"Lütfen..." diye sızlanıyorum.

"Lütfen..." Yarı yolda kaydırıyor.

"*Oh Tanrım...*"

"Bu sadece kafa," diye sırtıyor Dane.

Biraz daha içeri kayıyor.

Kalınlığı ve sıcaklığı amımın seğirmesine ve onun etrafında kenetlenmesine neden oluyor.

Daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkarıyorum... derin bir gırtlak iniltisi.

"Neredeyse geldik..."

Dane eve kadar kayar.

İçinde ayağı olan bir çorap gibiyim, onun şekline göre gerilmiş. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve hangi sesleri çıkardığımı bilmiyorum.

Dane başparmağını ıslatıp klitorisime bastırırken siki beni sonuna kadar geriyor. Sikini her seferinde bir inç içeri ve dışarı kaydırırken yavaş daireler çiziyor.

Bazen tek ihtiyacın olan bir santimdir. Aletinin başı en derin, en dar yerime sürtünüyor. Başparmağı bir zevk girdabı yaratıyor.

Yüzüne bakıyorum ve saklayacak hiçbir şeyi olmayan birinin tüm açıklığını, samimiyetini ve saf, çiğ şehvetini görüyorum. Beni istiyor. Beni seviyor. Ve benimle ilgilenecek. Ama önce... beni boşaltacak.

Teslim oluyorum... sonuna kadar. Beni nereye götürmek isterse götürmesine izin veriyorum. Koyu kırmızı bir mutluluk içinde yüzüyorum.

Çünkü ona güveniyorum.

Ve beni güvende tutacağını biliyorum.

TOM TURNER koltuk değneklerinden kurtuluyor ve hemen kamyonetini çarpıyor. Onu ikinci kez hastanede ziyaret ediyorum, neyse ki kolundaki bir sıyrık ve kafasındaki bir şişlikten daha kötü bir şey için tedavi görmüyor.

"Bir oyun kurucudan daha fazla beyin sarsıntısı geçirdin," diye sert bir şekilde onu bilgilendirir Emma.

Huysuz görünüyor ama ona en iyi keklerinden ve kruvasanlarından oluşan bir sepet getirmiş. Tom iki eliyle onları yiyor, standartların altındaki hastane kahvaltısı bir kenara itiliyor.

"Bu sefer gerçekten benim hatam değildi," diye mırıldanıyor, ağzı unlu mamullerle dolu. "Yolun ortasında duran bir kadın vardı. Direksiyonu kırmak zorunda kaldım..."

"Ne tür bir kadın?" Emma talep ediyor. "Ne yapıyordu, ne giyiordu?"

Tom 88. Yol'da gördüğü hayaleti tüm ayrıntılarıyla anlatırken, kadının gözleri bu yeni gizem karşısında parlıyor.

Amy Archer, "Bir keresinde otelde bir hayalet görmüştüm," diyor.

Tom'u bizimle birlikte ziyaret etmeye çok hevesli görünüyordu ve ona ev yapımı kombucha'sından bir sürahi getirdi.

Tom gururla, "Bu benim ikinci görüşüm," diye bilgi veriyor.

"Bir dahaki sefere yoldan çıkma." Emma öyle diyor. "Hayaletler zaten ölü." "Hayaletlere inanmam." diye mırıldanıyorum.

Evimde hayalet bir piyanist yoktu. Tek intikamcı ruh kardeşimdi.

"Hâlâ seviyorum." Dane elini hafifçe benimkinin üzerine koydu.

Dane bile Tom'a bir hediye getirdi; gecedan kalan turuncu kirli sakallarını temizlemek için küçük bir tıraş seti.

Tom şaşırmış ve minnettar görünüyordu ama Dane'in yanında rahat olup olmayacağını bilmiyorum. Tom elime dokunduğunda Dane'in taş gibi kaskatı kesilmesi de işe yaramıyor. Ya da Emma'nın da öyle.

Hediyem bir anahtar seti.

"Jude'un motosikletini ön tarafa bıraktım, böylece en azından kamyonetiniz tamir edilene kadar etrafta dolaşabilirsiniz."

"Ona bunu vermeyin!" Emma çığlık atıyor. "Kamyonetini düz bir çizgide bile süremiyor."

"Yapabilirim," diyor Tom. "Hayaletler olmadığı sürece."

Grimstone'da kalmayı planladığımı söylediğimde her iki kuzen de memnun oldu.

Tom, kollarını başının arkasında kavuşturup yastığına gömülürken, "İnsanın içine işliyor," diyor.

"Mantar gibi," diyor Emma kuru bir sesle.

"Burayı seviyorum." Dane'e bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Bu... ilginç." Dane de gülümseyerek, "Sıkıcı olmaktan iyidir," diyor.

Amy, Emma ve Dane, Tom'un uyumasına izin vermek için odadan çıkarken, ona son bir şey söylemek için geri koşuyorum.

"Gerçekten üzgünüm. Seni yönlendirdiğim için, o randevuya gittiğim için..."

"Ah, sorun değil." Tom bana Emma'nın ki kadar güneşli bir sırıtışla bakıyor, havuç gibi saçları darmadağın. "Biz yaramazlar her zaman birbirimize yardım ederiz."

Blackleaf'e tek başıma geri döndüğümde, ev artık yıkık dökük bir canavar gibi görünmüyor. Panjurlar süslenmiş ve yeni boyanmış. Çivileri çakmıştım.

yepyeni kiremitler ve hatta bir tabela direği bile yaptık.

Ama içi boş.

Jude yok. İlgilenecek kimse yok. Benden başka

kimse yok. Onu zlüyorum.

Kardeşimi seviyordum ve ölümü çok kötü oldu. Gerçek bu.

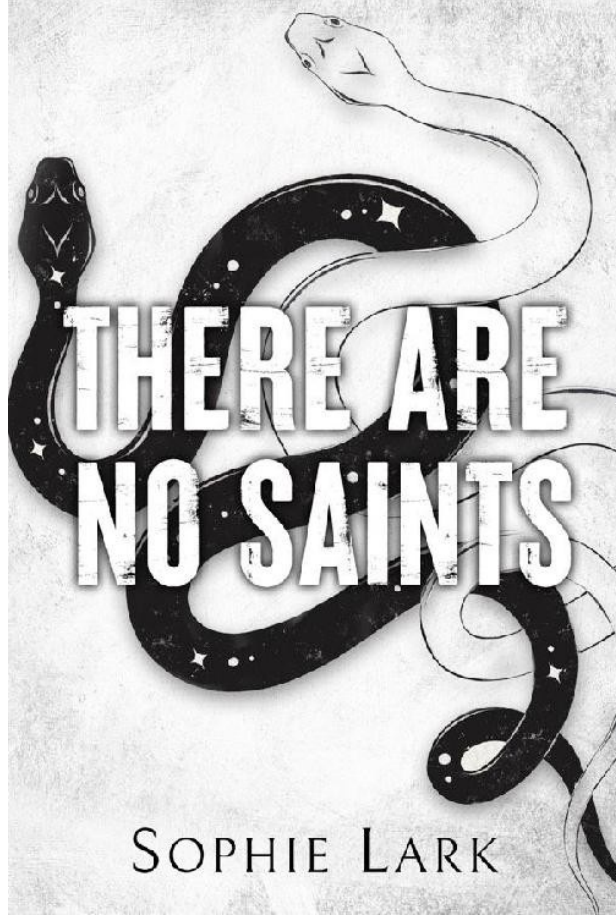
O da beni sevmedi. Kendine yardım etmek için bana

zarar verirdi. Bu da gerçek.

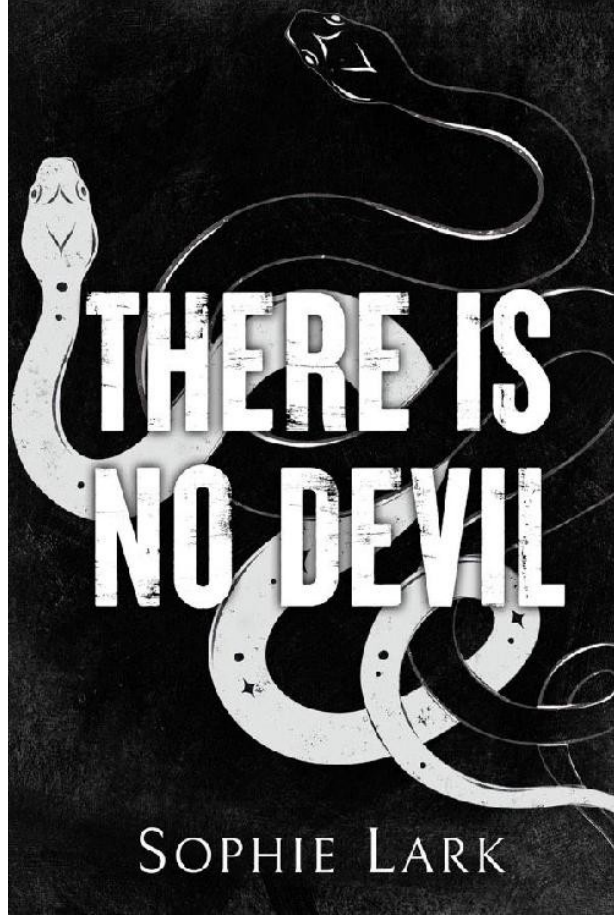
Neden canımızı yakmasına rağmen gerçeği kabul ediyoruz? Çünkü bu
şekilde artık bizi öldürmeyecek.

Zor gerçekleri kabul etmek acı vericidir. Ancak bunlara rağmen affedilmek
ve seilmek inanılmaz derecede iyileştiricidir.

GERÇEKTEN NE KADAR KÖTÜ OLDUĞUNUZU ÖĞRENİN...

DÜETİ OKU - ÜCRETSİZ KINDLE UNLIMITED

SOPHIE ČARK

pa v-"e rÉu I r a m a n c e

Jvi A F I A /

ROMA H T I C. S U S P E N S P

hr u i at 8 trxhifigh1
deltak book series

Kingmakers

Enemies-to-
lovers

Beauty & the
Beast vibes

Draco Malfoy-

Insp:tab er.if?aero

KARANLIK ROMAN

Complete durt

Scandalone

F.A NT.fĩ SY R O X4 A 'MC

EGO NTE M P CRA RY

TEŞEKKÜRLER

Her zaman önce Ry'a teşekkür etmem gerekiyor çünkü o benim hem iş ortağım hem de hayatımın aşkı. Ben yazı mağarasının derinliklerindeyken çarkların dönmesini sağlamak için çok çalışıyor. Ayrıca, (burada tasvir edildiği gibi olmasa da) bana meditasyon yapmayı öğreten kişi de o. Bu da ruh sağlığım için büyük bir nimet oldu.

Benim için pek çok karanlık ve güzel şey yapan Maya'ya ve her türlü organizasyon, operasyon ve uygulamanın kraliçesi Brittany'ye teşekkür ederim. Siz olmasanız kaybolurduk... bir imza gününde, hiçbir şeyimiz olmadan.

Grimstone kapağında kendini aştığın için teşekkür ederim Emily - bunu duvar kağıdına dönüştürüp tüm evimi kaplamak istiyorum.

Küçüklerime baktığınız için teşekkür ederim Kamrah ve Kerry, böylece sevildiklerini ve güvende olduklarını bilerek endişelenmeden çalışabiliyorum.

İnanılmaz düzenleme çalışmanız için Katie'ye çok teşekkürler - bana dilbilgisi hakkında tüm İngilizce öğretmenlerimin toplamından daha fazlasını öğrettiniz.

Ve elbette, muhteşem, karamsar Grimstone sanatı için teşekkür ederim Line. Siz dokunuşunuzu yapana kadar hikayelerimin tamamlandığını asla hissetmiyorum □

Sophie, kocası ve üç çocuğuyla birlikte Güney Kaliforniya'da yaşıyor. En sevdiği yazarlar Sally Rooney ve Freida McFadden. Fitness yapmayı seven ve her yıl Cadılar Bayramı'nı iple çeken bir Kova burcudur.

İMZALI KİTAPLAR | SANAT BASKILARI | MERCH → [SOPHIELARK.COM](https://sophielark.com)

Instagram | TikTok

[SOPHIE_LARK_AUTHOR](https://www.instagram.com/sophie_lark_author) | [@SOPHIELARKAUTHOR](https://www.tiktok.com/@sophielarkauthor)

Aşk Lark Mektubu

[HABER BÜLTENİME KATILMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Rowdy Okuyucu Grubu

[THE LOVE LARKS OKUYUCU GRUBU](#)

Tüm Eserler Amazon'da

[AMAZON YAZAR SAYFAMI TAKİP EDİN](#)

Özel İçerik ve Müstehcen Sanat
Sophie Lark Patreon

MY WEBSITE

AMAZON

PATREON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.